

Cuộc Chiến Trạch Nam

Contents

Cuộc Chiến Trạch Nam	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	47
8. Chương 8	57
9. Chương 9	65
10. Chương 10	72
11. Chương 11: Kết Thúc	83

Cuộc Chiến Trạch Nam

Giới thiệu

Thiên binh trên đời này không ít, nhưng tại sao đều bị cô gặp phải? Thiên binh số một, bạn cùng ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-chien-trach-nam>

1. Chương 1

Tiếng chuông điện thoại dồn dập vang trong phòng, Thư Muội Dao ngậm nước trong miệng, súc miệng vài cái qua loa rồi nhổ ra bọt kem, lấy tốc độ chạy 100m về phía cửa lớn.

“Đến đây!”

Đây là lần thứ ba trong vòng 10 phút, cô phải chạy tới chạy lui đóng mở cửa.

“Dao Dao thật có lỗi, tớ đang vội!” Chung Hân Di từ ngoài đẩy cửa tiến vào, chạy vào trong phòng, một bên kêu lên.

“Không sao mà.” Cô đáp lại người đã lao đi không thấy bóng dáng trong không khí, “Đúng rồi, cẩn thận có nước –” Còn chưa khô.

Thư Muội Dao còn chưa nói xong, đã chợt nghe thấy tiếng có người bị trơn mà ngã xuống. Sàn nhà chấn động dữ dội.

Cú ngã này thật không nhẹ.

Trên tay cô cầm bàn chải đánh răng, tựa vào cạnh cửa, lắc đầu thở dài.

Cái kẻ lơ mơ này đúng là tự làm tự chịu thôi, vài phút trước khi lao ra cửa thì làm đổ cốc nước trên tay mình, cô đã giúp đỡ xử lý hậu quả, sàn nhà còn chưa khô, đã thấy người này quay về.

“Dao Dao, cảm ơn.....” Vừa ngã một cú, trên tay ngoài cái cặp công văn, giờ lại thêm một túi da đóng kín, tư thế kỳ quái chạy tới phía cô.

Đại khái là thần kinh của người này đặc biệt vụng về, cô nhìn Hân Di trong một chốc mà đã đá thúng đụng nia, được cái số lần nghe thấy cô ấy kêu đau lại cực kì ít.

“Nhớ phải kiểm tra xem có vết thương nào không đó, không cần phải chạy.”

Cô bắt đầu dĩ dấn dò.

Có một người bạn cùng phòng vụng về thế này, đối với chuyện cô nàng quên mang tài liệu, quên mang chìa khóa, ăn cơm quên mang tiền..... Ba lần bảy lượt hết nhận được điện thoại khẩn cầu cứu của cô ấy lại còn phải giúp mở cái cửa lớn bị khóa trái ở ngoài, thu thập tàn cục đủ các loại, Thư Muội Dao sớm đã tập nhiều thành thói quen.

Vốn là con gái đầu lòng, cô khá biết cách chăm sóc người khác, nhưng cô cũng không có ai thích vờ chuyện vào người thế này, tất cả là do đã nhìn quá nhiều rồi, cái kẻ lơ mơ này mà quýnh lên sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện khủng bố ngoài ý muốn, dựa vào tình nghĩa bạn cùng phòng, một số việc có thể giúp cho da thịt cô ấy đỡ đau một chút, cơ sao lại không làm đây?

“Một tiếng nữa tớ sẽ ra ngoài, 45 phút nữa cậu mà về thì xuống tầng dưới nhà Bội Vân lấy chìa khóa nghen!” Cô nhắc nhở cô bạn cùng phòng một lần nữa, người đã làm mất chìa khóa lần thứ n.

“Ok! 3q! Bye bye ~” Đáp lại cô, là câu trả lời quanh quẩn dưới cầu thang. (aoi: 3q là ‘thank you’)

Lo lắng sẽ nghe thấy tiếng có người ngã cầu thang, Thư Muội Dao làm đà điều chỉnh cửa lớn lại.

Sau đó cô đến phòng bếp cầm lấy khăn lau, trở lại hiện trường vụ án lau dọn một hồi, để phòng ngừa cái kẻ lơ mơ đó lại quay về, gây ra nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi xử lý xong xuôi, trở lại phòng tắm tiếp tục hành trình đánh răng, đánh răng xong, cô lên ban công, thu lại quần áo đã phơi khô, giữ lại một bộ để mặc, tiếp theo đem toàn bộ chỗ quần áo đã gấp gọn cho vào tủ.

Vốn là buổi sáng cô phải đi làm, không được ở nhà, nhưng phần kiêm chức quản lý ngắn hạn hôm trước đã làm xong, giờ cô phải đi kiếm công việc mới. Chút nữa, cô có hẹn đến đó phỏng vấn.

Ôm quần áo sạch đi vào phòng tắm, cô bắt đầu cởi áo, quần..... Cho đến khi trần trụi, mở nước ấm, bắt đầu tắm.

Bởi vì công tác thường xuyên bận rộn, trừ phi được nghỉ, Thư Muội Dao rất ít có thời gian thanh thoi, thời gian tắm ngắn ngủi lúc sáng sớm thế này, đã là một loại hưởng thụ rất lớn.

Cô một bên ngâm nga hát, một tay chà xát đầu tạo ra một đồng bọt khí màu trắng.

“ ~ ~ ~ a –” Trong nhà hiện tại chỉ có một mình, cô vui vẻ xướng lên giai điệu cá heo.

A ~ thiên đường trần gian.

Đáng tiếc, khi cô đang đắm chìm trong giai điệu cá heo của mình, chuông điện lại xuyên qua cửa phòng tắm, chói tai chen vào tiếng ca của cô.

Cô tạm dừng vài giây, xác định chính mình không có nghe sai, chuông điện xác thực đang kêu.

“Ầy dà, chết mất!” Cô vội vàng lau cái đầu đầy bọt xà phòng, tiện tay cầm lấy cái khăn quần lại quanh mình, lại một lần nữa chạy xuống cửa lớn.

Nhón mũi chân, Thư Muội Dao bước đi chậm lại, toàn thân ướt sũng đi đến cạnh cửa, dọc đường chú ý đến chân mình đang không ngừng chảy nước cùng bọt xà phòng xuống sàn nhà, lo lắng chút nữa có người dẫm phải lại trượt chân.

“Chú ý trên sàn còn ẩm ướt –”

Cô mở cửa ra, tầm mắt theo cái sàn đầy bọt nước di động lên trên, giấy tiếp theo, câu chữ cuối cùng biến mất trong không khí.

Cô trừng mắt nhìn cái người ngoài cửa –

Không phải Hân Di.

Đối phương hiển nhiên cũng không dự đoán được sẽ thấy một người con gái nửa thân trần đi ra mở cửa, giật mình sững sờ, rồi trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ.

Chung Ấn Nghiêu cũng ngắc tại chỗ trong chốc lát, sau lại phát hiện đối phương cũng giống mình ngây ngốc một chỗ, đành phải bất chấp khó khăn, tiên phong đánh vỡ trầm mặc.

“Chào cô, tôi là anh trai của Hân Di.....” À, anh nhận ra người trước mặt..... Cho nên không phải nhầm nhà rồi.

Hình ảnh trước mắt hại Chung Ấn Nghiêu trong đầu một mảnh hỗn loạn, trong lúc nhất thời, anh không nghĩ tới nên rời đi hay nên xoay người, tránh đi cái tình huống xấu hổ này một chút.

Lớn như vậy rồi, còn không có kinh nghiệm tự giới thiệu trước “con gái lõa thể”, tầm mắt anh không biết nên để chỗ nào, đành phải giống cái kim chỉ nam không không chế được, không ngừng đảo loạn.

“Cái kia..... chìa khóa của Hân Di đánh rơi trên xe tôi, tôi vừa mới phát hiện..... Con bé hiện tại có việc, bảo tôi có rảnh thì mang đến nhà trọ..... tôi lại vừa vặn đi qua khu này.....” Vội về đưa chìa khóa ra phía trước, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào góc vuông phía trên khung cửa, không dám ngẩng đầu.

Bị tiếng nói gọi hồn về, vốn định đóng cửa lại, nhưng đối phương đã tự giới thiệu trước, còn đem mục đích khai báo xong. Thư Muội Dao đành phải dán vào ván cửa, đem phần lớn thân thể giấu phía sau.

Tuy rằng không phải Hân Di, nhưng người này là anh trai cô ấy, cũng không thoát khỏi quan hệ với cô!

Chưa bao giờ oán trách phải giúp đỡ bạn cùng phòng, cô lần đầu tiên có ý nghĩ muốn bóp chết tên kia — thuận tiện đâm mù mắt anh ta – vì xúc động.

May mà hành động của đối phương thoát nhìn vô cùng quân tử, ý nghĩ xúc động muốn hành hung của cô chậm rãi rời đi.

“Đưa cho tôi là được rồi.” Tay cô nắm lấy cái chìa khóa.

“Cám ơn..... À..... Thật có lỗi.” Chung Ấn Nghiêu như trước trừng mắt nhìn góc khung cửa, cảm giác ngón tay ẩm ướt mát lạnh của đối phương xẹt qua lòng bàn tay mình, xúc cảm lạnh lẽo làm lòng anh ngứa ngáy, cái chìa khóa bị lấy đi rồi, anh không biết nên nói lời cảm ơn hay xin lỗi, đành phải nói cả hai.

“Không sao. Hẹn gặp lại.” Cô đi từng bước, chuẩn bị đóng cửa lại.

Chết tử té thì không chết, một bước dẫm lên chỗ bọt nước, cô bị trượt, té ngã trên mặt đất, một tiếng kêu sợ hãi thoát ra khỏi yết hầu.

Tiếp theo là tiếng hô đau.

Đau quá!

Ngũ quan của Thư Muội Dao nhẵn thành một nhúm, nhìn đau ngắc đầu, nhìn thấy ngoài cửa chưa được đóng, một đôi mắt đen bởi vì nghe thấy tiếng cô mà xoay tròn vào mục tiêu, sưng sờ nhìn chăm chăm cô.

“Cô..... Có sao không?” Về mặt của anh giống như rất kì lạ, lại lần nữa khó khăn nặn ra âm thanh, nhìn cô ngã ngồi trên mặt đất, tựa hồ do dự có nên tiến đến giúp cô một tay không.

Thư Muội Dao giương như cũng cực độ khiếp sợ giương mắt nhìn 2 giây, rồi chuyển tầm mắt qua một bên, thấy một cái khăn tắm vàng nhạt bị móc tại tay nắm cửa.

Nếu đoán không sai, hẳn là vài giây trước nó còn quần trên người mình.

Phản thân thể trực tiếp tiếp xúc với cảm giác lạnh lẽo đã chứng thực phán đoán của cô.

Một giây tiếp theo, cô cuộn người ngay tại chỗ thành một quả bóng, thét lên chói tai.

Chung Ấn Nghiêu một thân ple áo vét phẳng phiu, bước chân lại bên thấp bên cao đi vào trong tòa nhà thương nghiệp lớn “Ngải Bảo – Khoa học kĩ thuật”.

Sau khi đánh xe về công ty, ven đường không ngừng có người gọi anh hỏi về hạng mục công tác, anh chỉ có thể ầm cái đầu đau như muốn nứt ra, nhất nhất trả lời từng vấn đề của đoàn người.

Ngải Bảo, là nơi ứng dụng trình tự phần mềm máy tính để phát triển công ty, bắt đầu từ một chương trình kiểm duyệt án mà bốn đứa bạn cùng phòng tham gia với nhau đều có cùng vấn đề cần chia sẻ bàn luận, đến cùng nhau thành lập phòng làm việc, chiêu mộ thêm thành viên, thậm trí càng về sau còn muốn phát hành cổ phiếu, treo biển hành nghề của cửa hàng trên thành phố, rồi đạt được đến trình độ phát triển như hiện nay.

Nói thực ra, anh đối với chuyện thành lập công ty không có hứng thú, cho nên lúc ban đầu việc thống nhất cùng các chuyện vụn vặt lớn nhỏ đều là do hai tên bạn tốt, Tiền Quán Kiệt cùng Chu Luật tìm cách xử lý.

Chờ khi công ty chính thức thành lập, vốn liếng của hai người kia cũng đủ, cần bản không cần anh hỗ trợ bỏ vốn, công ty đương nhiên cũng thành tình huống có hai CEO [2] – tới đây, tất cả đều không thành vấn đề. Vấn đề là ở chỗ, anh cứ bất tri bất giác như vậy, trở thành một trong những ông chủ sáng lập ra Ngải Bảo.

[2] CEO: Chief Executive Officer có nghĩa là người lãnh đạo cao nhất trong 1 công ty hoặc 1 tổ chức, chịu trách nhiệm thực hiện hàng ngày các chính sách của hội đồng quản trị.

“Đúng, số 12..... Không phải..... Không phải, cái POS [3] kia cũ..... Ngày mai là kỳ hạn kí kết của án kiện kia, nếu không cậu quay lại hỏi lần nữa..... Được, cái này bỏ, không thành vấn đề, tôi sẽ cùng chủ sở hữu nói chuyện.....”

[3] POS: Point of Sales hoặc Point of Service, nói một cách chính xác, là nơi thực hiện giao dịch/giao tác (transaction) mua bán lẻ. Vd: quầy tính tiền siêu thị, nhà hàng, khách sạn, shop, ...

Nếu là vài năm trước, Chung Ấn Nghiêu khẳng định tình nguyện ngồi bàn máy đánh chữ, cũng không nghĩ muốn nói chuyện.

Nhưng từ khi bước vào kinh doanh, không khỏi từ soho [4] biến thành nghề chính, thậm chí chung vốn nhập cổ phần, sau khi trở thành nửa chủ, dù trước đây chán ghét thế nào, cũng phải kiên trì làm.

[4]soho viết tắt của Small Office/Home Office, tức là làm việc tại nhà

Ai bảo tốc độ mở rộng cùng trình độ phát triển của công ty kinh người như vậy, hiện tại anh có muốn làm việc hay không, đã không còn là vấn đề của riêng anh, mà còn phải lo lắng cho tiền lương của một đồng công nhân viên, thậm chí sau lưng những công nhân kia còn thay mặt cho cả gia đình.

Có lúc anh không khỏi hoài nghi, có phải mình suy nghĩ quá nhiều hay không, bốn ông chủ sáng lập, Chu Luật thì về quê đuổi theo bà xã, rút khỏi công tác; Một CEO khác là Tiền Quán Kiệt luôn chạy trốn không thấy bóng người; Cao Diệc Tường thiên tài máy tính kiêm quái thai cả ngày luôn dán với cái bàn máy tính, kẻ rảnh rỗi chớ tới gần.

Cũng chỉ có anh, cả ngày mặc tây trang, chịu một nhọc chạy khắp nơi trong công ty làm nghiệp vụ.

Đại khái cũng bởi vì cá tính anh sinh ra đã hiền hòa tính tình tốt, khiến anh trở thành ông chủ sáng lập Ngải Bảo dễ giao tiếp nhất, tất cả mọi người đều thích hỏi chuyện anh.

Điều duy nhất đáng được ăn mừng, chính là trong công ty tụ tập hơn phân nửa đều là những người tình nguyện ở trước máy tính đánh chữ giao tiếp, cũng không muốn mặt đối mặt làm việc với cái mồm, điều này khiến anh so với những chủ quản công ty khác, tiết kiệm không ít nước miếng.

Sau 15 phút bước vào công ty, anh rốt cục trở lại văn phòng của mình.

“Hôm qua cậu đi đâu?”

Anh còn chưa kịp thở một hơi, Cao Diệc Tường canh giữ ở văn phòng, từ sau máy tính ngẩng đầu lên, vẻ mặt lạnh lùng hỏi anh.

“Bệnh viện.” Anh nói không chút sức lực: “Làm gì?”

Người này nếu không có việc gì chắc chắn sẽ không đến đây la cà.

“Cậu hôm qua không có ở đây.” Cao Diệc Tường vẻ mặt đứng đắn, giọng nói mang vẻ lên án.

Chung Ấn Nghiêu mới nghĩ tới, hôm qua là ngày người bạn thân này đi mua vật dụng hàng ngày.

“Thật có lỗi, tối nay tớ sẽ cùng cậu đi đến cửa hàng.” Vẻ mặt anh bắt đắc dĩ, cởi áo khoác tây, ngã vào một bên trên sofa.

Anh đương nhiên sẽ không vọng tưởng khen ngợi bạn mình tự đi ra ngoài mua, tên quái thai này có khả năng làm nhân viên bán hàng lên cơn điên, vì vậy để tránh cho cậu ta ra ngoài bị người ta vây đánh, anh cùng A Kiệt từ thời học sinh đã có thói quen thay phiên nhau làm bảo mẫu cho thằng bạn tốt này.

“Hôm qua cậu đi bệnh viện?” Thấy bạn tốt ngồi phịch ở trên sofa, dáng vẻ mệt mỏi, Cao Diệc Tường mới bắt tri bắt giác nghĩ tới mà hỏi.

“Trên thực tế, tớ cả ngày hôm qua ở bệnh viện.” Cả khuôn mặt Chung Ấn Nghiêu chôn vào lòng bàn tay, yếu ớt nói.

“Tớ có nên đeo khẩu trang không?” Trên mặt đối phương hiện lên vẻ cảnh giác.

“Không cần. Tớ nghĩ não bị chấn động thôi sẽ không lây bệnh.”

Cao Diệc Tường nhướn mi, vẻ mặt quái dị. “Cậu gây gỗ với khách hàng à?”

“Không phải.” Liếc mắt xem thường. Anh chưa đến nỗi ăn no rửng mỡ thế. “Hơn nữa cho dù tớ cùng khách hàng đánh nhau, cũng không dùng đầu làm vũ khí.” Bọn họ đều dựa vào cái đầu để kiếm cơm, ngoài cái cổ thì tất cả đều được tăng cường bảo hộ.

Anh thậm trí hoài nghi hơn phân nửa thời gian đều dùng để lái xe, dùng chuột, gõ bàn phím, lấy sức đâu ra đánh nhau với người ta. Anh tự nhận bản thân là một điển hình trong giới trạch nam, chứ không phải trong giới mãnh nam.

“Tớ ngã từ cầu thang xuống, bị đụng gậy.” Biết câu nói này có khả năng làm bạn tốt dẫn ra một cuộc khủng hoảng khác, anh tiếp tục giải thích, “Không phải ở chỗ chúng ta, cầu thang chỗ bọn mình vô cùng an toàn, không có chông chướng đồ linh tinh, độ cao cầu thang cũng vừa phải, chiều tối có đèn chiếu sáng. Tớ đi tìm em gái, ngã ở chỗ nó.”

“Ồ.” Cao Diệc Tường thở ra, rốt cục hủy bỏ cảnh giác.

Nghe được bạn tốt như trút được gánh nặng, Chung Ấn Nghiêu cảm thấy mình thực sự nên đuổi cậu ta ra ngoài.

“Sau khi não bị chấn động sẽ có ba loại biến chứng, nếu bác sĩ cho cậu rời khỏi bệnh viện, hơn nữa còn cùng tớ đối đáp được, tớ mạnh dạn đoán rằng bệnh của cậu thuộc loại thấp nhất, hẳn là không cần tớ cứ cách vài giờ vào nói chuyện cùng một lần, bảo đảm –”

“Không cần!” Không đợi đối phương nói xong, bệnh nhân đang nằm ngã trên sô pha đành phải nhanh chóng cưỡng chế ngắt lời cái kiểu quan tâm hỏi thăm khác thường này để tránh bệnh tình của mình bị chuyển biến xấu. “Tớ chỉ cần nằm một chút, bảo trì im lặng thôi.”

Cao Diệc Tường nhún nhún vai, vẻ mặt tự nhiên biểu tình muốn làm gì cũng được: “Nhớ là phải đi mua đồ đấy.” Nói hết, hắn ngắt nguồn cảm điện, chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút..... A Tường –” Khi hắn cầm laptop của mình, chuẩn bị rời đi, Chung Ấn Nghiêu đột nhiên gọi lại. “Tớ hỏi cậu chút, à..... Nếu có người đàn ông không cẩn thận, làm hành động thất lễ với một người phụ nữ không quen biết.....

“Cậu thấy..... Dưới loại tình huống này, anh ta nên cho chuyện đã qua quên đi, dù sao bọn họ cũng không tính là có quen biết, hay là nghĩ biện pháp xin lỗi thì tốt hơn?”

Cao Diệc Tường đứng ở cạnh cửa, vẻ mặt sâu xa khó hiểu tự hỏi, trầm ngâm hồi lâu.

“Cậu là đang đùa ai hả?” Hắn tự ngẫm lại bản thân không biết tiến công chiếm đóng.

Chung Ấn Nghiêu xụi lơ vô lực. “..... Không phải trò đùa đâu.”

Anh nhất định bị đụng hổng rồi, thế nên mới vọng tưởng cái sinh vật ngoài thế giới này có thể cho anh một chút sáng kiến, không bằng anh đi đốt hương khấn lạy, thỉnh cầu thần linh bày cách, có khi còn thực tế hơn.

“Thôi, không cần nữa, coi như tớ chưa hỏi gì vậy. Ra ngoài làm ơn đóng cửa, cảm ơn.”

Cao Diệc Tường lại lần nữa nhún vai, biến mất như anh mong muốn.

Nghe được tiếng đóng cửa, vẻ mặt Chung Ấn Nghiêu cũng như bạn tốt vừa rồi — như trút được gánh nặng.

Nằm thẳng căng, anh cảm thấy mình như sắp chết đến nơi rồi, không cần A Tường giúp. Tên kia có khi lại hại anh bị đưa tới bệnh viện.

Lúc này, có người gõ cửa phòng làm việc.

“Vào đi.”

“Bữa sáng đã đến đây.” Có đồng sự tiến vào nhắc nhở anh.

“Đã biết, cảm ơn nhé.” Anh nói lời cảm ơn.

Lại nằm trên sô pha một hồi, cho đến khi bụng kêu dạ đói, anh mới vô lực suy yếu đứng lên, rời khỏi văn phòng đi kiếm thức ăn.

Ai dè, số người hôm nay đến công ty — hoặc tối qua ngủ lại công ty — khá nhiều, chút cơm trước khi Chung Ấn Nghiêu xuất hiện, đã bị lấy hết.

“Này! Bữa sáng đâu?” Anh đứng bên cạnh cái quầy thấp cách cửa vào công ty không xa, nhìn mặt quầy trống trơn.

“Tôi cũng không để ý! Gọi cho chủ quán mang thêm đến đây.” Cách đó không xa có người trả lời.

Nghe vậy, anh chịu đả kích lớn. Bữa sáng thế mà đã bị cướp sạch rồi?

Đầu tiên là ngã cầu thang, phải vào bệnh viện, bữa sáng bình thường anh vẫn mang ra ngoài ăn, trong lúc anh cần nhất để bổ sung năng lượng đều bị cướp sạch?

Vận khí mấy ngày nay thật có chút xui xẻo.....

Anh cam chịu đứng tại chỗ, quyết định đợi bữa sáng đến, có vẻ an toàn hơn.

“Xin chào, đồ các anh gọi –”

Không lâu sau, một tiếng nói kiêu ngạo tươi mát đầy sức sống cất lên, Chung Ấn Nghiêu ngẩng đầu, chuẩn bị nghênh đón thức ăn đã chờ lâu, giọng đối phương khi nhìn thấy anh, cũng im bặt.

Nhìn thấy người tới, anh cũng ngây ngẩn cả người.

“Hi..... Ha lô.” Anh miễn cưỡng xả ra nụ cười cứng ngắc, ngốc nghếch nâng tay quơ quơ.

Xong rồi, là bạn cùng phòng trần truồng của em gái..... Sao lại khéo như vậy.....

Về mặt Thư Muội Dao cứng ngắc không khác anh là mấy, nhưng đang trong giờ làm việc, sau vài giây ngừng lại, cô vẫn chấp nhận nặn ra nụ cười chuyên nghiệp.

“Đồ các anh gọi đã đến đây.” Cô mỉm cười một cái, trực tiếp lướt qua anh, đem bữa sáng để lên mặt quầy.

“Cám..... Cám ơn.....” Chung Ấn Nghiêu lưng dán vào cạnh quầy, cẩn thận nhìn cô đi qua mình, lại qua một lần nữa đi ra ngoài, giống như gặp kẻ địch vậy, chỉ kém không rơi xuống vài giọt mồ hôi lạnh.

“Nếu cần gì xin gọi điện thoại đến.” Trên mặt lộ vẻ mỉm cười, nhưng ánh mắt Thư Muội Dao lại lạnh lùng trừng anh, xoay người rời đi.

Thấy cô sắp biến mất sau cánh cửa, Chung Ấn Nghiêu mới nghĩ đến mình có việc cần nói, chậm nửa nhịp đuổi theo.

“Chờ, chờ chút!”

Nghe tiếng gọi từ xa vọng lại, Thư Muội Dao bước chân dừng lại, kết quả cái người phía sau chưa kịp chuẩn bị, đụng phải lưng cô, làm cô té sấp về phía trước, chuẩn bị cùng sàn nhà hôn môi. May mắn người gây họa phía sau, tay còn kịp bắt lấy cô.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Cô có sao không?” Chung Ấn Nghiêu may mắn vỗ vỗ ngực. Hoàn hảo hoàn hảo, thiếu chút nữa gặp rắc rối.

“Nếu anh không bỏ tay ra, tôi cam đoan anh sẽ xảy ra chuyện.” Cô gái trước mắt nghiêng răng nghiêng lợi.

Đến lúc này người gây họa mới phát hiện cảm xúc mềm mại trong tay

“Phải, thực xin lỗi!” Anh sợ tới mức rút ngay tay lại, còn lùi về sau hai bước.

Thư Muội Dao hít sâu vài cái, vẻ mặt hung ác quay đầu lại trừng anh. “Làm cái gì thế?”

Bị dọa như vậy, Chung Ấn Nghiêu vẻ mặt đỏ lên, xấu hổ ngoại trừ xin lỗi, một câu đầy đủ cũng không phun ra được.

“Thực xin lỗi..... Tôi không phải cố..... Ý..... Kia..... Cái kia –” Tất cả đều là ngoài ý muốn mà!

“Anh có chuyện gì?” Lại lần nữa hít sâu vài cái, cô cắt ngang mấy câu lắp bắp của anh.

“Tôi..... Ách..... bà chủ Trần..... Không tới sao?” Thấy đối phương rất bình tĩnh, Chung Ấn Nghiêu mới dám nặn ra một câu. Đáng tiếc không phải lời mà anh muốn nói.

“Bà chủ Trần được con trai đưa về Hoa Liên ở cùng rồi, về sau là tôi làm.” Cô bình tĩnh trả lời.

Người đàn ông trước mắt này, là anh trai Hân Di. Trình độ lơ mơ y như em gái vậy, Thư Muội Dao thử đem anh trai cô bạn nghĩ thành nhân sĩ “tàn tật” nào đó, cảm giác muốn phát điên mới có thể tạm thời áp xuống dưới.

Coi như làm việc tốt, coi như làm việc tốt, coi như làm việc tốt..... Cô trong lòng lẩm nhẩm.

“Àh, thế cũng đúng nha.....” Anh ngây ngô cười gãi gãi đầu, kết quả lại lần nữa lọt vào cái nhìn hung ác.

“Không, không đúng, không phải chuyện đó.....”Làm ơn đi, Chung Ấn Nghiêu! Tĩnh lại một chút! “Cái kia..... Hôm kia.....” Mau xin lỗi đi!

Nghe anh không ngừng nhắc đi nhắc lại hai chữ “Hôm kia”, Thư Muội Dao thật vất vả mới áp chế được tính tình lại lần nữa bạo phát.

“Hôm kia? Hôm kia thế nào?”

“Tôi –”

“Anh làm sao!” Cô nâng cằm lên, thanh âm cao hai độ, dáng vẻ kiêu căng khinh người khiến cho người đàn ông trước mắt cao hơn cô nửa cái đầu thấp đi một nửa.

“Không phải cố ý –” Anh lùi lại phía sau.

“Có phải cố ý hay không tự anh biết!”

“Đó là ngoài ý muốn.....”

“Ngoài ý muốn? Ngoài ý muốn” Hai mắt đều muốn rơi ra rồi, cô bước tới gần anh.

“Đúng! Tôi ngã xuống là ngoài ý muốn! Vậy còn anh” Nhìn cô trần truồng cũng là ngoài ý muốn “Cố anh không thể quay đi sao? Mắt không thể nhắm lại sao? Không thể xoay người rời đi sao?”

Đối mặt với Thư Muội Dao khí thế bức người, Chung Ấn Nghiêu lùi ngay lại mấy bước, lắp bắp, đầu óc lại lần nữa trống rỗng.

“Tôi –”

“Anh thấy bạn cùng phòng tôi xông lên muốn báo cảnh sát mới bị dọa ngã xuống tầng! Cái đó không gọi là ngoài ý muốn! Phải gọi là xứng đáng!”

“Tôi không phải bị dọa đến.....” Anh muốn thanh minh ỉn.

Chỉ là sau khi lấy lại tinh thần, anh căng thẳng đến tứ chi không phối hợp được, lùi về phía sau không cẩn thận bị té xuống..... Ách, quên đi, cách nói thật này thấy thế nào cũng không ổn. Thực kém cỏi.

Anh tự động từ bỏ.

Cô cũng không để ý anh muốn thanh minh.

“Anh luôn miệng nói mình không cố ý, là ngoài ý muốn! Vậy sao anh còn có thể bàn luận với Hân Di về đáng người của tôi!” Nhớ tới tối hôm kia nghe Chung Hân Di từ bệnh viện trở về thuật lại, cô lại lần nữa bị lửa giận cắn nuốt, giống con sư tử cái, giương nanh múa vuốt gào thét với anh.

“Tôi –” Về mặt anh khiếp sợ giống như bị ghen. “Tôi không có!”

“Anh có!”

“Không có!” Hai người đều trợn mắt nhìn nhau.

“Hân Di nói cho tôi biết!”

“Con bé nói gì với cô?” Về mặt anh khó hiểu.

Mặt cô giận dữ, xấu hổ đỏ lên. “Anh cùng cô ấy nói về đáng người của tôi!”

“Tôi không có!” Trên mặt anh hiện lên vẻ vô lý. “Là cô ấy hỏi tôi chuyện xảy ra, cô ấy nói cô rất tức giận, hỏi tôi có phải hay không thật sự nhìn thấy cô trần truồng, tôi nói tôi chỉ nhìn thấy ngực cô cùng –”! Một tiếng. Một cái tát đánh gãy lời nói tiếp theo của anh.

“Vô sỉ!”

Từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ai tát qua, tay Chung Ấn Nghiêu vỗ về hai má đang nóng lên, trợn mắt há hốc mồm nhìn cô sau khi hành hung xong rồi chạy trốn.

Vô sỉ? Đây là đang mắng anh à?

Chung Ấn Nghiêu chỉ cảm thấy mình ăn ngay nói thật, hoàn toàn không biết vì sao nhận được hai chữ này.

Anh ngây ngốc quay đầu lại, nhìn thấy cửa công ty bị một đồng người chen chúc đứng xem kịch vui chật như nêm cối.

“Tôi làm sao mà vô sỉ?” Anh vẫn đang khó hiểu.

Đứng đầu đội quân trạch nam – Cao Diệc Tường, trên tay cầm sandwich, mặt không chút thay đổi lắc đầu với anh.

“Không có.”

“Vậy cô ấy tức cái gì?” Anh gấp gáp cần người giải thích hộ nghi hoặc.

Cao Diệc Tường nhún nhún vai, dáng vẻ không mấy hứng thú.

“Tớ chỉ biết trò này cậu không phá nổi cửa.” Xoay người quay lại phòng làm việc, bỏ lại anh với một câu xanh rờn.

2. Chương 2

Sau khi tan việc chỗ cửa hàng bán đồ ăn sáng, Thư Muội Dao vó ngựa không ngừng đã chạy đi làm công việc kế tiếp đi đưa hàng. Một giờ làm việc trôi qua rất nhanh, cô cầm lấy hộp cơm miễn phí mà ông chủ đưa cho, trở lại nhà trọ.

Cùng bạn cùng phòng thuê phòng ở tầng 4, khi đang leo cầu thang thì điện thoại của cô vang lên.

“Alo.” Điện thoại gọi tới là em gái đang học đại học của cô.

“Chị, tháng sau trường chúng ta kỉ niệm ngày thành lập, chị có đến không?” Thư Ngọc San ở đầu điện thoại kia hỏi.

“Anh của em đâu?” Cô hỏi em trai Thư Dật Thanh. Cậu và em gái đang theo học cùng một trường nghiên cứu.

“Bọn họ không bắt buộc tham gia, có khi chỉ xuất hiện một chút rồi lại quay về phòng nghiên cứu à.” Thư Ngọc San trả lời. “Dù sao chị tới, anh khẳng định sẽ xuất hiện.” Chị cả thân yêu tới, em trai cùng em gái sao lại không tự mình đến nghênh đón được chứ.

Thư Muội Dao hỏi thời gian rõ ràng, trong đầu thầm tính toán. “Buổi chiều hẳn là có thể.”

“Ok! Nhất định phải tới nhé! Đến lúc đó, em sẽ liên lạc với chị.” Nhận được đáp án như ý, Thư Ngọc San vui vẻ trò chuyện xong.

Khi tới tầng 3, Thư Muội Dao cất di động, lấy ra chìa khóa đi vào, đây là địa điểm làm việc thứ 3 của ngày hôm nay.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Văn Bội Vân từ sau một đồng quần áo đã được đóng gói ngẩng đầu lên.

“Đã về rồi à.” Chỗ này là nơi cô kinh doanh mạng lưới chụp hình kiêm kho hàng.

“Đúng nha, trở về làm việc.” Thư Muội Dao mỉm cười.

Cô bỏ cái túi trên lưng xuống, cầm hộp cơm, ngồi vào một bên ăn cơm.

“Hôm nay có ba chỗ cần giao nhé, buổi chiều lúc 5 giờ, 5 giờ 40, 6 giờ 10.” Văn Bội Vân chỉ chỉ vào ba cái túi được sắp xếp đẹp đẽ ở trên bàn.

“Được. Gửi qua bưu điện à?”

“Cậu trước khi đi mang đi kí gửi, nếu sau đó còn những chỗ khác, tớ tự mình đi.”

Thư Muội Dao nhồi miếng cơm vào miệng, “Uk” một tiếng tỏ vẻ đồng ý.

“Đúng rồi, Hân Di nói cho tớ biết –”

“Khụ.....” Cô ho khan vài tiếng ngăn cản lời tiếp theo của người đối diện. “Nếu là chuyện không quan hệ đến công việc thì đừng có nói.”

“Cô ấy nói giữa cậu và anh trai cô ấy hình như có chút hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái quỷ.” Cô trợn trắng mắt. Chỉ biết cô bạn cùng phòng này sẽ không để ý đến ngăn cản của cô.

“Hân Di đã đủ lơ mơ rồi, anh trai cô ấy so với cô ấy còn hơn cả một tờ giấy trắng.”

“Cô ấy nói anh trai cô ấy khen đáng người cậu chuẩn lắm. Cái này không phải rất tuyệt sao?” Trong giọng Văn Bội Vân có chút nín cười.

“Nếu thế tớ phải nói cảm ơn à?” Thư Muội Dao tức giận bĩu môi, nhưng trên mặt không nhìn được có chút đồ ửng.

Làm gì có người đàn ông lịch sự bình thường nào, nhìn thấy một người phụ nữ trần truồng ngã sấp trước mặt, lại đứng ở bên cạnh mắt to chớp chớp nhìn người ta khỏa thân, sau đó còn bảo em gái chuyển lời cho đối phương là thân hình cô ấy đẹp lắm?

Đúng vậy, té ngã là vấn đề của cô, nhưng phản ứng kế tiếp của tên đó cũng đủ làm người ta muốn đánh hẳn xuống mười tám tầng địa ngục rồi.

“Chỉ nhìn thôi à?.” Văn Bội Vân cười cười.

“May mà anh ta không động tay động chân đấy.” Cô than thở.

“Tốt xấu gì anh ta cũng là anh trai Hân Di à.” Lại nói, ba người bọn họ ở cùng dưới một mái nhà đã nhiều năm rồi, ít nhiều tình nghĩa cũng giống như người một nhà.

“Cái tên đó là anh trai cô ấy thì sao, cậu tốt bụng nói giúp hẳn?”

Chẳng phải nói thêm, khi chuyển nhà cô đã thấy mặt anh trai Hân Di vài lần, còn mời anh ta qua ăn cơm. Người Đài Loan rất chú ý đến tình cảm.

Giọng nói đùa vui của bạn tốt, làm Thư Muội Dao nhớ tới cái cô nàng cùng phòng lơ mơ của các cô. Trước kia khi ở cùng một chỗ, nghe Hân Di không ít lần đề cập qua tiểu sử vĩ đại của anh trai cô ấy, bao gồm tính tình anh ta tốt cỡ nào, nhẫn nại thế nào, rồi còn tốt bụng luôn giúp đỡ cô ấy thu dọn bãi chiến trường, cho đến khi cô ấy độc lập mà chuyển ra ngoài.

Sau khi thấy được những hành động hùng hồn giống thiên binh của Hân Di, cô từng trong lòng yên lặng bội phục qua vị “Anh trai” có vài lần duyên phận kia, cảm thấy anh thực sự như là một thánh nhân tái thế.

Nhưng hiện tại, cô chỉ cảm thấy núi cao còn có núi cao hơn, nếu Hân Di là thiên binh thì anh trai cô ấy chỉ sợ là đẳng cấp của “Thiên thần”.

“Thực ra, tớ thật sự không tức ảnh lắm.” Cô vẻ mặt bất đắc dĩ nhận tội.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Văn Bội Vân, Thư Muội Dao đem chuyện sáng nay thuật lại, cũng vì hành vi động thủ đánh người nho nhỏ của mình mà sấm hối.

“Tớ lúc đó quả thật có chút mất lý trí.” Cô tự xét lại nói.

Mặc kệ như thế nào, cũng không nên động thủ đánh người.

“Công việc mới của cậu có vấn đề à?” Giọng nói Văn Bội Vân khá kinh ngạc.

Ở cùng nhau nhiều năm, tính tình Muội Dao cô khá rõ ràng, ba đứa bạn trong phòng, Hân Di lớn tuổi nhất, hơn cô hai tháng, còn lại là Muội Dao trẻ tuổi nhất, nhưng là rất giỏi chăm sóc người kia.

Tuy rằng Muội Dao tính tình có điểm nóng nảy, khi mất đi nhẫn nại thoát nhìn có vẻ hung tợn, nhưng trên thực tế, cũng là khá dễ nói chuyện, cũng không phải loại người dễ mang thù, nên loại hành động này làm cho cô khá kinh ngạc.

“Làm gì có.” Thư Muội Dao lắc đầu.

Em trai em gái đều đã lớn cả, cũng có thể tự mình làm thêm kiếm tiền, cô hiện tại đã qua thời kì đen tối một mình gánh vác một nhà ba miệng ăn cùng phí sinh hoạt, so với vài năm trước, hiện tại thực thoải mái không ít.

“Có lẽ là cậu đem hết tính nhẫn nại cho Hân Di rồi.” Văn Bội Vân hay nói giỡn nói.

“Chắc là thế.” Cô uể oải lại bất đắc dĩ thở dài. “Nếu có cơ hội, phải xin lỗi anh ấy thôi.” Bằng không cũng không còn biện pháp nào khác.

Bị vui trong một đồng hàng Văn Bội Vân cười cười.

Đây mới là Thư Muội Dao cô biết, không có gì để bụng, cá tính cũng chính trực ngay thẳng, nhưng bởi vì Muội Dao và Hân Di ở chung với nhau rất tốt, nên cô mới ở đó.

Cô rất quý trọng duyên phận với hai cô bạn cùng phòng này.

“Quyết định thế là tốt rồi, ăn xong đem rác gom lại, còn phải đi làm việc đấy!”

“Được, bà chủ!” Biết bạn tốt muốn giúp cô khai thông tinh thần, Thư Muội Dao nhanh chóng nhét mấy miếng cơm, làm miệng phình ra, còn khôì hài nhấc tay hành lễ.

Chung Ấn Nghiêu một tay chống cái trán, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm bàn làm việc của mình.

Trong văn phòng anh đã có thêm hai vị khách không mời mà đến, vô duyên chiếm cái sô pha của anh còn thêm một cái bàn nữa, đuối không chịu đi.

Sau sự việc làm chấn động não của anh, giờ đã là ngày thứ tư, nhưng xem tình huống trước mắt, cái ngày anh khỏi hẳn vẫn còn rất xa vời.

“Vô sỉ!”

“Đủ rồi.” Đã là lần thứ n nghe khúc đoạn đó, Chung Ấn Nghiêu rốt cục chịu không nổi lên tiếng ngăn lại.

“Bọn tớ không ở hiện trường, đương nhiên muốn cẩn thận hiểu biết tình huống một chút.”

Thân là một trong những CEO của Ngải Bảo, cũng là bạn tốt nhiều năm của Chung Ấn Nghiêu – Tiền Quán Kiệt, hứng thú nhìn chằm chằm màn hình laptop, không ngừng lôi kéo nghiên cứu chuyện lớn xảy ra hôm qua mà hẳn ta không có mặt.

“Cái này chất lượng không tệ.” Không biết là vị đồng nghiệp nào đã ghi hình lại, hẳn là nên tặng thêm tiền thưởng.

Bỏ qua việc câu thông với người này, chuyển sang người khác. “A Tường, cậu có thể về phòng mình làm việc được rồi đấy.”

Cao Diệc Tường đang viết chương trình, đầu cũng không ngẩng đáp, “Cậu ta gọi tớ lại đây góp vui.”

Chung Ấn Nghiêu tầm mắt lại lần nữa quay lại tên đầu sỏ.

“Cậu rốt cuộc muốn làm sao?”

“Giúp cậu nha.” Tiền Quán Kiệt đáp một cách đương nhiên. “Bạn bè đã lâu, đừng nói tớ không giúp cho cậu.”

“Cậu không chơi lại tớ, tớ đã muốn a di đà phật lắm rồi.” Anh hướng lên trời mắt trợn trắng.

“Đúng.” Cao Diệc Tường phụ họa.

Hai người đồng thời quay đầu nhìn chằm chằm laptop của mình, căn bản không ngẩng đầu liếc mắt anh một cái, rồi sau đó lại quay đầu lại.

“Cô gái đó tên là gì?” Tiền Quán Kiệt hỏi.

Chung Ấn Nghiêu vô lực ghé vào trên bàn. “Thư Muội Dao.”

“Nghe có vẻ quen quen?” Anh nhướn mày.

“Bạn cùng phòng của em gái cậu ta.” Người ngồi đánh máy tính trả lời nghi vấn của Tiền Quán Kiệt.

“Đúng rồi!” Về mặt bình tĩnh đại ngộ võ tay hoan nghênh. “Còn có một người khác, kêu Văn.....”

“Bội Vân.” Cao Diệc Tường lại lần nữa hỗ trợ trả lời.

Chung Ấn Nghiêu tiếp tục ghé vào bàn giả chết, tuyệt không kỳ quái làm sao hai tên này có thể biết tên bạn cùng phòng của em gái mình.

Anh nhất định từng đề cập qua. Mà thực bất hạnh, hai tên này lại giống như thiên tài với trí nhớ siêu quần.

“Cho nên cậu nhìn lên bạn cùng phòng của em gái cởi trần?”

“Tớ không nhìn lên!” Anh phản pháo. Đó là ngoài ý muốn mà!

“Uh — căn cứ vào nội dung cuộc đối thoại của hai người, hẳn là cậu đi tìm em gái, kết quả cô nàng xinh đẹp này mở cửa còn không cẩn thận ngã sắp xuống, vật che đầy duy nhất trên người bị rơi, cậu liền nhân cơ hội xem người ta khỏa thân, đúng không?” Tiền Quán Kiệt mới không buông tha cho anh, theo nội dung ghi hình được phát đi phát lại n lần vừa rồi, tự thêm thắt chân tướng.

“Tán thành.” Cao Diệc Tường nói.

“A Tường, đánh máy tính của cậu đi!” Một tên A Kiệt đã làm anh chịu đủ rồi, đừng thêm một tên vào góp vui nữa.

Cao Diệc Tường nhún nhún vai, không tỏ vẻ gì.

“Đó là ngoài ý muốn.” Chung Ấn Nghiêu không thể không vì sự trong sạch của chính mình mà cãi lại, quay lại chân tướng lúc ấy. “Tớ nghe thấy cô ấy kêu một tiếng, quay đầu lại, kết quả liền nhìn thấy một cô gái lỏa thể —”

“Phản xạ không điều kiện.” Cao Diệc Tường xen mồm. “Vô tội.”

Lời nói bị cắt ngang, Chung Ấn Nghiêu thở sâu, bình tĩnh tiếp tục, “Tớ hoảng sợ, muốn nói qua đờ cô ấy, nhưng toàn thân cô ấy trống trơn, không thích hợp đụng tay vào.....”

“Cho nên cậu liền đứng đó nhìn người ta trần truồng, xem người ta khỏa thân.” Tiền Quán Kiệt giúp anh nói hoàn câu nói tiếp theo. “Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, vô sỉ. Có tội.”

“Tán thành.”

“Tớ bị sốc, được chưa!” Nghìn người hướng về tội nhân lớn tiếng biện minh cho bản thân.

“Không biết tình ngộ, càng vô sỉ. Tội thêm một bậc.” Tiền Quán Kiệt ngoài miệng quở trách, trên mặt lại cười đến vui vẻ.

“.....” Được, anh tỉnh lại.

Giơ một tay lên, Chung Ấn Nghiêu nằm úp sấp trên bàn, đầu hàng.

Tiền Quán Kiệt cùng Cao Diệc Tường liếc mắt một cái.

Người sau cho rằng công việc phân công đã hoàn thành, chuyện kể tiếp không quan hệ với hắn, quyết định im lặng đánh máy tính.

“Kết quả cậu đến bây giờ còn chưa có đi xin lỗi?” Giọng nói Tiền Quán Kiệt lộ vẻ không ủng hộ.

“Tớ thử qua, cậu cũng nhìn thấy tình huống rồi đấy.” Còn bị ghi hình làm bằng chứng.

Điều này làm Tiền Quán Kiệt hứng thú. “Cậu có nói xin lỗi?”

“Tớ muốn xin lỗi, nhưng còn chưa kịp nói.” Anh cũng rất bất đắc dĩ. “Nhìn cô ấy, tớ hồi hộp tới mức lắp bắp, không có biện pháp nào cả.”

Tuy rằng anh là một thằng đàn ông ba mươi mấy tuổi, nhưng từ lúc học ở trường đến ra ngoài xã hội, ngoại trừ mẹ cùng em gái là hai người khác phái ra, kinh nghiệm nói chuyện với con gái, rồi ở chung với họ anh thiếu thốn đến mức đáng thương, chứ đừng nói là đối mặt với một cô gái đang nổi giận đùng đùng, anh hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào.

“Có cái gì mà phải hồi hộp?” Tiền Quán Kiệt vẻ mặt không hiểu nhìn anh.

Chung Ấn Nghiêu đem mặt chôn trên bàn, không tình nguyện phun ra, “Cô ấy..... Đáng người đẹp lắm.” Hình ảnh kia luôn luôn chiếm ngự trong đầu anh không vứt đi được.

Mới nghĩ đến, hai má anh đã nóng lên mấy độ.

“Đẹp đến mức nào?” Có người trong lòng thấy không ổn.

“Giống Elena của tớ.” Hai tay anh che trên đầu.

Nghe vậy, Tiền Quán Kiệt trên trán nhăn thành ba đường, mặt đen sì.

“Tớ không đồng ý.” Cao Diệc Tường lại lần nữa đánh vỡ trầm mặc, “Theo tớ tính, nếu Elena của cậu có lấy tỉ lệ thu nhỏ đến 160cm thì ngực cùng những điểm xung quanh cũng không vượt quá 30 tấc (inch), vòng eo chỉ hơn có 10 tấc, lấy ví dụ là người bình thường, cô ấy không có khả năng sống.” (aoi: có ai hiểu thế là sao kh? = =, Cam: Cô kém thế, thế có nghĩa là chị này đẹp tỉ lệ với Elena, khi thu nhỏ Elena thì Dao cũng bị thu nhỏ, aoi: oh...ra là thế)

“Tớ biết!” Chung Ấn Nghiêu lại ngắc đầu. “Đó là so sánh, rất hoàn mỹ giống Elena, OK?”

“Elena của cậu cũng đâu hoàn mỹ.” Cao Diệc Tường vẽ mặt còn thật sự. “Cô ta là người máy. Người máy thì linh kiện cần thay đổi loại bỏ, hệ thống cũng cần phải nâng cấp.”

“Cô ấy có kết cấu bên trong –”

“Được rồi!” Tiền Quán Kiệt không thể không đánh gãy trận đấu mềm này. “A Tường, A Nghiêu chính là muốn nói cô gái đó đáng người rất tuyệt.” Anh trước giải thích với Cao Diệc Tường, tiếp theo chuyển hướng bên kia. “Tiếp theo, cậu đem mô hình cùng người máy của cậu đẹp qua một bên, trước hết nghĩ biện pháp xin lỗi Thư Muội Dao đã.”

Cao Diệc Tường lại nhún vai lần nữa.

Chung Ấn Nghiêu nghẹn giọng hỏi lại: “Vì sao?”

Cô ấy tức đến độ muốn trúng gió, thậm chí buổi sáng hôm nay anh không dám ra ngoài lấy đồ ăn sáng, sợ nhìn thấy mặt lại chọc cô ấy phát hỏa. Bảo trì khoảng cách bình an vô sự có vẻ tốt hơn?

“Bởi vì cậu làm sai, nên đi xin lỗi.....” Hơn nữa tớ muốn xem náo nhiệt. Một câu trọng điểm cuối cùng, Tiền Quán Kiệt giữ lại trong lòng, không nói ra. “Chẳng lẽ cậu không muốn thừa nhận và không chịu trách nhiệm à?”

Chung Ấn Nghiêu á khẩu không trả lời được.

“Nhớ báo lại kết quả.” Tiền Quán Kiệt cười đến sáng lạn dị thường, rốt cục bằng lòng trả lại anh sự thanh tịnh, kéo Cao Diệc Tường rời đi.

Sau buổi trưa cảnh sắc trong cao tươi đẹp, thời điểm tan tầm, ánh mặt trời nhạt dần.

Một chiếc Toyota màu đen thông thả chạy trên đường.

Mang theo hơi nóng trong không khí, đột nhiên mưa bụi bắt đầu lất phất, vài giọt mưa dừng lại bên ngoài cửa kính xe, từ nhỏ rồi lớn dần, trong vài giây, thành mưa to tầm tã.

Khi chờ đèn đỏ, Chung Ấn Nghiêu nghiêng người ra trước, ngửa đầu nhìn không biết tầng mây xám kia đã bao phủ bầu trời lúc nào.

Xe lại lần nữa tiếp tục đi, ở một đoạn giao lộ, anh phát hiện một bóng dáng đứng dưới một mái hiên tránh mưa.

Anh lập tức đem xe lại gần.

“Hi..... Hello.” Kéo cửa kính hạ xuống, bất an lên tiếng chào hỏi, không xác định đối phương có để ý đến mình không.

Nhìn mưa thế này khả năng sẽ còn kéo dài, trên tay còn đang giữ đồ phải đi giao, Thư Muội Dao đang định đón taxi, đột nhiên bị một thanh âm chào hỏi làm khiếp sợ.

Cô ngừng lại, gật đầu đáp nhẹ, “Hi.”

“Cái đó..... Cần tôi giúp không?” Anh hỏi mà nơm nớp lo sợ, sợ đối phương lại lần nữa bạo phát điên lên.

Thư Muội Dao tránh dưới mái hiên, nhìn xe anh đứng ở bên đường, cách một khoảng, hơn nữa tiếng mưa rơi khá lớn, cô cũng không xác định đối phương đang nói gì.

Phát hiện cô nhìn chằm chằm mình, không tỏ vẻ gì, Chung Ân Nghiêu tăng thêm âm lượng, hỏi lại lần nữa.

“Cần giúp đỡ không?” Lần này, anh còn dùng tay ra hiệu.

Lần này Thư Muội Dao nghe thấy, xem cũng đã hiểu. Cô ngẩng đầu nhìn mưa bên ngoài.

Vừa rồi cô cười xe máy đi phía trước đó không xa, trên tay còn có hai túi hàng phải giao, đồ Bội Vân bán đều là hàng cao cấp, cho dù đã được đóng gói, nhưng vẫn phải bảo vệ tốt, đưa đến tay khách hàng không được có một chút sai sót nào, bởi vậy vừa rồi thấy có mưa bụi, cô liền lập tức tìm chỗ đỗ xe, bảo vệ hàng hóa.

Cô xác rất cần đi nhờ xe, cũng đang định đi đón taxi, mà hiện tại xuất hiện lái xe miễn phí, cô nên đáp ứng hay không đây?

Tự hỏi vài giây, cô gạt đầu với anh, lập tức bảo vệ tốt đồ trong lòng, chuẩn bị chạy qua.

“Đợi chút!” Chung Ân Nghiêu lại giương giọng ngăn cô.

Thư Muội Dao chân bước ra lại về chỗ cũ, vẻ mặt khó hiểu. Chỉ nhìn thấy đối phương xoay người ra sau xe tìm, lấy một cái ô, xuống xe mở ô, đi tới phía cô.

“Đi thôi.” Anh mở ô đưa ra trước mặt cô, đưa ô ra phía trước.

Được anh chăm sóc ngoài ý muốn, Thư Muội Dao chậm mắt vài giây, mới phun ra nói lời cảm ơn.

Hai người sóng vai đi vào xe, Chung Ân Nghiêu trước thay cô mở cửa sau xe, sau đó đi vòng ra chỗ cửa lái.

“Cô muốn đi đâu?” Lên xe cài dây an toàn xong rồi, anh hỏi.

Thư Muội Dao nói địa điểm, rồi không mang theo cảm xúc nhàn nhạt hỏi: “Anh đang rảnh sao?” Cô cũng không hi vọng anh vì gặp cô mà nhớ việc.

“Ừ, đang rảnh.” Chung Ân Nghiêu cười cười.

Hô ~ bước đầu tiên tiếp xúc, thành công!

“Ừ.” Cô gạt gạt đầu, không nói sau cái gì, cúi đầu sửa sang gói to trên tay.

May là cô có thói quen mang thêm một cái túi nilông, tuy rằng không phòng được dưới trời mưa to là bao, nhưng đối mặt với tình huống đột phát thế này, cũng có thể bảo vệ được đồ vài phần.

Cô rút mấy tờ khăn giấy, lau bọt nước trên túi nilon.

“Cô có hẹn với bạn bè à?”

“Cái gì?” Thành linh có câu hỏi làm Thư Muội Dao trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, cô ngẩng đầu.

“A..... Tôi chỉ là thuận miệng hỏi một chút.....” Thật vất vả mới có dũng khí đánh vỡ trầm mặc, lại lùi về sau, trong đầu anh nhanh tự hỏi có phải hỏi sai vấn đề hay không. “Không cần trả lời..... Không sao.”

Tuy rằng anh hai mươi sáu tuổi đã được cấp bằng tiến sĩ, chỉ số thông minh ở trong mắt đại chúng bình thường là đứng đầu, nhưng đối mặt vấn đề xã giao, nhất là quan hệ khác giới, anh tự nhận trẻ con mẫu giáo còn hơn mình.

Vẫn là tránh đụng chạm thì an toàn hơn.

“Không phải.” Cuối cùng phản ứng lại, Thư Muội Dao trả vấn đề của anh. “Tôi đang làm việc, giờ là đi giao hàng. Hai túi này là mang đi bán.”

“Cô không phải — ở chỗ cửa hàng ăn sáng?” Buổi sáng hôm nay có người báo cáo cho anh, nói cô có đưa bữa sáng đến công ty, chẳng lẽ về sau sẽ không làm nữa?

Từ kính chiếu hậu, Thư Muội Dao thấy trên mặt anh không hề che dấu vẻ kinh ngạc.

“Tôi không chỉ đi làm một chỗ.” Cô lại thấy áo khoác tây của anh có chỗ dính nước. “Áo khoác của anh bị ướt.”

“Hả? Có à? Không sao.” Anh phân tâm liếc bả vai một cái. “Cho nên cô sau khi tan tầm còn muốn đi giúp bạn cùng phòng khác?”

Thư Muội Dao phát hiện, người đàn ông này cùng cô bạn thiên binh cùng phòng của mình quả thực là anh em. Anh đối với việc áo tây bị xối ướt, cùng phản ứng khi Hân Di bị đụng té y sì nhau, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Hai người bạn họ một chút sự vật đều không để ý, chỉ chú ý đến việc trọng điểm của mình.

“Tôi cũng làm ở chỗ cô ấy.”

“Hoá ra là thế.....” Hỏi sâu hơn nữa là người ta làm nhiều việc như vậy có phải thiếu tiền hay không, hình như hơi quá giới hạn ha..... Chung Ấn Nghiêu đứng lúc kìm lại.

Nhưng mà, không có đề tài, anh lại không biết nên nói cái gì..... Làm sao đây..... Làm sao đây.....

Thật tình, Thư Muội Dao đối với hứng thú nói chuyện phiếm, cấp bậc so với chị em phụ nữ khác kết quả chỉ có thể dùng từ nghèo nàn.

Bên trong xe nháy mắt rơi vào sự im lặng quỷ dị.

“Cái kia –”

“Bên kia.....”

Hai người đồng thời mở miệng.

“Cô nói trước đi!” Anh vội vàng nói.

“Bên kia, phía trước là Mc Donalds dừng xe ở đó cho tôi xuống là được.” Ngón tay cô chỉ vào mục tiêu.

“Nha, được! Mc Donalds, không thành vấn đề, tôi sẽ đi qua.”

Nếu không phải thấy anh một đường lái xe tốc độ đều rất vững vàng, khi thấy anh cả người bày ra bộ dáng khấn trương, Thư Muội Dao lo lắng tay anh sẽ run một cái, làm xe phóng lên chỗ cho người đi bộ.

“Tôi nói xong rồi, tới lượt anh.”

“Hả! Được! Đến..... Đến lượt tôi!” Lòng bàn tay anh khấn trương đến đỏ mồ hôi.

Cô có chút hối hận, có lẽ cô nên chờ xe ngừng hẳn mới hỏi anh. Bộ dáng hiện tại của anh, thoát nhìn thật sự sẽ đem xe trực tiếp lái vào Mc Donalds – còn đến nơi nhanh chóng là đằng khác.

“Kia, cái kia..... lần, lần trước.....” Anh dùng lực nuốt một ngụm nước miếng. “Thực xin lỗi!” Cuối cùng nói ra. “Tôi thật sự..... Không phải cố ý..... À, nhưng vẫn là tôi không đúng..... Cho nên..... Thực xin lỗi.....”

Không có lý do gì, không có lý do, chỉ cần xin lỗi..... Trong lòng anh cảnh báo bản thân.

Thư Muội Dao nghĩ rằng, cho dù cô bây giờ còn tức thì nhìn bộ dáng của anh như vậy cũng phải mềm lòng.

“Không sao.” Cô tỏ vẻ, “Tôi cũng muốn xin lỗi anh, ngày đó tôi mất bình tĩnh, tôi không nên đánh anh.”

“Không, không” Anh lắp bắp lặp lại lần nữa.

“Rất xin lỗi.”

“Ồi..... Được..... Không, không đúng, là không sao mà!” Giống như chưa từng nhận qua lời xin lỗi của người khác, Chung Ấn Nghiêu có vẻ chân tay luống cuống.

Phản ứng của anh làm Thư Muội Dao mỉm cười.

Sao anh em nhà họ luôn đức hạnh như vậy chứ, cảm giác làm việc gì cũng đơn thuần còn rất nghiêm túc nữa, Hân Di là con gái không nói làm gì, nhưng sao cả một người đàn ông cũng như vậy?

Xe văng vàng dừng ở ven đường, Thư Muội Dao cảm ơn anh, cầm lấy cái túi bên cạnh, chuẩn bị mở cửa ra ngoài.

“Đợi chút.” Anh kêu cô lại, đem ô che lên đầu cho cô. “Mưa còn rất lớn, cầm ô che cho khỏi ướt.”

“Cám ơn, ngày mai tôi sẽ qua công ty trả anh.” Thấy anh quan tâm như vậy, cô cảm ơn bằng một nụ cười nhẹ.

“Không, không cần.....” Bỗng nhiên mặt đỏ. “Không, ý tôi là..... tôi có thể ở đây chờ cô..... Tôi không thể xuống xe, nhưng có thể ở trên xe chờ cô..... Trời mưa, cô không có xe đi.....” Anh lắp bắp.

Thư Muội Dao vẽ mặt kinh ngạc nhìn soi mói, cổ anh nháy mắt đã hồng như thể con tôm bị luộc chín.

“Tôi còn phải đến chỗ khác giao hàng, có khi còn mất thêm 1 giờ nữa. Anh không cần đi làm sao?” Cô nhắc nhở.

Hơn nữa đợi lát nữa là giờ cao điểm, chỉ sợ sẽ càng mất nhiều thời gian.

“Không sao..... Tôi hôm nay không..... Không có việc gì..... Rất rảnh.....” Mặt anh đỏ đến độ mạch máu tùy thời có thể nổ bung ra. “Tôi có rất nhiều thời gian, trở về..... Tôi ở một mình, cũng chẳng có chuyện quan trọng..... Chắc là.....”

Phát hiện bị nhìn chằm chằm làm anh không được tự nhiên, lắp bắp càng ngày càng nghiêm trọng, Thư Muội Dao quyết định nhận ý tốt của anh, cũng cố vớt vãn cho anh lại nói năng lung tung.

“Cám ơn, vậy làm phiền anh chờ chút.” Vốn đang cầm hai cái túi, cô để lại một cái ở trong xe.

Sau khi đợi cô đi ra khỏi xe, Chung Ấn Nghiêu mới thở mạnh ra.

Thật tốt quá, nhiệm vụ thân thiện đến trước mắt có thể coi là đã thành công, tiếp tục duy trì, ngày mai hẳn là có thể quang minh chính đại đi ra ngoài ăn bữa sáng.

Anh ngồi trên ghế lái trong xe, trước tiên để đèn xe ngừng sáng, nhìn phía ngoài cửa sổ, vừa mới rồi khẩn trương lắp bắp không biết là giống ai, khôi phục lại gương mặt trầm ổn, nhìn một người phụ nữ đứng dưới mái hiên đang nói chuyện điện thoại.

Anh đối với cô bạn cùng phòng này của em gái rất có ấn tượng. Còn nhớ 6 năm trước, khi Hân Di lên đại học năm 3 thì chuyển nhà, anh từng cùng các cô đi ăn cơm.

Lúc đó có hai cô gái, một cô nhìn rất được, trên người toàn hàng hiệu mà ngay cả anh cũng không hiểu, trên tay cô ấy cũng đầy bao gói logo, giờ tay nhắc chân đều rất tao nhã có lẽ, vừa nhìn cũng biết là nhà có gia thế; Một cô thì hoàn toàn tương phản, mặc một áo T-shirt đơn giản cùng quần bò phá cách, một đầu tóc bay rối tứ phía chạy tới, sau khi ăn xong, còn xin đóng gói đồ ăn thừa đem về.

Lúc ấy cả ba người có anh trong đó, đều bị hành động của cô làm giật mình.

Nhưng về mặt cô rất bình tĩnh, chỉ đơn giản giải thích cô đem về cho em trai cùng em gái, thái độ thẳng thắn hào phóng.

Từ thời khắc đó trở đi, anh đối với cô liền lưu lại ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Trí nhớ anh không kém, nhưng hình ảnh hôm đó, ở trong đầu anh quá mức rõ ràng.

Anh vẫn nhớ rõ thời khắc về mặt cô phong trần mệt mỏi chạy tới nhà ăn hôm đó, cũng nhớ rõ cô lấy thái độ bình tĩnh thẳng thắn nhìn thẳng anh nói chuyện từng chi tiết một.

Nhưng khi đó em gái ở trong nhà náo loạn đòi cách mạng, kiên trì muốn tự mình độc lập, không cho phép bất luận kẻ nào trong nhà quấy rầy, cũng bởi vậy, anh cũng chưa từng gặp lại cô gái đã để lại siêu ấn tượng trong lòng anh đó, chỉ thỉnh thoảng về nhà hoặc cùng Hân Di nói chuyện điện thoại, nghe được một chút về cuộc sống của con bé với hai bạn cùng phòng.

Anh biết cô gái đó tên Thư Muội Dao, nhỏ hơn Hân Di một tuổi, dưới còn có em trai cùng em gái, có lẽ là con gái lớn trong nhà, cô so với Hân Di giống chị gái hơn, cũng rất biết chăm sóc người khác. Em gái anh đã gây cho cô không ít phiền toái.

Mà hiện tại, anh đối với cô lại hiểu biết hơn một chút. Liên quan đến – những đường cong thân thể.....

“Khụ.....” Anh không được tự nhiên ho một cái, vội vàng quét đi hình ảnh trong đầu.

Hân Di từng nói qua với anh, cha mẹ Thư Muội Dao đều đã mất, thân là chị cả cô phải có trách nhiệm nuôi gia đình, rất thiếu tiền, nơi nơi làm công, mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc.

Nhìn thấy cô đi tới phía xe, Chung Ấn Nghiêu nghiêng người, thay cô mở cửa xe.

“Cám ơn.” Cô thật cẩn thận thu lại chiếc ô, chân đạp lên nệm.

“Tiếp theo muốn đi đâu?” Anh hỏi.

Cô nói địa điểm. “Vừa rồi Bội Vân gọi điện thoại đến, nói người mua muốn đến trễ hơn 1 giờ nữa.” Cộng thêm thời gian còn thừa này, cũng chính là — “Còn lại 1 giờ 40 phút, hiện tại mưa lại to, Bội Vân bảo tôi tìm một chỗ giết thời gian.”

Cô cũng không có khả năng cưỡi xe máy chở túi hàng cuối rồi trở về.

“Đợi chút nữa đến chỗ kia cho tôi xuống, anh về nhà trước đi. Tôi đi dạo chỗ nhà sách.” May mắn gần đó có nhà sách lớn.

Nói xong nói, Thư Muội Dao đợi vài giây không thấy tiếng đáp lại, cô kì quái nhìn về phía ghế lái, lại nhìn vào gương chiếu hậu, cùng Chung Ấn Nghiêu bốn mắt gặp nhau trong gương, nhưng anh lập tức chuyển tầm mắt, lái xe lên đường.

Thư Muội Dao trong lòng có chút quái dị, nhưng không nói được. Anh không nghe rõ cô nói sao?

“Có thể chứ?” Cô hỏi lại lần nữa.

“À.....” Lần này, anh cuối cùng phát ra thanh âm. “Tôi về nhà cũng không có việc gì.....”

“Hà?” Cho nên?

“Tôi cảm thấy..... Hay là cùng cô về nhà..... Có vẻ an toàn” Anh lại lần nữa nói quanh co, hai tay cầm lấy tay lái, bắt an nắm chặt lại thả lỏng.

“Nhưng còn hơn nữa giờ.”

“Chúng ta..... Chúng ta có thể..... Đi uống chén trà?” Anh hỏi vô cùng không xác định.

Uống trà? Thư Muội Dao nháy mắt mấy cái, ngoài ý muốn sao tự nhiên lại chuyển sang chuyện “Uống trà” thế này.

“Không, không cần cũng không sao! Tôi chỉ là, cung cấp thêm lựa chọn.” Anh khấn trương vội vàng phủ định đề nghị. “Trọng điểm là..... Bình an..... Bình an đưa cô về nhà.....”

Anh trai Hân Di thật sự rất dễ dàng căng thẳng ha?

Thư Muội Dao nhìn anh chân tay luống cuống, da mặt trong vài giây ngẩn ngui lại đỏ lên, cảm thấy rất thần kỳ.

Người đàn ông này rất giống em gái, da trắng tự nhiên, khi đỏ mặt thật dễ dàng nhìn thấy, hơn nữa thoát nhìn còn có chút xinh đẹp – từ này hẳn không thích hợp đặt lên một người đàn ông, nhưng màu da của anh thật làm cho người ta có cảm giác này.

Cô sớm biết dáng vẻ anh trai Hân Di không tệ, Hân Di ở trước mặt cô cũng từng nói qua, nói anh trai già của cô thật chẳng có tiến bộ, bề ngoài không tồi chút nào, mà bên trong lại không hơn không kém như a trạch vậy, ngay cả tán gái cũng không biết, chán muốn chết. Cô chỉ nhớ rõ khi Hân Di huyền thuyên nói, trong lòng cô chỉ nghĩ chớ chê mèo lắm lông. Cái kẻ lơ ma lơ mơ này nào có tư cách nói người khác.

Chẳng qua với cảm giác hiện tại của cô, nói anh bề ngoài không tồi, coi như khiêm tốn, người anh trai này tuyệt đối được xưng với mỹ nam tử, chỉ là kiểu tóc chỉnh tề, cùng bộ mặt trung hòa đặc sắc, thoát nhìn có vẻ không thấy được.

Có lẽ tay chân anh vụng về cũng là một trong những hung thủ gây nên.

Nếu anh ở trước con gái thái độ đều đều lấp bắp như vậy, hoặc phát sinh chuyện ngu xuẩn như cô từng trải qua, tin tưởng không có nửa cô gái nào để ý đến soái ca là anh, chỉ muốn đập chết anh.

“..... Vẫn là tôi chưa nói.....” Lầm bầm lẫu bầu một hồi lâu, phát hiện người ngồi sau không có nửa điểm phản ứng, Chung Ấn Nghiêu thanh âm càng lúc càng nhỏ.

“Được đây.” Cô đột nhiên đáp.

“Không có..... A? Ồ..... Được, được đây?”

Cô nhìn gương chiếu hậu gạt đầu với cái tên đang ngây ngốc kia, “Được thôi, uống trà.”

Rõ ràng người mời là anh, nhưng mà vẻ mặt của anh lại giống như bị dọa choáng váng.

“À..... Được..... Được..... Cảm ơn.” Anh cũng không biết mình cảm ơn cái gì, nhưng đầu óc trống rỗng căn bản không thể tự hỏi, cũng chỉ có thể phản xạ theo bản năng.

Đây là lần đầu tiên trong 32 năm sống của anh, “một mình” chủ động hẹn với một cô gái..... Thế mà lại thành công?

Tuy rằng đối phương chỉ là do muốn giết thời gian, nhưng việc này đối với Chung Ấn Nghiêu mà nói, trình độ xã giao của anh đã tăng lên một bậc, đột phá phi thường, ngay cả chính anh cũng không dám tin.

“Địa điểm.....”

“Anh quyết định là được rồi, đừng quá xa, tôi sợ sẽ tắc xe.” Thư Muội Dao chỉ cảm thấy, bỏ qua cử chỉ nói chuyện có chút ngốc nghếch của người đàn ông này sang một bên, anh quả thực là một anh trai tốt như bạn tốt đã nói, thói quen quan tâm chăm sóc người khác, làm cho cô thân cũng là quản gia của một đôi anh em, có chút thân thiết.

Hơn nữa trước phản ứng khoa trương của anh, xe vẫn có thể vững vàng đi trên đường, cô cảm thấy khá bội phục.

Nếu anh giúp cô một ít việc, hai người cũng coi như quên hết ân oán trước kia, uống một chén trà, một lần nữa thành lập quan hệ bạn bè tốt, với bọn họ mà nói, cũng không phải không ổn.

3. Chương 3

“Hai.” Người nào đó cứ cách nửa giờ ra khỏi văn phòng đứng đợi ở cửa lớn, sau khi nhìn thấy mục tiêu thì giương vế mặt ngượng ngùng lên tiếng chào hỏi.

“Chào buổi sáng.”

“Cô đã ăn sáng chưa?”

Người đàn ông quảng ra vấn đề này với người bên cạnh đang mang một túi lớn bữa sáng, Thư Muội Dao nhướn lông mày.

“Tôi làm việc ở cửa hàng bán đồ ăn sáng.” Cô trả lời.

“À..... Tôi biết.....” Chung Ấn Nghiêu gãi gãi. “Thế thì..... Không có việc gì. Cảm ơn.”

Tự biết mình hỏi vấn đề vô cùng ngớ ngẩn, anh đành phải thay đổi đề tài, nói cảm ơn với đối phương, rồi xoay người lấy ra phần cơm của mình từ trong túi plastic.

Thư Muội Dao trong lòng khẽ thở dài. “Lúc tôi đi làm đã ăn rồi, còn ăn rất sớm.”

“Ừ, vậy là tốt rồi!” Chung Ấn Nghiêu giống như bị điện giật, chợt xoay người đối mặt với cô. “Ăn no mới có sức làm việc..... À..... Cô làm việc rất vất vả..... Phải chăm sóc thân thể thật tốt.”

“Cám ơn.” Cô ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại sự quan tâm của anh. “Tôi làm việc cũng không vất vả. Cần gì thì gọi điện thoại tới, hẹn gặp lại.”

Trước khi rời đi, biểu tình của cô rất cực cũng dịu đi, đáp lại anh bằng một nụ chân thành.

“Bye.....” Anh một tay cầm bữa sáng, một tay ở không trung nhẹ nhàng quơ quơ.

“Thật kém cỏi.” Chờ giai nhân rời đi, phía sau lập tức có người bình luận.

Chung Ấn Nghiêu xoay người, ánh mắt xem thường quét qua.

“Các cậu cũng đâu hơn gì.” Anh nói.

“A Nghiêu, khi anh đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn sẽ không phải là cái dáng vẻ đó đấy chứ?” Có người chép miệng nói.

“Không cần cậu quản, có ý kiến tự nói với mình đi.” Anh xem thường không thèm liếc mắt, lấy trong túi ra ba phần bữa sáng, quay về văn phòng mình tìm sự yên tĩnh.

Đừng nhìn nhóm người trong công ty anh lộ một vẻ lười thôi léch thếch mà đánh giá, mọi người ở đây đều là người có năng lực nghiệp giới, con người không tầm thường chút nào.

Tuy nói công việc chính của Ngải Bảo là khai phá phần mềm ứng dụng, nhưng trong công ty chuyên án khai thác phần mềm, phần cứng, tất cả bọn họ đều là những nhân tài, có khả năng một tay đáp ứng được nhu cầu của chủ sở hữu.

Mà bình thường càng lợi hại giỏi giang bao nhiêu thì lại càng quái gở kì cục bấy nhiêu, khó giao tiếp nhưng có thể đồng thời hiểu biết các thể loại tri thức về phần cứng, phần mềm, còn nguyện ý làm cầu nối trung gian buôn bán trang thiết bị, khiến những tên quái già kia cùng chủ sở hữu có thể đạt được một nhận thức cân bằng chung, ở trong Ngải Bảo có thể nói là vật báu.

Chung Ấn Nghiêu chính là loại “Bảo” mà không thể cầu này, cũng khó trách nhất cử nhất động của anh, đều bị trên dưới công ty chú ý lớn như thế.

Khi anh trở lại văn phòng, phát hiện bên trong lại bị một vị khách không mời mà đến chiếm cứ, anh thiếu chút nữa muốn đem bữa sáng ném lên người đối phương.

“Cậu gần đây thực nhàn rồi nha!” Anh tranh luận phải trái với lãnh đạo trực tiếp của mình, cũng chính là một trong những CEO của Ngải Bảo – Tiền Quán Kiệt.

“Người khác đứng ở trạm xe bus hoặc giữa đường chặn người, cậu thì lại chặn ngay trước cửa công ty chúng ta.” Làm ra một màn thanh xuân dào dạt.

“Cửa công ty không thể cho người đứng sao?” Anh buồn bực xấu hổ cho đối phương một cái liếc mắt, quyết định không không để ý tới hần ta.

“Không uống phí hôm nay tới đến công ty sớm, cuối cùng đã nhìn thấy nữ nhân vật chính trong truyền thuyết.” Tiền Quán Kiệt ách xì 1 cái.

Tuy đồng dạng là vẻ thiếu ngủ mệt mỏi, nhưng quần áo trên người Tiền Quán Kiệt mặc, có thể nói là đồ lười thôi hơn đồ đồng quý trong công ty.

“A Nghiêu, cậu muốn theo đuổi cô ấy à?” Anh hỏi lại xác nhận.

Lần trước là xem kịch vui, đơn thuần chỉ muốn nháo tên làm sai chuyện này, nhưng hôm nay nhìn đến phản ứng của bạn tốt, hần đã có ý nghĩ khác.

“Tớ có nói thế sao?” Trở lại sau bàn làm việc, Chung Ấn Nghiêu mở máy tính xem e-mail, ngữ điệu không chút phập phồng hỏi lại.

“Cậu không cần phải nói, tớ thấy thế.” Tiền Quán Kiệt ưỡn người trên sofa, kéo dài tay chân duỗi lưng một cái. “Cô gái này lớn lên bộ dáng thanh tú, có thể theo đuổi xem nha.”

Chung Ấn Nghiêu cho hần một ánh mắt cảnh cáo, rồi lại rũ mắt xuống, xử lý một đồng mail.

“Cô ấy là bạn cùng phòng của em gái tớ.”

“Tớ biết.” Cả người lười biếng, đưa tay rũ xuống ở ngoài sô pha.

“Đừng có mà tùy tiện bình luận diện mạo người khác.”

Nghe vậy, Tiền Quán Kiệt nhíu mày, cuối cùng ngồi dậy.

A nha, bạn tốt này của hần đang nghiêm túc.

“Tớ khen ngợi mà.” Hần biện hộ ỉn.

Đương nhiên rồi, muốn hần nói dối cô gái kia là mỹ nữ, chắc chắn là nói không được rồi. Lấy em gái A Nghiêu làm tiêu chuẩn mà xem, Hân Di có đôi mắt thật to, làn da mịn màng mềm mại, chính xác là kiểu hình của một cô công chúa nhỏ.

Mà cái cô gái tên Thư Muội Dao kia lại phi thường bình thường, màu da hơi sạm, không trang điểm, may là nhìn toàn thể còn thấy quý củ, không đến nỗi đau mắt. Từ thanh tú này dùng đã là khách khí lắm rồi.

Mặc dù chưa mở miệng nói, nhưng Chung Ấn Nghiêu trong lòng biết bạn tốt đang nghĩ cái gì.

Anh nhin không được muốn vì cô nói chuyện.

“Cô ấy lúc nhỏ đã mất cha, mẹ sau đó lại chạy theo người khác, dưới cô ấy còn có em trai và em gái, bắt đầu học trung học thì phải kiếm chỗ làm công nơi để có tiền trả học phí cùng phí sinh hoạt, tốt nghiệp trung học thì phải đi làm ngay để em trai cùng em gái tiếp tục đi học, giờ cô ấy một thân làm tới ba công việc, buổi trưa ở tiệm cơm hộp, buổi chiều giúp bạn cùng phòng xử lý chụp hình. Cô ấy không như Hân Di cái loại cơm áo không thiếu, nhà ấm đầy đủ đó.” Cô không có cũng không dư thời gian làm một cô gái chú trọng chuyện trang điểm và chăm sóc ỉn.

“Thật là một cô nàng nóng nảy vĩ đại.” Tiền Quán Kiệt trả lời thật sự chân thành, lại nhún vai. “Khó trách cô ấy chăm sóc không đủ.”

Chung Ấn Nghiêu lại trừng mắt nhìn anh một cái.

“Cô ấy rất đẹp.”

“Được rồi, là tiêu chuẩn của cậu.” Hần máy móc lấy khuôn mẫu trạch nam ra. Tiền Quán Kiệt nhún nhún vai, nhìn nhận quan điểm thẩm mỹ của anh.

Hần đứng lên, giãn gân giãn cốt một chút, sau khi đến bên cạnh bàn làm việc của Chung Ấn Nghiêu, nhìn chăm chú xuống dưới, ỉn xuống cái điện thoại nội tuyến trên bàn.

“A Tường, lại đây họp, A Nghiêu muốn theo đuổi cái cô.....”

“Tớ không –” Chung Ấn Nghiêu lập tức đoạt điện thoại, nhưng đối phương lại nhanh hơn anh một bước, đem cả cái điện thoại đi.

“Mau tới đây, cậu ta cần chúng ta hỗ trợ.”

Nói chuyện xong, hần mới để lại điện thoại lên bàn.

“Làm ơn đi, tớ chưa có nói! Đừng có làm loạn được không!” Chủ nhân của văn phòng kháng nghị nói.

“Cậu đi soi gương một chút rồi hãy nói những lời này với tớ.” Thời điểm nói chuyện, Tiền Quán Kiệt tắt máy tính trên bàn, khiến màn hình che kính quang lộc phía trước một mảnh tối đen chiếu ra hình dáng chủ nhân của nó.

Tuy rằng không nhìn được màu da của mình trên màn hình, nhưng Chung Ấn Nghiêu biết mặt mình khẳng định đang hồng thắm.

Anh buồn bực xấu hổ mở lại màn hình.

“Đừng náo loạn, cô ấy sẽ không thích loại như tớ đâu.” Con gái hay thích những người biết nói chuyện khôi hài và nam tính, ai lại để ý đến loại a trạch như anh, nói chuyện nhằm chán lại còn lấp ba lấp bấp.

“Cậu mới là người đừng có làm loạn.” Tiền Quán Kiệt liếc mắt. “Cậu có biết giá trị của mình là bao nhiêu không?” Dem sổ ghi chép ở ngân hàng lộ ra, khẳng định sẽ có một đồng phụ nữ tranh giành chủ động tiến đến.

“Còn nữa, chỉ cần cậu không mở miệng, trong mười cô đã có chín người thích ngoại hình này của cậu.” Hân lại bổ sung. (Cam: “Chỉ cần không mở miệng”) =))...aoi: khổ anh đúng kiểu “cái miệng hại cái thân =]]])

“Cái rắm.” Chung Ấn Nghiêu miệng cắn chiếc bánh mì, tiếp tục trở lại làm việc, quyết định không để ý tới thằng bạn tốt ăn nói lung tung.

“Đồ nào liệt.” Tiền Quán Kiệt cười giễu cợt, lại nhấn điện thoại nội tuyến. “A Tường, mau tới đây. Tiền tuyến báo nguy, cần trợ giúp khẩn cấp.”

Hôm nay trước khi tan tầm nếu không có biện pháp thuyết phục cái tên quỷ nhật nhẽo này, hẳn sẽ cho người viết ngược lại ba chữ Tiền Quán Kiệt.

Sau buổi trưa thành linh có trận mưa to ngày ấy, Thư Muội Dao cùng Chung Ấn Nghiêu bắt tay giảng hòa.

Trong quá trình ở chung ngắn ngủi không đến hai giờ, cô phát hiện, người đàn ông này quả nhiên là anh trai tốt như trong miệng cô bạn Hân Di nói luôn giúp cô nàg thu dọn không ít chuyện hỗn loạn.

Tuy rằng anh có lúc phát tính nói lắp, rất giống Hân Di, như thể bị thiếu dây thần kinh nào đó, nhưng trong hành động, vẫn có thể thấy được anh có chỗ dịu dàng thân thiết.

Ví dụ như anh sẽ chú ý tới bước đi của cô, hai người cùng nhau che ô, trên người cô không bị mưa xối vào, nhưng tây trang trên người anh lại bị ướt mảng lớn, khi đến quán trà, từ việc gọi lấy cơm, đến lúc cô hoàn thành công việc, rồi quay lại vào xe, anh đều một đường giúp đỡ, sau khi cô về nhà được mấy phút đồng hồ, còn thậm trí nhận được điện thoại Hân Di gọi tới, nói anh trai cô ấy muốn nhờ cô ấy xác nhận xem cô đã an toàn về nhà hay chưa.

Tất cả những hành động đó đều làm ấn tượng bất lương của cô về anh lau sạch, thiện cảm cũng tăng lên không ít.

Nhưng theo số lần thăm hỏi gia tăng giữa hai người, số câu nói chuyện phiếm cũng tăng thêm vài câu, cô đối với nhân vật này lại càng có nhiều dấu chấm hỏi.

“Hân Di, anh trai cậu rốt cục là làm gì?” Hôm nay, cô rốt cục không nhịn được chạy đi hỏi cô bạn cùng phòng.

“Anh trai của mình?” Vừa tắm rửa xong, Chung Hân Di đang bôi kem dưỡng da, ngẩng đầu hoang mang nhìn bạn tốt dựa vào cạnh cửa. “Mấy tính các loại, giống như viết chương trình hay là cái gì đó, tớ cũng không rõ lắm. Có chuyện gì à?”

“Mỗi lần tớ đem bữa sáng đến công ty bọn họ đều cảm thấy rất kì quái, vì sao chỉ có mỗi anh cậu mặc tây trang?” Những người khác trong công ty đều tùy ý giống như ở nhà, cho dù có người mặc áo ngủ xuất hiện cũng không cảm thấy kì quái.

“À, anh ấy hình như làm nghiệp vụ trong công ty.” Chung Hân Di cố gắng lục lại chút gì đó trong đầu.

“Anh ấy chỉ làm nghiệp vụ?” Vậy sao công ty nhà này có thể chống đỡ không phá sản đến tận giờ nha? “Tài ăn nói của anh cậu có tốt không?” Đã lĩnh giáo qua công lực lắp bắp thâm hậu của anh, cô thực không khỏi lo lắng thay anh.

“Ai..... Tớ cũng không biết nha. Nhưng mà anh ấy thông minh lắm, chắc cũng không tệ?” Chung Hân Di thoát nhìn cũng không hiểu ra sao.

Thư Muội Dao trên trán rơi xuống ba đường đen sì. “Tiểu thư, người đó là anh trai cậu đấy.” Sao lại không biết chút gì thế?

“Tại cậu hỏi vấn đề tớ không biết.” Cô vẻ mặt vô tội nhún vai. “Hay tớ gọi điện thoại hỏi anh?”

“Không cần, tớ chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi.” Cô lắc đầu cự tuyệt.

“Nói cho tớ chuyện cậu biết là được rồi.”

“Tại sao? Cậu hứng thú với anh trai tớ à?”

Cô búng Chung Hân Di một cái. “Giờ ngày nào tớ cũng nhìn thấy anh ấy, muốn biết rõ một chút là chuyện bình thường.” Nếu không, cô sẽ cảm thấy quan hệ cùng người đàn ông này có điểm quái dị khó có thể hình dung.

Nói là bạn bè cũng không giống, nhưng anh lại thường xuyên chủ động chào hỏi nói chuyện phiếm với cô, tuy rằng cô cảm thấy chuyện tán gẫu chẳng liên quan đến chủ đề.

“Ukm.” Chung Hân Di nhu nhu cái trán. “Anh ấy chả có cái gì, chỉ là một tên a trạch thôi.” Đây là đánh giá duy nhất của cô đối với anh trai mình. “Anh ấy rất thích chơi với mấy cái mô hình cùng người máy, nhà của tớ trước kia có vài cái ngăn tủ ảnh toàn dùng để đựng vật phẩm, cứ cách vài ngày lại lau một lần, rửa sạch. Kết quả phòng của anh loạn muốn chết, cho tới bây giờ cũng không thấy sửa sang lại qua, cả ngày chỉ thấy làm mô hình.....” Cô thao thao bất tuyệt phát biểu.

Thư Muội Dao nghe xong phát hiện, Chung Ấn Nghiêu ngoại trừ là một người ngây thơ cuồng nhiệt thích mô hình cùng người máy, trong công ty cũng đồng dạng tràn ngập đam mê nhận nhiệm vụ, nhân vật như thế không có tư liệu đặc biệt cũng là điều dễ hiểu.

“Anh ấy không cùng ai nói chuyện phiếm bao giờ sao?”

“Tớ cũng không rõ nha.” Chung Hân Di lại nhăn mày. “Anh ý và tớ khi nói chuyện cũng rất bình thường nha. Chẳng qua tớ nghe không hiểu chuyện anh cùng bạn bè nói lắm, bọn họ rất thích máy tính, rất thích nói một đồng từ không có thuật ngữ.....” Cô đột nhiên trầm xuống. “A, có có có! Tớ nhớ trước kia anh bị rất nhiều bạn gái đá quai!”

“Anh ấy từng quen rất nhiều bạn gái?” Thư Muội Dao đối với từ “rất nhiều” này khá kinh ngạc.

Không phải cô xem thường Chung Ấn Nghiêu, nhưng kinh nghiệm tiếp xúc mấy lần nói cho cô biết, anh thoát nhìn tựa hồ ngay cả bạn bè là con gái còn chưa tới một nửa, càng đừng nói tới bộ dáng đã từng kết giao qua “Rất nhiều” bạn gái.

“Đúng rồi, trước kia anh ấy có một cô bạn gái gọi điện thoại đến cho tớ, oán giận nói anh siêu cấp không thú vị, ngay cả nói chuyện phiếm còn không biết, chứ đừng nghĩ tới muốn nói cái gì lời ngon tiếng ngọt, còn nói anh ấy gạt người, thoát nhìn thực danh giá, kết quả chỉ là một tên a trạch mê mô hình cùng máy tính.....” Nhớ tới đoạn này, Chung Hân Di có chút phần hận bất bình.

“Kỳ quái nha, cũng không phải anh trai chủ động theo đuổi cô ta, cô ta là đàn chị học đại học của tớ, đột nhiên có một ngày chạy đến lớp học của tớ, nói muốn quen anh trai, muốn lấy số điện thoại của anh từ tớ, anh sau này nói, cô gái kia tỏ tình, bọn họ cùng một chỗ không đến một tuần, cô gái đó nói anh thực nhàm chán liền đá anh luôn. Còn một lần khác cũng thế, bảo tớ hẹn anh trai cùng bọn họ đi ăn cơm chúc mừng kết giao, kết quả ba ngày sau đã nói anh trai không như cô ta đã tưởng tượng, đem anh đá. Tiếp sau đó còn một cái.....”

Nghe xong thiên tình sử của Chung Ấn Nghiêu, Thư Muội Dao trong lòng không khỏi vì anh rơi một giọt lệ đồng tình.

Đây không phải do tiêu chuẩn về ngoài của anh không được, muốn tiên hạ thủ vi cường, kết quả lại phát hiện “Đồ bên trong” Cùng “Bao bì đóng gói” không khớp nhau, chịu khổ chưa đến bảy ngày đã phải rút lui.

Nói là quen bạn gái, nhưng thực chất nói là bị một hiệp hội con gái đem ra đùa giỡn cũng không sai.

Người đàn ông này bị thảm quá đi!

Lúc này cô cuối cùng cũng xác định, Chung Ấn Nghiêu không phải kì quái cố ý muốn cùng cô nói chuyện phiếm, chính là không am hiểu cách nói chuyện với con gái.

Bởi vì tràn đầy thông cảm với anh, Thư Muội Dao âm thầm quyết định, nếu có chút cơ hội sẽ cùng anh nói chuyện phiếm nhiều hơn, giúp anh quen với việc nói chuyện với con gái.

Việc này cũng tựa như khi cô giúp đỡ Hân Di, chẳng qua là tiện tay mà thôi.

Cách mấy hôm sau khi Thư Muội Dao đi đưa bữa sáng, quả nhiên lại thấy Chung Ấn Nghiêu trước cửa Ngải Bảo.

“Hai.” Anh vốn đang cùng đồng sự nói chuyện, nhìn thấy cô đến, vẻ mặt lại quay về ngưỡng ngừng lên tiếng chào cô, liền đi lại đây.

Cô nhìn thấy, anh thực cố gắng muốn biểu hiện thái độ như bình thường.

Ai, thật sự là một anh chàng đáng thương.

“Hai.” So với trước kia, cô mỉm cười có điểm nhiều hơn.

Chung Ấn Nghiêu có chút thụ sủng nhược kinh, mang vẻ mặt không xác định được, sợ hãi mở miệng, “Hôm nay..... thời tiết thật đẹp.”

“Đúng rồi.” Cô cũng theo anh tán gẫu. “Bắt đầu chuyển lạnh, có vẻ thoải mái hơn, nhưng hình như vẫn hơi nóng.”

Cô đem bữa sáng đặt lên mặt quầy tiếp tân.

“Uh, đúng rồi!” Ngoài ý muốn nhận được phản ứng thân thiện của cô, anh cuống quýt nói tiếp, “Công ty chúng tôi máy tính rất nhiều, nhiệt độ phòng khá cao, mùa đông có vẻ tiết kiệm được điều hòa.....”

Mặc dù anh đáp lại có chút ông nói gà bà nói vịt, Thư Muội Dao vẫn cố động đáp lời.

“Thật thế à? Vậy ông chủ công ty các anh chắc hi vọng mùa đông mau đến nhanh, có thể tiết kiệm không ít tiền điện nhỉ?” Cô nhếch môi. “Bữa sáng đưa đến rồi, ngày mai gặp, bye bye.”

Còn đang bị giam trong nỗi khiếp sợ, Chung Ấn Nghiêu vô thức giơ tay vẫy vẫy, cho đến khi Thư Muội Dao xoay người hai giây mới đột nhiên hoàn hồn.

Tâm tình của cô thoát nhìn rất tốt, cơ hội tốt như thế, không nắm chắc còn định đợi lúc nào?

Anh vội vàng đuổi theo.

“Cái kia — Muội Dao!”

Thư Muội Dao nghe thấy tiếng kêu dừng bước lại.

“Ừ?” Cô vô cùng nhẩn nại ánh mắt nghi hoặc nhìn anh.

“Ngày kia công ty chúng tôi có cuộc đấu trò chơi điện tử.....” Sau khi nói ra, anh mới nhớ tới hứng thú của con gái đối với loại chuyện này vô cùng thấp. “Ah..... Chỉ là một đám người chơi trò chơi, có đồ ăn..... À, nếu cô có rảnh..... Có thể tới đây ăn một chút gì..... Làm khán giả.....”

“Tôi phải làm việc từ 5 giờ sáng đến 6 rưỡi chiều, trận đấu của các anh vào buổi tối sao?” Cô hỏi.

“Là giữa trưa.” Anh nhớ rõ cô vào buổi trưa còn phải đi đưa cơm hộp. “Bằng không..... lần sau cũng được.” Biết thế này anh đã cùng A Kiệt thảo luận sửa thời gian trận đấu vào buổi tối.....

Thấy vẻ mặt anh hưng trí rồi trong mấy giây lại chuyển thành cô đơn, Thư Muội Dao nhin không được mở miệng.

“Trận đấu của các anh đến mấy giờ? Nếu Bội Vân lúc đó không còn việc gì, buổi chiều tôi có thể đến đó một lúc.”

Về mặt anh kinh ngạc. “Có thể..... lúc 4, 5 giờ?”

“Tôi không chắc có đến được hay không, việc hôm đó cũng không biết thế nào, đến được hay không tôi sẽ báo cho anh, được không?” Cô trả lời rất có thành ý, Chung Ấn Nghiêu cũng không có cảm giác lấy lệ.

Cũng bởi vậy, anh kinh ngạc càng sâu.

“Được.” Ở trạng thái cực độ khiếp sợ, anh gật gật đầu. “Cái kia..... Tôi đưa cô số điện thoại? Hay là.....”

“Anh cho tôi số đi.” Cô lấy di động từ trong túi ra, dưới ánh mắt đối phương, nhập vào máy dãy số nghe được, ấn nút gọi.

Giây tiếp theo, di động Chung Ấn Nghiêu vang.

Anh kinh ngạc nhìn dãy số xa lạ trên di động.

“Đây là số của tôi, buổi chiều ngày kia tôi sẽ xem tình huống thế nào rồi báo cho anh nhé.” Nhìn biểu tình ngây ngốc có chút khoa trương của anh, Thư Muội Dao không khỏi bật cười.

Trong nháy mắt, cô đột nhiên cảm thấy, anh trai Hân Di còn rất đáng yêu.

“A..... Được!” Anh gạt mạnh đầu, tim đập rất nhanh.

“VẬY NHƯ THẾ NHÉ.” Tâm tình cô sung sướng lộ cái lúm đồng tiền với anh. “Ngày mai gặp.”

“Được — chờ, đợi chút!” Anh vốn đang muốn chào tạm biệt, đột nhiên khẩn cấp ngăn cô lại. “Nếu cô đến đây, nhất định phải gọi điện báo tôi trước!”

Cô đối với lời dặn dò đột nhiên của anh mà nhướn mày.

“Cái kia..... Như vậy tôi có thể xác nhận an toàn.....” Đến lúc đó nếu quá giờ mà không thấy cô đến, ít nhất anh có thể biết nên đi ra ngoài tìm người.

Tuy rằng biết tuổi của đối phương lớn hơn cô, thậm chí em gái anh so với cô cũng lớn hơn, nhưng cô từ trước tới giờ, không coi cô ấy là người “ngang hàng”, mà lại nhìn thành em gái mà quan tâm, cô cảm thấy có chút buồn cười, không tự kìm chế được lễ thượng vọng lai, đối xử giống như với em trai, vươn tay điểm nhẹ trán anh, tỏ vẻ đáp lại.

Anh trai Hân Di tính tình giống như bà mẹ vậy, thật sự làm cho cô có cảm giác rất thân thiết.

“Không thành vấn đề.” Cô cười. Đồng thời cũng biết, mình khẳng định có thể trở thành bạn bè với anh.

Đương nhiên, lúc này Thư Muội Dao không biết rằng, cuộc so tài trò chơi điện tử của bọn họ đến 3 giờ là kết thúc, nhưng một đồng nhân viên dự thi đều bị Chung Ấn Nghiêu cứng rắn cầm chân lại, chờ đợi cuộc điện thoại kia tùy thời có thể gọi tới.

Kết quả cô vẫn không thể xuất hiện.

Anh ở trong điện thoại cố gắng muốn nói chút gì đó, chứng minh cô không thể đến được cũng không sao, anh tuyệt không để ý, thả tâm bình tĩnh.

Nhưng thấy anh có chút bối rối lại không bày tỏ ý nói được, Thư Muội Dao suy nghĩ một cái, mở miệng mời anh cùng cô và em trai em gái tham gia hoạt động trong lễ kỉ niệm thành lập trường.

Khi Chung Ấn Nghiêu vốn đang nói trong điện thoại, đã khẩn trương tới không ngừng đi đi lại lại, nghe được cô mời anh, lại sợ tới mức không chú ý tới dây rợ đang đầy dưới đất, cho nên bị vấp, đụng hư một bàn máy chơi game.

Trong phòng liền vang lên tiếng thét cùng reu chọc, nhưng trong tai anh chỉ nghe thấy tiếng nói của cô.

“Kỷ..... Kỷ niệm ngày thành lập trường?” Anh chật vật bò lên, không khỏi lên tiếng xác nhận lại.

“Đúng rồi, mùng 8 tháng sau, tôi đã xin Bội Vân nghỉ rồi. Nếu anh không bận, có thể cùng tôi đi dạo.” Cô cũng nghe ra anh xảy ra chút chuyện “ngoài ý muốn”, tốt tính đợi trong chốc lát, cho đến khi anh có thể mở miệng, cũng không vạch trần làm anh xấu hổ.

“Được, được đó! Tôi rảnh. Máy giờ?” Anh lập tức cho đáp án.

Cho dù hôm đó có chuyện gì lớn xảy ra, anh cũng sẽ nghĩ biện pháp loại bỏ mọi khó khăn để xuất hiện.

“3 giờ rưỡi tập hợp ở chỗ tôi?”

“Được! 3 giờ rưỡi, không thành vấn đề.”

Sau vài câu chấm dứt cuộc trò chuyện, Chung Ấn Nghiêu quả thực mừng rỡ muốn bay lên trời, hoàn toàn không nhìn một đồng người đang xem kịch vui hay ánh mắt oán giận.

“Anh Nghiêu — bọn này có thể đi rồi chứ?” Hội trường thi đấu bị bố trí ở trong phòng làm việc, vài người thích ứng trong mọi hoàn cảnh tiếp tục chơi điện tử, vài người thì lấy laptop làm việc của mình, cũng có vài người quen cư xử như trong nhà mình hoặc không gian riêng trong văn phòng, bất đắc dĩ bị bắt ở lại tại chỗ ăn gì đó kiêm ngăn người.

Thấy anh cuối cùng cũng nói chuyện điện thoại xong, thiếu chút nữa không nhảy dựng lên kêu vạn tuế.

“Đi đi, không có việc gì tan họp.” Anh tùy tiện vẫy hai tay, rời khỏi hiện trường nhanh nhất so với bất kì ai, chuẩn bị sắp xếp lịch trình.

“Aizz, còn nói không muốn theo đuổi.” Có người ở phía sau vụng trộm trào phúng.

“Ngoài miệng nói không có, nhưng lại đuổi không kịp ý chứ.” Bên cạnh có người kinh nghiệm từng trải, sâu kín buông tiếng thở dài.

Lời này vừa nói ra, nhất thời một đồng người trong lòng có ưu tư ho khan thở dài.

Bị giữ lại như bọn ngọc thì có tính là gì, nếu có thể hỗ trợ bạn mình theo đuổi bạn gái, tất nhiên bọn họ vui rồi.

Chỉ hy vọng A Nghiêu không nhận thua sớm nha!

4. Chương 4

Sau vài tuần từ khi hai người có giao hẹn, Chung Ấn Nghiêu đã quen dần, có thể cùng Thư Muội Dao tán gẫu vài câu mà không lắp bắp.

Đồng thời anh cũng cảm nhận được thái độ thân mật cùng đáp lại của đối phương. Cô thậm chí còn tặng anh hai chiếc kẹo, mặc dù đó chỉ là kẹo miễn phí chủ quán đưa ọi người, nhưng hành động này đối với anh mà nói, là một sự ủng hộ rất lớn.

Anh cũng thử lấy các loại tặng phẩm của công ty, trên danh nghĩa đưa cho cô một ít, hiệu quả không kém, cô xem ra cũng thật vui vẻ.

Tuy rằng hai người ngoài mặt chẳng qua chỉ là chào hỏi đơn giản vào buổi sáng, tiến triển nhiều hơn là có thể nói chuyện nhiều hơn mấy câu. Nhưng Chung Ấn Nghiêu biết, không khí xa lạ căng thẳng giữa hai người, đến bây giờ đã tự do thoải mái, thật sự là cải thiện rất nhiều.

Vốn là, anh cho rằng mình giữa mình và Thư Muội Dao có một đoạn “Hữu nghị” này, có thể cứ như thế ổn định đi tiếp.

Nhưng anh hình như đã quên mất chuyện tên bạn thân Tiền Quán Kiệt thích tốc chiến tốc thắng, lại không có tính kiên nhẫn, lúc trước từng khoe khoang rằng không giúp anh theo đuổi bạn gái liền thề không làm người.

Trên cơ bản, anh cũng không coi Tiền Quán Kiệt là người, ít nhất không phải người bình thường.

Trong Ngải Bảo có thể nói không có người bình thường, nếu không có quái vật, thì chính là quái thai, hoặc là kẻ điên.

Cho nên anh rất đương nhiên không thêm để ý đến lời nói kia của thằng bạn, chỉ cho đó là lời nói nhằm chán muốn tìm chút trò vui của cậu ta.

Cũng bởi vậy, anh mới có thể ở cùng Thư Muội Dao giao hẹn sẽ tham dự lễ kỉ niệm thành lập trường của em trai và em gái cô hai ngày trước, khi nhận được điện thoại cô dùng dùng nỗi giận, mà đầu đầy mờ mịt.

Lúc ấy đã là buổi tối chín giờ hơn.

Bởi vì một câu “Tôi có việc tìm anh” của cô, anh bỏ dở hội nghị đang họp trên webcam, trong vòng 15 phút, từ nhà chạy đến chỗ nhà trọ các cô đang thuê.

Không phải anh khoe khoang, anh cảm thấy vài tuần trước biểu hiện nổi trội xuất sắc, hơn nữa hai người nghiêm nhiên đã trở thành bạn bè, nhận được cuộc gọi hừ hừ thực thực tràn đầy tức giận của cô, anh hiện tại rất hoang mang.

Anh hoài nghi cũng khó hiểu, tâm tình cũng bất an không yên, thận trọng ấn chuông điện.

Chuông vang chưa được mấy tiếng, cửa liền mở, người anh muốn tìm đang đứng bên kia ván cửa.

“Hai.” Mặc dù đã mỗi ngày gặp mặt nói chuyện phiếm, anh vẫn như trước có vài phần ngượng ngùng, lên tiếng chào hỏi trước.

Nhưng đối phương lại không cười như bình thường, mà là xụ mặt.

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Phòng là cùng nhau thuê, khách là đàn ông đều phải dừng bước, cho dù là anh trai Hân Di cũng là giống nhau. Cô cùng anh ra khỏi nhà trọ.

“Được.” Anh giống như một đứa nhỏ làm sai chuyện, ngoan ngoãn gật đầu lùi lại nửa bước, để quý cô đi đằng trước.

Hai người lên xe, Chung Ấn Nghiêu đề nghị đến quán cà phê, nhưng Thư Muội Dao ngại phiền toái, anh liền ra siêu thị mua chút đồ uống cùng bánh bích quy, để xe dừng ven đường.

“Em tìm tôi?” Anh vẫn là Trương nhị kim cương (?) sờ không ra đầu mối.

Nhìn anh rất giống như muốn đi chơi ngoại ô ăn cơm dã ngoại, sau khi nhồi vào lòng cô một đồng thức ăn, Thư Muội Dao phát hiện bản thân phải dùng hết sức, mới có thể tiếp tục duy trì vẻ mặt mẹ kế hiện tại này.

Thật sự là ở chung càng lâu, cô càng phát ra hiện người đàn ông này giống như một đứa trẻ đơn thuần. Bọn họ ở cùng nhau không tệ lắm, cô cũng phát hiện Chung Ấn Nghiêu ngoài có chút giống nhau, đó là quen chăm sóc người bên mình, vẫn là người hiền lành xin gì được nấy.

“Tôi muốn nói chuyện công việc với anh.” Cô để đồng hồ ăn trên tay qua một bên, ho nhẹ vài tiếng.

Chung Ấn Nghiêu nhỏ nhẹ. “Được, có chuyện cần tôi giúp sao?” Chẳng lẽ cô ấy muốn đổi việc làm?

Tiếng nói trong trẻo lạnh lùng của cô làm anh “như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than”.

“Công ty các anh thời gian này số lượng bữa sáng đặt hàng rất ít.”

“Uh, bởi vì giữa trưa còn đặt cơm hộp.” Anh đáp rõ ràng. “Công ty bọn anh không cần đánh thẻ đi làm, mỗi ngày người đến không cố định, đặt nhiều có người không ăn sẽ lãng phí.” Cái này lúc trước anh cũng nói qua với cô.

Thư Muội Dao đương nhiên cũng biết, bởi vì bọn họ đặt cơm hộp cũng chính là chỗ làm việc khác của cô.

“Lúc này tôi nhận được điện thoại của bà chủ ở cửa hàng ăn sáng.” Giọng nói cô thấp đi một chút, Chung Ấn Nghiêu có thể cảm nhận được áp suất chung quanh càng ngày càng thấp nghiêm trọng. “Bà ấy nói tôi ngày mai không cần đi làm nữa.”

Về mặt của anh có vẻ thập phần kinh ngạc. “Vì sao?”

Ánh mắt cô lạnh lùng lườm anh. “Anh không biết sao?”

Anh thành thật lắc đầu.

“Có người nói với bà chủ, nói công ty các anh cảm thấy tôi là một cô gái, loại việc sáng sớm phải chạy đến nhiều nơi giao đồ này quá nguy hiểm, cho nên mới đặt hàng ít một chút giảm bớt gánh nặng cho tôi.” Giọng nói của cô nhất thời lạnh đến cực điểm.

Chung Ấn Nghiêu nhú mi. Lời này nghe qua thực quen tai, anh giống như đã nói qua, nhưng là không được đầy đủ như thế.

“Cái đó không phải tôi nói.”

“Anh từng nói qua với tôi như thế.”

“Tôi là nói công việc em làm đều là chạy vào những giờ cao điểm của giao thông,” Sáng sớm, trưa, tan tầm, ba cái khoảng thời gian ấy cô toàn bộ bao hết.

“Nếu có cơ hội làm việc khác, em có thể suy nghĩ, công việc bên trong có vẻ thoải mái cũng an toàn hơn.” Anh nói một câu khá chuẩn.

“Nhưng ở công ty anh, tôi chỉ biết mỗi anh mà thôi.” Cô nghiêm túc trừng mắt nhìn anh.

Bà chủ ở chỗ bán thức ăn sáng còn bảo với cô, nói bà ấy biết Ngải Bảo còn đặt hàng ở chỗ tiệm cơm hộp cô làm buổi trưa, chỉ kém không công khai mắng cô ngầm phá hỏng việc buôn bán của cửa hàng.

Cô lập tức á khẩu không trả lời được.

Ngay từ đầu Chung Ấn Nghiêu xác thực có ý muốn giúp cô kiếm được nhiều tiền thưởng, sau bị cô mắng một trận mới thôi, lại bởi vì công ty bọn họ có người phản ứng, rất thích cơm hộp ở đó, mới lại tiếp tục đặt. Cô không có ý đoạt việc buôn bán của cửa hàng, nhưng bàn về ngọn nguồn, cô hình như cũng không thoát khỏi có liên quan.

Ra ngoài xã hội lâu như thế rồi, từ trước đến nay cô luôn tận tâm hết sức với công việc, đây là lần đầu làm việc gặp phải loại phiền toái này.

Cô không biết rốt cuộc là ai cố ý đến trước mặt bà chủ thêm mắm thêm muối, bàn chuyện thị phi, cũng không biết nên tức ai, hay là tức chính mình.

Bụng đầy buồn bực mà không có chỗ phát tiết, tâm tình cô tệ hết biết rồi.

“Là đúng vậy..... Nhưng mà.....” Cô bỏ qua thái độ hoài nghi làm cho anh chịu khổ sở, nhưng lời cô nói xác thực cũng đúng, trong Ngải Bảo cô chỉ biết có mỗi anh, tuy rằng toàn công ty gần như đều biết cô là nhân vật nào, nhưng hẳn sẽ không có người rảnh rỗi đi làm cái chuyện đó, ngoại trừ –

Trong đầu anh hiện lên một cái tên nhảm chán.

“Cái kia..... Muội Dao, em chờ tôi một chút!” Anh tay chân vụng về cởi dây an toàn, ra khỏi xe, đến bên đường lấy điện thoại ra gọi.

Bất hạnh thay, cái tên ở đầu bên kia điện thoại xác nhận suy đoán của anh, làm anh thiếu chút nữa khóc ra ngoài.

“Cậu rốt cuộc đang làm cái gì? Chuyện nghiêm trọng này mà cậu cũng đùa được! Cậu không biết công việc đối với cô ấy rất quan trọng sao?” Anh khó có lúc tức giận chửi ầm lên.

“Tại sao? Cậu không phải cũng lo lắng đấy thôi, thừa dịp bây giờ đoạt lấy người, công ty chúng ta lúc nào cũng có chỗ trống.” Tiền Quán Kiệt ngược lại nói rất thoải mái đơn giản.

Dù sao Ngải Bảo cũng rất biết kiếm tiền, cho dù nuôi thêm một nhân viên bán vé đối với bọn họ cũng không sao.

Giận đến mức trên đầu bốc ra khói trắng, Chung Ấn Nghiêu cùng hẳn ông nói gà bà nói vịt vài câu, tức giận chấm dứt cuộc gọi.

Đứng ở ven đường hít sâu vài cái, điều chỉnh lại suy nghĩ, anh mới nhớ tới bên trong xe.

“Ai nói vậy?” Thư Muội Dao ngồi ở ghế điều khiển phụ, từ trong xe nghe được vài câu đối thoại, biết được hung thủ là người anh quen.

“Tôi..... bạn bè.”

“Công ty các anh?”

“Uh.”

“Vì sao?” Cô phải biết rõ đáp án.

“Bởi vì..... À.....” Anh cố gắng nghĩ nên trả lời như thế nào. “Bởi vì..... Tôi.....”

“Anh?”

“Bởi vì tôi..... Lo lắng em..... Cho nên.....” Chung Ấn Nghiêu luôn không biết nói dối, để tránh nói ra cái gì không đúng, anh quyết định thực hiện phương pháp an toàn nhất — nói lời xin lỗi. “Thật xin lỗi.”

Nhưng Thư Muội Dao rất khó tiếp nhận lời nói từ anh.

“Bạn của anh bởi vì anh, nên gọi điện thoại cho bà chủ ở cửa hàng ăn sáng nói những lời này, hại tôi bị cuốn gói?”

Giọng nói vốn lạnh băng, giờ phút này lại tràn ngập mùi thuốc súng không thể tin được.

“Thật xin lỗi.....”

“Thật xin lỗi cái gì chứ?” Cái này quả thực là đáp án khó hiểu, khiến cảm xúc kìm nén mấy tiếng trước của Thư Muội Dao, lập tức bạo phát tại đây. “Anh ta nghĩ anh ta là ai? Anh vì sao không ngăn cản anh ta!”

“Ách, tôi không biết.....”

“Sao anh lại có thể không biết chứ!”

“Tôi không cố ý.....” Đối mặt với lửa giận khí thế bức người, anh không có sức chống đỡ.

“Anh tốt nhất không phải cố ý!” Cô hét lên. “Tôi cũng không phải Hân Di, cho dù là bản thân Hân Di, anh cùng bạn anh không có tư cách can thiệp!” Bởi vì lo lắng mà làm người ta mất việc?! Chuyện này quả thực còn ác bá hơn là khủng bố!

“Tôi, tôi không có xem em là con bé.....”

Vẻ mặt anh vô tội, khiến cô không nhận được cang phát hỏa.

“Nói thừa! Hai chúng tôi khác nhau rất nhiều!”

“.....” Khác rất nhiều? Trong đầu Chung Ấn Nghiêu vội vàng tự hỏi hàm ý những lời này rồi nói tiếp. “Đúng, đúng rồi..... Em xinh đẹp hơn Hân Di”

Thư Muội Dao nhướn mày, hoài nghi có phải mình nghe nhầm hay không.

“Cái gì?”

“Tôi biết hai người khác nhau rất nhiều.....” Lâu rồi không còn nói lấp bắp với cô, đêm nay lại bị lặp lại, “Cái kia..... Em so với Hân Di..... Cũng rất..... Xinh đẹp.....” Anh nói xong vẻ mặt đỏ bừng.

Rõ là lửa giận đang giương cao nhưng trong nháy mắt dừng lại giữa không trung, vẻ mặt cô quý dị nhìn cái tên đang đỏ bừng mặt bên cạnh.

Cũng không tới vài giây, cô lại lần nữa không nể mặt, “Nói mĩa người ta kiêu đầy vui lắm à?”

“Cái gì —” Chung Ấn Nghiêu bị phản ứng của cô dọa. “Không, tôi không phải mĩa mai gì em đâu!”

“Tôi tự biết mình dài rộng như thế nào.” Tóm lại sẽ không dính mác mĩ nữ bên trên.

Mà Hân Di nhà bọn họ có gen tốt, ngày ngày tự biết chăm sóc mình, không như cô lẩn lộn bên ngoài, làm trong phòng bếp vấy mỡ bám bụi, hai người khác nhau hoàn toàn.

Lấy cô so sánh với Hân Di, cố ý trêu đùa sao?

“Không..... tôi không phải.....” Nghe thấy lời ấy, anh cũng nhận ra được vẻ không vui trong giọng cô. Nhưng anh còn không biết mình nói sai cái gì?

“Tôi không biết anh rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng anh không cần quá mức thế nhé! Nếu anh còn đùa giỡn như vậy, cho dù là anh trai Hân Di, tôi cũng sẽ trở mặt với anh!”

“Không, tôi không phải –” Đợi Chung Ấn Nghiêu biết nên vì mình mà cãi lại, người ngồi trên chỗ điều khiển phụ đã muốn đẩy cửa xuống xe, tuyên cáo cuộc nói chuyện nhằm chán đến đây chấm dứt.

Anh tay chân lóng ngóng cũng mở cửa xe, đuổi theo.

Buổi tối đã gần 10 giờ, một đôi nam nữ một trước một sau từ bên đường bước nhanh đi qua.

Tuy rằng thân ở giới trạch nam, may mắn Chung Ấn Nghiêu thời học sinh cùng bọn bạn cùng phòng mưa dầm thấm đất, vẫn định kì đến phòng thể thao tập chạy bộ, thể lực không kém, anh rất nhanh liền đuổi theo Thư Muội Dao, giữ chặt cánh tay của cô.

“Đợi chút, Muội..... Muội Dao.....”

Kết quả đối phương vừa quay người, nhưng lại tặng cho anh một cái tát.

Tiếng vang bàn tay ở trong đêm phá lệ rõ ràng làm người ta thấy sợ hãi.

Chung Ấn Nghiêu kinh ngạc sờ bên má của mình, cảm giác nóng rát chứng thực đây không phải ảo giác, anh bị cùng một người phụ nữ tặng cái tát hai lần, cũng là kinh nghiệm duy nhất xảy ra với người khác.

Tính tình anh không tệ, nhưng không có nghĩa là không biết giận. Lần trước đúng là anh sai, cho dù bị đánh, nhưng mà lần này anh xác thực không làm sai cái gì.

Anh thậm chí khen ngợi cô!

“Em không nên đánh tôi.” Anh nhú mi, thái độ vừa chuyển, sử dụng sức mạnh đàn ông trời sinh của mình, không cho cô giãy ra khỏi tay mình.

Ở thời điểm động thủ Thư Muội Dao liền hối hận, nhưng lúc này cô có chút không khống chế được.

Cô nghĩ bọn họ ít nhất cũng là bạn bè, mà đã là bạn không nên hại cô bị đuổi việc, là bạn cũng không nên dùng phương thức ác liệt này trêu đùa cô.

“Anh cũng không nên đùa cợt tôi!”

“Tôi không có.” Tuy có chút không hờn giận, nhưng anh vẫn phong độ mười phần, chỉ là giọng nói trầm xuống, “Tôi không hay nói đùa, tôi nói đều là sự thật.”

“Không cần giả vờ, chiều này trước kia tôi đã biết qua rồi!” Thái độ của cô cũng thập phần cường ngạnh. “Giả vờ ca ngợi người ta, rồi cười trộm sau lưng vui lắm sao? Anh cũng cùng bạn bè cá cược cái gì đi!”

Kí ức xấu hổ đã bị bụi phủ đầy đột nhiên đánh úp lại, Thư Muội Dao cả người run run.

Đủ! Cô chịu đủ! Không xinh đẹp cũng không phải do cô, bọn người kia bằng cái tài trí hơn người gì mà trêu cợt người, tự tiện đem người khác trở thành trò đùa?

Lúc này Chung Ấn Nghiêu cũng thông minh ra đầu không bãi công nữa, từ lời nói của cô dễ dàng cân nhắc ra nhân quả trước sau.

Nhưng anh lại không biết nên xử lý tình huống trước mắt ra sao.

Anh có thể viết chương trình, có thể nói chuyện nghiệp vụ, cùng các thiên tài trong lĩnh vực máy tính của công ty câu thông, nhưng giải thích suy nghĩ của mình với một cô gái đang trong cơn thịnh nộ, cái này không có trong phạm vi năng lực của anh.

Nhìn khuôn mặt phía trước tổn thương lớn hơn tức giận, anh làm ra một hành động mà chưa suy nghĩ –

Cúi đầu hôn cô.

Nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mặt, Thư Muội Dao cuối cùng bình tĩnh xuống.

Có lẽ cũng có thể nói là bị dọa choáng váng.

Sao anh có thể hôn cô?!

Ai cũng không ngờ được, Chung Ấn Nghiêu bình thường thoạt nhìn ngượng ngùng thành thật, vừa hôn xuống, liền giống như con bạch tuộc tám chân lao đến dính chặt.

Anh ôm chặt thắt lưng cô, tay kia nâng sau gáy, áp cô lên mình.

Thư Muội Dao cảm thấy một làn khí nóng đánh thẳng vào não, đầu óc trống rỗng, trong lúc nhất thời lại cũng quên đẩy anh ra. Đợi đến khi cô lấy lại tinh thần, bản thân đã bị khóa trụ chặt chẽ.

Cánh môi mềm mại đụng vào nhau, Chung Ấn Nghiêu nhiệt tình lại có chút trúc trắc mút hôn hương vị ngọt ngào của cô, Thư Muội Dao hai tay đặt trên vai anh, lại không có bao nhiêu khí lực.

Không đầy một lát, tư thế của hai người hòa tan vấn đề của cô, cánh tay ngăn ở giữa dần mất đi sức lực, cô đổ vào lòng anh, dựa vào thân thể cùng tay anh mà đỡ chính mình.

Thẳng đến khi có tiếng còi ô tô làm họ bừng tỉnh, Chung Ấn Nghiêu mới rời khỏi môi cô, nhưng tay anh vẫn vòng ở thắt lưng cô như cũ.

Khoảng cách quá gần, hai người mắt nhìn nhau, thở phì phò, Thư Muội Dao khó hiểu vì sao lại phát sinh chuyện thế này, chỉ có thể nhìn anh, chờ đợi giải thích.

“Anh sẽ không xin lỗi.” Câu đầu tiên của anh liền nói rõ.

Cô có chút dại ra, khẽ thở, sau một lúc lâu, mới phát ra âm thanh, “Không xin lỗi chuyện bạn anh làm sai?” Bản thân hẳn nên tức giận, giận dữ, nhưng giờ phút này cô lại lựa chọn cố gắng trấn định.

“Không phải.....” Vì tự mình không đầu không đuôi toát ra một câu, Chung Ấn Nghiêu mặt lại đỏ.“Chuyện này.” Hít vào một hơi, anh tiếp tục nói: “Anh thật sự cảm thấy em rất đẹp.....”

Liền tiếp khiếp sợ, Thư Muội Dao phát hiện mình lại không nói nên lời.

Tính cách bình thường của hai người, giờ phút này hình như đã đổi cho nhau.

“Anh..... khi lần đầu tiên nhìn thấy em, liền có ấn tượng rất sâu.....” Chung Ấn Nghiêu hoàn toàn không chú ý tới đường lớn không phải chỗ thích hợp để tỏ tình, bắt đầu vào chuyện, liền không khống chế được muốn nói, “Anh nhớ rõ ngày đó em cột tóc đuôi ngựa, mặc một cái áo T-shirt màu đen, tới muộn 2 phút.....”

“Khi em chạy vào trong nhà hàng, hai má hồng hồng, còn đang thở gấp, Hân Di nói với em chỉ là ăn cơm, không cần chạy gấp như vậy, nhưng em lại nói với con bé, đã hẹn rồi nhất định sẽ không thất hứa, tới muộn cũng coi như là một loại thất hứa.....” Khi đó anh chỉ biết em gái mình đã tìm một người bạn cùng phòng rất tốt, cho dù bản thân không thể ở bên chăm sóc em gái, khẳng định cũng không thành vấn đề.

Sự thật cũng chứng minh chính xác là như vậy.

“Khi đó chúng ta không tính là quen biết, cũng không có nhiều cơ hội tán gẫu, nhưng sau khi Hân Di thường nhắc về em với anh. Tuy rằng anh chỉ gặp em qua lần đó, nhưng mà.....” Anh dừng một chút. “Nhưng mà..... Khi đó anh liền cảm thấy em rất đẹp.....”

Thư Muội Dao vẫn là nói không nên lời.

“Anh cảm thấy..... trái tim em rất đẹp.” Anh lại bổ sung.

Cô thể nhưng lại học anh, không khống chế được đỏ mặt.

“À..... Đương nhiên không chỉ trái tim..... Về ngoài của em cũng rất được, dáng người cũng tốt lắm –” Anh không phát giác mình lại tự vạch áo cho người xem lưng.

Nhưng không đợi đến khi Thư Muội Dao phản ứng, đột nhiên một tiếng gọi to, cắt đứt cuộc đối thoại đơn phương giữa bọn họ.

“Anh trai! Anh đang làm gì thế?”

Chung Hân Di từ trong siêu thị đi ra, thấy bóng dáng quen thuộc cách đó không xa, đến gần nhìn xem.

Vừa nhìn đến, cô chấn động.

Giống như bị bắt gian tại giường, nghe thấy tiếng gọi hai người liền tách nhau ra.

Chung Hân Di mới nhìn rõ ràng khuôn mặt trong lòng anh trai.

“Dao Dao?!”

Bất chấp tiếng kêu như là kinh ngạc hay hưng phấn của bạn cùng phòng, Thư Muội Dao dè dặt khuôn mặt đỏ hồng, xoay người chạy như điên về hướng nhà trọ.

Đêm hôm đó, có chút xấu hổ, cũng có chút hỗn loạn.

Chuyện Thư Muội Dao vốn đang lưu tâm tức giận, nhất thời bị quăng luôn đến tít chân trời, biến mất không thấy.

Cũng bởi vì cô bị đuổi việc, khi giữa trưa đi qua Ngải Bảo đưa cơm hộp, Chung Ấn Nghiêu lại không ở công ty, đã qua hai ngày mặt trời mọc bọn họ cũng không gặp nhau, ngày hẹn cách đây mấy tuần đã đến.

Sáng sớm, Thư Muội Dao đã cùng em gái Thư Ngọc San hẹn thời gian.

Buổi sáng không có việc gì cô vốn còn lo lắng chuyện lần trước, cứ nghĩ đến mình có hẹn, đối phương cũng có thể xuất hiện, vẫn nên quyết định sớm thời gian xuất phát.

Cô có thể gọi điện cho Chung Ấn Nghiêu để xác nhận, nhưng sau đêm đó, cô cảm thấy bản thân hiện giờ không chạy trốn đã tốt lắm rồi, nếu chủ động liên lạc, thật sự làm khó cô. Huống chi hơn một ngày, đối phương cũng không liên lạc với cô, vì cái gì mà muốn cô chủ động chứ?

Thời gian càng ngày càng gần kề, gần đến ba giờ chiều, từ cửa hàng cơm hộp về nhà trọ, cũng rửa mặt chải đầu xong rồi cô càng cảm thấy bất an.

Mặc trên người vẫn là cái áo cũ trăm năm không đổi cùng chiếc quần bò, cũng bình thường giống như khuôn mặt này, chỉ bôi qua kem chống nắng, cô vẫn nhìn không được từ trong gương, thừa nhận đáng vẻ của bản thân.

Trong kính chiếu ra một người chỉ có diện mạo bình thường.

Mái tóc đen không có tạo hình chỉ quá bả vai một ít, màu da trường kì bôn ba phơi nắng bên ngoài có vẻ tối, lông mày của cô cũng không thanh tú, thậm trí cùng tính tình của cô lại phối hợp chặt chẽ, có chút cục mịch, cái mũi không phải rất đẹp, nhưng cô khá vừa lòng với đôi mắt của mình, cô tự nhận mình có đôi mắt hữu thần (có hồn), nhìn trên mặt đó có thể coi là chỗ xinh đẹp nhất của cô.

Đã không rõ là lần thứ mấy nhìn chằm chằm vào gương, vài phút sau, cô bắt đầu chán ghét hành động của mình.

Dù sao mấy trăm năm trước, đã sớm quyết định đời này sẽ là kẻ cô đơn, hiện tại là vì sao chứ?

Một cô gái 26 tuổi không có một chút nhiệt tình đối với chuyện yêu đương hoặc với mấy thứ lưu hành mới mẻ khác, Thư Muội Dao cảm thấy mình đã sắp già rồi.

Cho tới nay, cô cứ như sinh vật ngoài hành tinh, mỗi ngày mở mắt ra liền vì chuyện kiếm tiền mà liều mạng, thật vất vả để nuôi em trai em gái trưởng thành, hiện tại học ở viện nghiên cứu Dật Thanh, Ngọc San cũng đã học năm thứ ba, cả hai đều đã có thể tự sống bằng chính sức mình, gánh nặng kinh tế của cô thật sự đã giảm bớt.

Cảm thấy cuối cùng có thể được nghỉ ngơi, nhưng quay đầu lại nhìn thấy sự khác biệt giữa mình và các bạn cùng trang lứa, khiến cô cảm thấy không hợp cùng hoang mang.

Cô mới hai mươi sáu tuổi, không cần phải liều mình kiếm tiền nữa, cô bỗng cảm thấy mất đi trọng tâm cùng mục tiêu. Trước kia cô không có thời gian yêu đương, hiện tại đối mặt với tình cảm, lại cảm thấy giống như một bà dì tang thương, hoàn toàn không có kinh nghiệm đi theo người ta lộn xộn mò mẫm cùng lãng phí thanh xuân của người khác.

Cô không hiểu, rốt cuộc Chung Ấn Nghiêu thấy được ở cô cái gì?

Khi buồn rầu đến mức tưởng như đầu muốn nổ tung, chuông điện đột nhiên vang.

Cô sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Được rồi! Không nghĩ nữa!” Cô ở trước gương, dùng sức vỗ vỗ hai má, bắt buộc bản thân tỉnh lại.

Có nghĩ nữa cũng vô dụng, hai mươi sáu năm đã ăn mòn tinh thần cô rồi! Trời không tuyệt đường người, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, dù sao cũng cứ nhìn tình huống, gặp chiêu tiếp chiêu.

Đi tới trước cửa, cô ổn định lại nhịp tim đang đập nhanh, hít sâu vài cái, mới mở cửa ra.

Ngoài cửa quả nhiên là cái người đã hẹn cùng cô kia.

“Hai.” Chung Ấn Nghiêu mặc bộ đồ thoải mái, vẻ mặt như cũ ngượng ngùng lên tiếng chào hỏi cô.

Thư Muội Dao phát hiện bản thân nói không ra lời, cô cắn nhẹ môi, gật đầu thay câu trả lời, đi giày vào, rồi ra ngoài.

Hai người ở cầu thang, khoảng cách rất gần đứng nhìn nhau ngây ngốc vài giây.

“Cái kia.....” Lúc này lại là Chung Ấn Nghiêu tiên phong đánh vỡ xấu hổ, “Thật có lỗi..... Ách..... Anh..... Có chút căng thẳng.”

Nhìn anh có vẻ luống cuống, trên mặt đầy sự ngượng ngùng, bất an đứng trước cô.

Thư Muội Dao ngẩng đầu nhìn anh. Tuy rằng mặt cô không chút thay đổi, nhìn như trấn định, trên thực tế cũng không tốt như vậy, nói không chừng so với anh còn khấn trương hơn.

Nhưng nhìn anh mặc dù căng thẳng cùng bất an, nhưng vẫn cố gắng nói chuyện lấy lòng, tim cô đập cảm giác như tốc độ bão táp, mất rất nhiều sức, mới có thể duy trì đáng vẻ không chút thay đổi.

“..... Ngồi xe của anh được không?” Nhìn cô không phản ứng gì, anh đành nghĩ biện pháp tiếp tục đề tài.

“Uh.” Cô lúc này cuối cùng cũng lên tiếng, gật nhẹ đầu, nhưng vẫn là đáng vẻ lạnh lùng.

Xuống dưới tầng đến chỗ đậu xe bên đường, Chung Ấn Nghiêu trong đầu suy nghĩ như ngựa hoang mất cương.

Thực ra anh đã chuẩn bị tốt tâm lý bị cô cho leo cây, loại chuyện này không phải anh chưa gặp qua, thậm chí không chỉ một lần, đối tượng là bạn gái cũ..... À, cứ coi là bạn gái đi, tuy rằng bọn họ chỉ quen nhau có năm ngày.

Muội Dao với anh nhiều nhất cũng chỉ được coi là bạn bè, nhưng cô chung quy vẫn ở lại đợi anh, đây là chắc là..... Đại biểu anh còn có cơ hội?

Trong lòng anh không yên, muốn hỏi, lại không dám mở miệng.

Nói không chừng cô chỉ là không muốn so đo chuyện cũ với anh, cũng không chứng tỏ anh có thể tiến thêm bước nữa.

Trong tình huống suy nghĩ cực độ hỗn loạn, hai người lên xe.

“Muội Dao.....” Anh cuối cùng cố lấy dũng khí mở miệng.

“Ừ?” Thư Muội Dao tầm mắt nhìn thẳng tắp phía trước, không quay đầu.

Anh có chút khiếp đảm, nhưng ở trong xe so với ngoài đường kín đáo hơn, cho dù anh cứ như thế mà xuất bao, lại một lần nữa ăn tát, cũng không sợ mất mặt, anh vẫn phải đem tâm tư nói rõ, bằng bất cứ giá nào,

“Chuyện hôm kia.....”

“Không cần nói.”

“A, được rồi.”

Trong lòng mơ hồ cảm thấy sụp đổ, Chung Ấn Nghiêu không nhiều lời, theo ý của cô cài dây an toàn, lái xe ra đường.

“Đợi chút nữa sau khi đến đại học W.....” Trong xe trầm mặc một lát, đột nhiên lại toát ra thanh âm. Tầm mắt Thư Muội Dao vẫn nhìn phía trước, giọng nói thoảng tiết lộ cô đang khẩn trương. “Tôi hy vọng chúng ta có thể như trước, nói chuyện bình thường, không nên có cái gì kì quái,” Ở trước mặt em trai em gái, cô còn muốn duy trì hình tượng người chị cả. “Có chuyện gì, chờ sau đó hẵng nói.”

Hiểu được ý tứ của cô, vẻ mặt Chung Ấn Nghiêu lại trở về dáng vẻ ngượng ngùng ngây ngốc, nhìn về cô. Mà Thư Muội Dao, cũng cuối cùng quay đầu nhìn anh một cái.

Một cái liếc mắt này, anh rõ ràng nhìn thấy trong mắt cô vẻ không tự nhiên, cùng một chút ửng đỏ trên má.

Tim đập như trống nổi, anh vội vàng quay mặt đi nhìn về phía đường.

“À..... được.”

Trước khi tới nơi, anh không dám quay đầu lại, chỉ sợ chiêu bài lái xe an toàn của mình, bởi vì những hình ảnh khiến tim đập mạnh kia mà bị hủy sạch

5. Chương 5

Khi đến đại học W, em gái Thư Muội Dao – Thư Ngọc San bị người ta gọi có việc, cô đi dạo trong trường với Chung Ấn Nghiêu.

Vườn trường chiếm diện tích lớn, hàng cây bên đường chỉnh tề, quang cảnh học sinh cùng tiếng huyền ảo đan xen vào nhau, đây đều là những kí ức từ rất lâu của cô rồi.

Cô cùng người bên cạnh cách nhau không quá nửa bước, sóng vai đi tới.

“Tôi chưa từng học đại học,” Không khí dường như linh hoạt hơn so với lúc nãy, Thư Muội Dao sâu kín mở lời. “Ấn tượng của tôi đối với trường học dừng lại khi tất cả mọi người cùng mặc một bộ đồng phục, không có việc gì cũng không thể tự tiện rời đi, mấy ngàn người chen chúc trong trường học.”

“Mỗi lần đến trường của Ngọc San, đều cảm thấy có một điều kì lạ nào đó không thể nói rõ.” Cô không tiếng động cười khê.

Chung Ấn Nghiêu nghiêng đầu nhìn khóe môi cô cong cong.

“Còn anh thì ngược lại.” Anh cũng nói về mình. “Từ nhỏ đến lớn đều chôn trong đồng sách, học xong đại học còn thêm thạc sĩ, tiến sĩ, hai mươi mấy năm cuộc đời toàn bộ tốn vào chuyện học hành.” Hình ảnh trước mắt, với anh lại rất quen thuộc.

“Anh là tiến sĩ?” Thư Muội Dao kinh ngạc nhìn phía anh.

“Ừ, tiến sĩ công học.”

“Oa.” Tuy rằng cô không hiểu công học này nọ gì đó, nhưng hai chữ tiến sĩ nghe qua rất lợi hại nha.

“Cái này thì có gì, giống như em vẫn cố gắng làm việc, còn anh thì chỉ có đọc sách.” Anh mỉm cười, nhẹ nhàng tựa như không.

“Tôi cũng có đi học, muốn thành tích tốt, cũng phải vất vả lắm chứ.” Cô đối với chuyện không được học đại học có chút tiếc nuối, nhưng không có nghĩa là cô nhiệt tình thích đọc sách, hoặc là muốn đọc sách.

Dù sao hồi đó cô cũng vội kiếm tiền, vì để duy trì thành tích có thể bay lên hạ thấp, cũng khổ sở đọc lấy đọc để qua rồi.

“May mắn anh còn được tính là có nhiệt huyết.” Anh cười, bên má lộ ra một lúm đồng tiền nhỏ. “Con mọt sách mà thôi, không đọc sách cũng chẳng biết làm thế nào.”

Thư Muội Dao bị thái độ thoải mái của anh cuốn hút, cả người cũng thả lỏng theo.

Hai người vẫn duy trì khoảng cách nhất định, chậm bước bên trong trường học, đi qua triển lãm xã đoàn, các quầy hàng ở khu dạo chơi đỉnh lều có đủ các loại màu sắc, bị các bạn học nhiệt tình chào hàng mà mua mấy thứ vật nhỏ kì quái, cô còn có trẻ con mua hai xâu kẹo hồ lô, vui đùa, tham ăn còn kéo cả anh vào cùng.

Khi Thư Ngọc San xong việc xuất hiện, không khí giữa bọn họ đã trở lại như vài tuần trước, thoải mái hài hòa.

“Chị!” Lại lần nữa gọi điện hẹn địa điểm, từ xa, bọn họ thấy một cô gái mặc bộ quần áo màu tím, vẫy vẫy tay với bọn họ.

Thư Muội Dao giới thiệu hai người với nhau.

“Anh trai chị Hân Di?” Thư Ngọc San nhú mày, vẻ mặt hàm xúc ý tứ đánh giá nhìn chằm chằm Chung Ấn Nghiêu. “Chị, chị cùng anh trai chị Hân Di hình như rất thân thiết?”

“Là do công việc, quý sứ này.” Thư Muội Dao gõ lên đầu cô một cái. “Chị mỗi ngày đều đưa cơm đến công ty bọn họ.”

“Hô! Chị vẫn chưa thôi việc sao?” Nghe vậy, cô không khỏi kháng nghị, “Đã nói với chị rồi, chị chỉ cần chị Bội Vân chuẩn bị mạng chụp hình là được rồi, em hiện giờ đang là tiểu phú bà đó!”

Thư Muội Dao lại cho cô một chiêu vô ảnh hưởng. “Cái đó mới chỉ gọi là miễn cưỡng có thể sống qua ngày thôi, cái gì mà tiểu phú bà chứ.” Mới gửi ngân hàng được mấy trăm đồng mà đã nghĩ mình là phú ông.

“Ài, anh Ấn Nghiêu, anh cũng phải nói với chị em đi, làm bạn trai người ta, không phải cũng đều hi vọng bạn gái không nên làm việc quá sức, có nhiều thời gian để bồi dưỡng tình cảm sao?” Tuổi còn trẻ thì phải hưởng thụ cuộc sống, Thư Ngọc San sớm đã luyện được một đầu bản lĩnh, gặp người liền kêu chị gọi anh, nói cực kì thuận miệng.

“Á, anh không phải.....” Bị cô thành linh nói làm hoảng sợ, anh vội vàng lắc đầu phủ nhận, “Anh..... Anh còn đang theo đuổi.....”

Thư Muội Dao bắt đầu hối hận không sớm cảnh cáo em gái không có việc gì thì đừng nói lung tung.

Nghe được câu “còn đang theo đuổi” kia, cô không khỏi mím chặt môi, mới có thể ngăn chặn cảm xúc đang dấy điểm trên mặt.

Cô cũng có chút hối hận không giải thích rõ ràng trước cho cái tên ngơ ngác này, dù sao anh còn chưa nói cho đương sự là cô đây là sẽ theo đuổi, mà lại nghe được dưới tình huống này, tâm tình có chút phức tạp.

Còn lại là Thư Ngọc San hai mắt tỏa sáng.

“Oa oa oa ~ anh rồ! Em ủng hộ anh!” Chủ nhân của những lời này, bị hung hăng đánh một cái, đau đến oa oa kêu to, “A, chị, chị giết người nha!”

“Thật sự muốn giết em luôn để khỏi nói linh tinh.” Cô cho em gái một ánh mắt xem thường. “Câm miệng, nếu không đi dạo nữa, chị sẽ đi luôn.”

“Được rồi được rồi, hưng phấn một chút cũng không được à..... Anh Ấn Nghiêu rất tuần tú nha, có anh rồ phong cách như vậy” Thư Ngọc San mân mê miệng, thì thầm lẩm bẩm.

Thư Muội Dao lại chỉ có thể lần nữa trợn trắng mắt. Giây tiếp theo, người đang oán trách kia, đã khôi phục sức sống khoát lấy cánh tay của cô, lần nữa kéo cô đi tới chỗ khu dạo chơi.

“Anh Ấn Nghiêu, cho em mượn chị trước, tối nay trả lại anh, anh cùng đi theo nha.”

Nhìn người trước mắt rất giống Thư Muội Dao, lại hơn mười phần sức sống thiếu nữ, Chung Ấn Nghiêu nở nụ cười.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, không khó nhìn ra địa vị của Muội Dao trong lòng em gái, giống như mẹ lại giống như người chị, rồi lại khiến người ta nghĩ ngược lại phải chăm sóc cô. Tình cảm chị em của hai người thật tốt.

Anh vẫn duy trì khoảng cách song song như vừa rồi cùng Thư Muội Dao, đi bên cạnh đôi chị em, nhìn Thư Muội Dao bị em gái kéo bên này ăn một chút, bên kia chơi một ít, đương nhiên anh cũng bị yêu cầu gia nhập hàng ngũ cùng các cô.

Bởi vì lúc hai người đến đã không còn sớm, thời gian có hạn, bọn họ rất nhanh dạo qua một vòng, sau đoàn người lại chạy đến chỗ em trai Thư Muội Dao, đi tới phòng nghiên cứu của Thư Dật Thanh.

Cậu hiện tại còn đang xử lý công việc mà giáo sư quăng cho, vốn định tính ra ngoài hội họp cùng mọi người, sau Thư Muội Dao bảo sẽ đến phòng nghiên cứu, chờ mọi người mang đồ ăn đến cho là được rồi.

Đến đó, giống như lúc nãy, Chung Ấn Nghiêu lại lần nữa bị đánh giá.

Nhưng thái độ của Thư Dật Thanh sẽ không thoải mái giống Thư Ngọc San, cậu chỉ lễ phép chào hỏi anh, sau liền không nói nữa.

“Em có ngủ đủ không đó?” Thấy em trai có quầng thâm ở mắt, tư thái chị cả Thư Muội Dao lại đến rồi.

“Có mà.” Thư Dật Thanh ở trước mặt chị cũng chỉ như đứa trẻ, đối diện với chất vấn của cô.

“Giáo sư của anh rất tàn nhẫn nha, quăng hết một đồng công việc cho anh làm!” Thư Ngọc San bắt lấy cơ hội liền vội vàng đâm chọc.

“Ai bảo quyền sát sinh anh toàn bộ rơi vào tay ông.” Về mặt cậu cũng rất bất đắc dĩ. “Dù sao cũng là học tập kinh nghiệm.”

Khi một nhà bọn họ đoàn tụ nói chuyện, Chung Ấn Nghiêu chen vào không được liền bị vớt một bên, nhưng anh không có chút nào không thoải mái, lẳng lặng mỉm cười nhìn chị em họ nói chuyện với nhau, thuận tiện ngấm mấy đồ bên cạnh.

Hơn nửa giờ trôi qua, Thư Muội Dao dặn dò cùng nhún nhủ xong, cuối cùng trả lại thời gian cho em trai tiếp tục làm việc. Hai chị em bắt đầu thu dọn rác đồ ăn, Thư Dật Thanh lúc này quay đầu lại đấu mắt với anh lần nữa.

Đây là lần thứ hai Chung Ấn Nghiêu đi vào trong phòng được để mắt đến.

Tuy nói thái độ đối phương lạnh lùng, Chung Ấn Nghiêu vẫn lộ ra ý cười thân thiện, chủ động cùng cậu bắt chuyện.

“Dật Thanh.”

Hiển nhiên không thể chấp nhận một người đàn ông xa lạ gọi tên thân mật của mình, nhưng có chị ở đây, cậu cũng không dám phát tác.

Chung Ấn Nghiêu không để ý thái độ của cậu. “Cái này.....” Anh chỉ về phía một chồng tập san cùng tính toán bên cạnh. “Chỗ này tính toán có vấn đề.”

Thư Dật Thanh mi tâm nhăn lại, về mặt kỳ quái đi đến cạnh anh, cầm lấy tập tính toán.

“Công thức bên này,” Anh chỉ chỗ một đề toán chưa giải xong. “Chỗ này em viết ngược rồi, có số tự, sẽ làm kết quả tính toán có chút nhầm lẫn.”

“Anh hiểu công thức tính toán này?” Tính toán lại chỗ anh chỉ, thái độ của Thư Dật Thanh chuyển thành vẻ hồ nghi.

“Còn tạm được.” Chung Ấn Nghiêu chỉ mỉm cười. “Em muốn lập giả thiết sao?”

“Cái gì?”

“Anh thấy em là đang dùng Metal Ray. Cái này ở Đài Loan ít người dùng.”

“Uh, tôi chỉ thử thôi,” Cậu nhìn về phía một bàn bộ sách, nhún nhún vai. “Dùng Photon Mapping tính mấy bản kế hoạch, kết quả cũng không ổn lắm.”

“Photon Mapping có vẻ nhanh, nhưng như vậy sẽ rườm rà, em nên dùng Brute Force Method tính thử, tuy rằng muốn đúng phải mất mấy ngày.” Chung Ấn Nghiêu thái độ thoải mái mà thành khẩn đề nghị.

“Tôi vẫn còn đang học, cũng có thử qua, nhưng là dùng Brute Force Method vẫn có vài chỗ cần hỏi.”

“Nhưng vết sáng so với Photon Mapping nhìn đẹp hơn nhiều.” Anh nói. “A, hoặc là cũng có thể dùng Final Gathering chỉnh sửa thêm, cái đó trước phải tính địa đồ quang tử, nhưng có thể tiết kiệm được thời gian, hình ảnh cũng.....”

“Anh biết FG?” Thư Dật Thanh cuối cùng cũng thay đổi thái độ lạnh lùng, có vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Một chút, anh có vài đồng nghiệp tương đối lành nghề cái này.” Anh vẫn ngây ngốc mỉm cười, “Bọn họ không cần phòng chụp ảnh chuyên dụng, mấy thứ chụp ra so với thật còn thật hơn.”

Thư Dật Thanh nghe vậy bật cười.

Mà một bên, Thư Muội Dao cùng Thư Ngọc San nghe hai người nói chuyện với nhau, các cô hoàn toàn không hiểu có chỗ nào buồn cười, về mặt không hiểu nhìn hai người đàn ông đột nhiên thân thiết với nhau, hình như trong thế giới đó chỉ có hai người bọn họ hiểu được.

Thư Muội Dao biết ham muốn học hỏi của em trai rất lớn, nếu Chung Ấn Nghiêu có thể giúp cậu, cô cũng vui vẻ cho hai người chậm rãi tán gẫu. Dù sao hôm nay cô cũng đã nói với Bội Văn là sẽ không trở về.

Hai chị em ngồi một bên nói chuyện nhà, chờ bọn họ tán gẫu cho đã nghiền.

Kết quả, ba giờ đồng hồ liền trôi qua, cũng đã qua thời gian ăn tối.

Cuối cùng vẫn là Chung Ấn Nghiêu lái xe chở bốn người, đến nhà hàng cùng nhau ăn cơm.

Khi bọn họ ăn xong bữa tối, đưa hai người trở về kí túc xá của trường, Thư Dật Thanh sau khi xuống xe đứng bên cửa sổ, kể tai Thư Muội Dao nói nhỏ

“Chị, nếu anh ấy muốn làm anh rể, em cũng tán thành.” Cậu biết em gái đã chứng tỏ lập trường, “Anh ấy rất lợi hại nha, thực sự không biết được đó, có anh rể như vậy thật tuyệt.”

“Thư Dật –”

“Anh A Nghiêu, cảm ơn bữa tối của anh!” Không đợi chị gái phát tác, Thư Dật Thanh lập tức kéo cao âm lượng hô to với Chung Ấn Nghiêu, tiếp theo cùng em gái rời đi.

Để lại hai người trong xe còn đang xấu hổ.

“À..... Anh đưa em về nhà.” Không khí ngưng trệ vài giây, Chung Ấn Nghiêu vội vàng nói.

Nghĩ cũng biết lúc này em trai nói cái loại âm lượng lặng lẽ kia, khẳng định mọi người trên xe đều có thể nghe thấy, Thư Muội Dao thực hận không đào được cái động ình chui vào.

“Tiền bữa tối, tôi sẽ trả cho anh.”

“Không cần, là anh nói muốn mời khách.” Lần nữa chạy trên đường, anh trả lời tao nhã nhưng cũng thật kiên định.

Thư Muội Dao trầm mặc một hồi lâu, mới nhẹ nhàng, “Cảm ơn.”

“Không cần khách khí. À, hôm nay anh chơi thực sự rất vui vẻ.” Anh vội vàng sửa đề tài, “Ngọc San cùng Dật Thanh đều rất hoạt bát.”

“Hai đứa rất thích anh.”

“Anh, anh cũng rất thích bọn họ.” Anh khẩn trương nói.

Lúc này, Thư Muội Dao mới phát hiện mình nói câu kia khiến hai người lúng túng biết bao.

“..... Uh.” Cô cảm thấy có lẽ mình đang mệt mỏi, đầu óc suy nghĩ tri độn rất nhiều, để tránh không cần thận lại đẩy mình vào cảnh giới xấu hổ, vẫn là đừng nói có vẻ tốt hơn.

Cô tựa đầu về một bên, nhắm mắt lại.

Chung Ấn Nghiêu nghĩ cô mệt mỏi.

Thời gian đã hơn 10 giờ tối, năm giờ sáng Muội Dao đã phải đi làm ở cửa hàng ăn sáng rồi, hiện tại hẳn là đến giờ cô đi ngủ.

Anh im lặng không lên tiếng nữa.

Ngoài cửa sổ cảnh xe đi không ngừng qua lại, độ ẩm trong xe so với bên ngoài ẩm hơn một chút, Thư Muội Dao từ từ nhắm hai mắt, dựa sát vào ghế, nghe hương vị da thuộc nhẹ nhẹ, dần dần có một mệt mỏi.

Nhưng người đàn ông bên cạnh lại làm cho cô căng thẳng đến không dám ngủ.

Anh rõ ràng thực ôn hòa, có thể khiến người ta an tâm, nhưng mà cô cảm thấy khoảng cách giữa hai người gần như thế, trái tim cũng đập nhanh co rút lại.

Một buổi chiều, vào ngày nào đó của một tháng trước cô sớm đã quên, bản thân còn nghĩ anh là một kẻ ngốc nghếch, một người đàn ông nói chuyện với con gái lấp bắp đến đáng thương.

Cô nghi ngờ sao lúc đó cô lại cảm thấy anh thật đáng thương?

Trên thực tế, vẻ ngoài của anh rất được, tính tình tốt, một người thành thật, lại có công việc đảng hoàng, những thứ này cũng đủ để ột người đàn ông vượt qua bài thi tuyển chồng của phụ nữ.

Hơn nữa ngay cả em trai kiêu ngạo đạt được học bổng như uống nước sôi của cô cũng vô cùng bội phục anh, điều này càng chứng minh anh đâu chỉ có ưu tú như thế.

Cô không hiểu, người đàn ông như vậy, thì rốt cục coi trọng điểm nào ở một cô nàng tầm thường tiêu chuẩn chẳng bằng ai như cô?

Xe thông thả đi vào ven đường rồi ngừng, bọn họ đang ở “chỗ phát sinh vụ án” gần siêu thị hôm trước, nhà trọ Thư Muội Dao thuê ở ngay cạnh.

“Muội Dao.” Chung Ấn Nghiêu nghĩ cô đang ngủ, nhẹ nhàng lay bả vai cô, đánh thức.

Thư Muội Dao thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Uh.” Cô cố gắng trấn tĩnh tiếp tục diễn trò, thanh âm bình thường như vừa tỉnh ngủ.

“Về nhà, anh lên cùng em được không?”

“Uh.” Cô tùy ý đáp lại.

Nghe thanh âm cô có vẻ còn chưa tỉnh ngủ, người vẫn còn làm tổ trên ghế, không có chút nào nhớ tới tình huống của bản thân, anh lại hỏi cô, “À..... Em vẫn nên ngủ thêm.....”

Cô trong lòng không biết nói gì.

Cô ngủ thêm chút nữa, anh liền không cần về nhà sao?

“Không cần.”

“Vậy.....”

“Anh không phải muốn nói chuyện với tôi sao.” Cô cố gắng ra vẻ thái độ tùy ý nhắc tới.

“A.....Đúng, đúng rồi.” Giọng nói lại căng thẳng.

Thư Muội Dao chuẩn bị đủ tâm lý, cuối cùng mới quay đầu về phía anh.

“Ừ?”

Trong xe tối như vậy, cô vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt của cô và đối phương chống lại nhau, vẻ mặt cứng nhắc như bị sét đánh.

“Hôm kia.....” Chung Ấn Nghiêu đang tìm lại giọng nói của mình. “Cái đó..... Anh cảm thấy..... vẫn nên xin lỗi em.”

Cô nhìn anh, không giải thích được ý tứ phía sau câu nói đó.

“Anh ít nhất..... phải nên hỏi ý kiến của em..... Đột nhiên liền..... À như vậy có chút không lễ phép.....” Anh lại bắt đầu lắp bắp.

“Anh cảm thấy hơi trước, tôi sẽ đáp ứng sao?”

“Anh không biết, có lẽ..... Có lẽ một nửa?” Anh nói xong chợt dạ. “Ồ..... Khả năng không cao như vậy.”

“Ngày hôm đó anh nói sẽ không xin lỗi.” Trong đầu còn chút rạo rức, nhìn anh căng thẳng như vậy, Thư Muội Dao bắt buộc bản thân phải biểu hiện trấn tĩnh.

“Đúng, hiện tại cũng vậy.” Anh nói, tiếp theo giải thích, “Anh sẽ không vì chuyện hôn em mà xin lỗi, nhưng hẳn là..... phải nói trước để em biết anh thích..... Thích em..... Cho em chuẩn bị tâm lý?”

Cho nên anh là vì sợ dọa đến cô mà xin lỗi, không phải vì hành động hôn cô?

Nhưng cái này không phải là cùng một chuyện sao?

Thư Muội Dao không hiểu logic trong lời anh nói, nhưng mà ít nhất hiểu được anh nói anh thích cô.

Suy nghĩ loạn thành một đống, trong đầu có rất nhiều điều muốn hỏi, trong lòng cũng không biểu hiện bình tĩnh được như bên ngoài, cô không có dũng khí như anh, cho dù căng thẳng đến lắp bắp vẫn dám nói ra lời giải thích.

Hai gò má xuất hiện hơi nóng, hốc mắt cũng bởi vậy mà ửng ửng, não cũng như mắt phía trước có một tầng hơi nước, mông lung mơ hồ.

Cuối cùng, cô vẫn chỉ có thể đáp nhẹ một tiếng, “Ừ.”

Cố lấy dũng khí nói cả buổi, vẫn chỉ nhận được một tiếng “Ừ”, Chung Ấn Nghiêu cũng không hiểu, phản ứng này là tốt hay không tốt, anh còn có cơ hội hay không?

Ngẫm lại, anh cảm thấy vẫn phải liệu thôi.

“Vậy..... Muội Dao?”

“Ừ?”

“Anh có thể theo đuổi em không?”

Xe lại lần nữa rơi vào im lặng, lâu đến mức Chung Ấn Nghiêu nghĩ cả ba lần mình bị cho loại rồi.

“À..... Anh là nói.....” Anh còn không có thời gian chia buồn ỉn, ba mươi mấy năm trong cuộc đời được một lần chủ động theo đuổi đã tuyên cáo bị thất bại, phải vội vàng hoà giải, để tình hình đừng quá xấu hổ.

Nhưng lúc này, trong bóng đêm lại vang lên tiếng “Ừ” mà đêm nay anh đã được nghe mấy lần.

Ánh mắt anh nóng bỏng mà ngu ngờ nhìn cô chằm chằm, phảng phất như sợ mình nghe lầm.

“Được.” Thư Muội Dao không khống chế được hai má đỏ ửng, may mắn trong xe rất tối, chắc là không thấy rõ đâu. Hơn nữa cô gật đầu, cho anh một xác nhận lần nữa.

“A..... được.....” Anh không dám tin. “..... Cảm, cảm ơn!” Anh sờ sờ mặt, sờ sờ đầu, tay chân không phối hợp cộng thêm luống cuống từ sau xe tìm kiếm một cái túi. “Cái, cái này..... này tặng em!” Anh đưa cho cô một cái hộp giấy nhỏ.

Thư Muội Dao có chút do dự nhìn hộp giấy, lại nhìn phía anh.

“Cũng không có gì quý giá, chỉ là cái kẹp tóc nhỏ.” Anh giải thích, “Anh, anh tìm Hân Di đi mua cùng..... Ồ, con bé đề nghị anh chọn cái này.....”

Nghe vậy, cô nhẹ nhàng thở ra, lại xấu hổ vô cùng.

Hai ngày nay cô chính là trăm đắng nghìn cay ngăn cản Hân Di quấy nhiễu, đối với sự ép hỏi đều bảo không có, kết quả anh vừa thấy người đã nói muốn theo đuổi cô, còn tìm Hân Di đi chọn quà cùng, rốt cuộc là cô quá rụt rè, hay là anh quá không có thần kinh?

“..... Cảm ơn.”

“Em mở ra đi, anh..... anh giúp em cài lên nhé?” Trước khi tay cô nhận, anh đột nhiên nói.

Cúi nhẹ đầu, dưới tầm mắt của đối phương mà chậm chạp mở ra hộp giấy tinh xảo thanh lịch, một đôi bướm bướm xanh biếc được gắn lên chiếc cài tóc cổ điển màu đồng, trên bướm bướm còn có mấy viên pha lê lấp lánh trong suốt, cô cầm lấy nó, đưa cho Chung Ấn Nghiêu.

Nhắm mắt lại, cảm nhận sự run rẩy truyền đến trên trán qua các đầu ngón tay, cô xoắn chặt hai tay, chỉ sợ mình không nhận được mà môi cũng run lên, sẽ bị nhìn thấy.

Nhiệt độ da thịt phủ lên trán cô, tóc của cô, nhẹ nhàng, run run, vì cô mà cài lên chiếc cặp tóc xinh đẹp, lại điều chỉnh vài cái.

Cô đang đợi đối phương buông tay, chấm dứt cái cảm giác xa lạ làm ngực cô đau đến căng thẳng này.

Nhưng không đợi đến khi nhiệt độ ấm áp rời khỏi, ngược lại càng nóng hơn, hơn nữa là ấm áp toàn diện – anh nâng gò má cô lên, nhẹ nhàng hôn.

Cảm xúc trên môi làm cô mở mắt, kính ngực vừa mới xuất hiện, Chung Ấn Nghiêu đã rời đi.

“Thực xin lỗi.....” Anh cúi mắt, hình như ngượng với cô. “Anh có chút..... Không kìm lòng được.....” Anh đỏ bừng mặt. “Rất tuyệt Quả nhiên bướm bướm rất hợp với em.”

Thư Muội Dao khó khăn há hốc mồm. “Bướm bướm?”

“Ừ.” Anh lộ vẻ mặt xấu hổ. “Trước kia có vài học giả cho rằng bướm bướm... Bọn họ cho rằng cánh bướm bướm rất yếu ớt, không có khả năng vượt biển đi đời giống như chim di cư, nhưng sau này chứng minh, bướm bướm quả thật có thể sử dụng đôi cánh mỏng manh kia của nó, vượt qua khắp đại dương.”

Tiếng nói của Chung Ấn Nghiêu trầm thấp quanh quẩn trong xe, như nói nhẹ với người thương.

“Anh cảm thấy em rất giống bướm bướm..... Thoạt nhìn yếu ớt, nhưng lại kiên cường dẻo dai khiến người ta phải kinh ngạc.....” Anh nhìn cô. “Hơn nữa..... có một vẻ đẹp độc đáo riêng chỉ thuộc về mình.”

Một cảm giác khó nói nên lời run run chạy khắp toàn thân.

Đây là lần đầu tiên trong đời Thư Muội Dao nghe có người ca ngợi cô như vậy.

Là ai nói..... Anh không thú vị?

Là ai cho rằng..... người đàn ông này không biết nói chuyện với con gái?

Nghe giọng anh, nhìn vẻ mặt còn rất nghiêm túc chân thành đó, Thư Muội Dao gần như đã tin tưởng, cô gái mộng ảo xinh đẹp trong lời nói kia của anh chính là mình.

Được rồi, phải thừa nhận, chưa bao giờ nói chuyện yêu đương qua, cô cũng chưa từng được đàn ông theo đuổi qua, giờ phút này, thật sự có chút choáng váng rồi.

Rốt cuộc là anh lừa cô, hay Hân Di lừa cô?

Hay lại do mình hiểu nhầm cái gì rồi? Ở trước mặt cô, Chung Ấn Nghiêu căn bản không phải cái người thường xuyên bị phụ nữ đá, trạch nam nhàm chán không thú vị?

Trong xe lơ mơ, hai người nhìn nhau, trong mắt ánh sáng lưu chuyển.

Đường nét của anh, dưới ánh đèn chiếu sáng mong manh, phẳng phất thành một người khác.

Một người cao lớn, đẹp trai, trang phục luôn quy củ, lại là một người đàn ông hay thẹn thùng xấu hổ.

Thư Muội Dao cảm thấy, mình nên đi rửa mặt cho tỉnh lại, nếu không tiếp tục cùng anh trong không gian này, cô chỉ sợ mình sẽ chủ động nhào tới.

6. Chương 6

Lại là một ngày sáng sớm.

Đã mất việc, Thư Muội Dao sáng sớm không có việc gì, đột nhiên nhàn nhã hẳn.

Trong khoảng thời gian này, cô dọn dẹp sửa sang lại nhà ở, cũng đi xuống la cà ở phòng làm việc của bạn tốt, thuận tiện giúp đỡ.

Văn Bội Vân vô điều kiện chứa chấp dân du mục lang thang là cô, cũng có ý tính toán chút tiền lương cho cô.

Sáng hôm nay, cô nhận được điện thoại của em gái Thư Ngọc San.

“Chị, chị tính xem lúc nào mang anh Ấn Nghiêu đến ăn cơm cùng chúng ta?”

“Sao lại muốn chị dẫn anh ấy đến ăn cơm?” Đang phơi quần áo, cô ngừng lại.

“Ai da, anh ấy ưu tú như vậy, chị còn không mau giặt câu đi nếu không thì em và anh trai sau này sẽ không được thấy anh ấy nữa, tiếc lắm.”

Thư Muội Dao trong lòng không biết nói gì.

Mới chia tay không có bao lâu, con nhóc này có phải quá khoa trương rồi không?

“Chị cho anh ấy số của em, các người tự hẹn nhau đi.”

“Làm ơn đi mà, người ta muốn theo đuổi chị đó!” Ở bên kia điện thoại, Thư Ngọc San đã sớm trợn mắt.

“Chị đang làm gì vậy?”

Hóa ra em gái muốn điều tra chuyện?

“Phơi quần áo, chút nữa ra ngoài đi làm.”

“Bỏ việc đi chị!” Thư Ngọc San lớn tiếng thở dài, luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại, “Đã nói với chị rồi, hiện giờ em có thể tự mình kiếm được tiền, sao chị cứ phải để mình mệt mỏi vậy!”

“Không nuôi các em, chị còn phải nuôi mình chứ. Bỏ việc rồi, em muốn chị ăn không khí sao?” Dừng bả vai kẹp lấy di động, cô tiếp tục chỗ quần áo còn lại.

“Chị không phải đang làm ở chỗ chị Bội Vân sao, bỏ làm chỗ khác đi, tiền đủ dùng là được rồi, không cần khiến mình mệt như vậy, nếu không chị làm sao có thời gian hẹn hò cùng anh Ấn Nghiêu chứ!”

Lại là anh Ấn Nghiêu..... Cô đang nghi ngờ có phải Chung Ấn Nghiêu lén “đút lót” cho em gái, muốn con bé nói chuyện giúp hay không. (aoi: chú ý chú ý từ ‘đút lót’ là của bạn chen vào :”>)

“Bội Vân còn phải vay để trả nợ, hơn nữa cô ấy còn bận bịu công việc, chỉ thiếu chân chạy việc, em muốn chị tranh việc, rồi trở thành gánh nặng cho cô ấy sao?” Nhóc con thiên binh này.

Thư Ngọc San bị cô nói lấy lệ không đáp lại được.

“Dù sao chị không cần làm nhiều việc là được!” Từ nhỏ đã nhìn chị cả vì bọn họ mà vất vả kiếm tiền, ép buộc bọn họ nhất định phải vào được đại học, hơn nữa lên đại học rồi cũng không cho bọn họ làm thêm, sợ ảnh hưởng tới việc học.

Mặc dù cô và anh trai cũng có thể trong trường vụng trộm “tích trữ tài nguyên”, nhưng cái này không đáng kể, không giúp ích được mấy. Thật vất vả anh trai có thể chia sẻ gánh nặng cùng chị cả, tiếp theo cô cũng có thể tay làm hàm nhai, tuy năng lực không đủ để chị cả hưởng phúc, nhưng cũng hi vọng có thể thấy chị sống cuộc sống thoải mái, đem lại cho chị thời gian vui vẻ.

Ngữ khí không nhón nhác như em gái, Thư Muội Dao nghe vậy, thật ra cảm thấy có vài phần tự hào nhà có cô gái trưởng thành, mỉm cười.

“Chị sẽ suy nghĩ.”

Miễn cưỡng cho em gái đáp án có thể chấp nhận được, hai người lại tán gẫu vài câu, mới kết thúc cuộc nói chuyện.

Kết quả không bao lâu, đổi thành Thư Muội Dao gọi tới.

Nội dung cũng không khác mấy, Thư Muội Dao nghĩ rằng, nếu không phải quá đúng lúc, hai cái đứa này thông đồng tốt lắm, thay phiên nhau ra trận oanh tạc cô.

May mắn, em trai không có ‘đen’ như em gái, cho thấy cậu cũng bị sức quyến rũ — hoặc tiền tài của Chung Ấn Nghiêu thu mua,

Sau khi oanh tạc mấy câu về thói xấu làm việc của cô, thì gác điện thoại.

Hai cây cải đầu đỏ này thực sự lớn rồi! Thư Muội Dao cảm thán. Chuyện chăm sóc cho hai đứa, hình như đã không còn cần thiết nữa rồi, giờ còn muốn ngược lại chăm sóc cho cô.

Cô để lời nói của hai đứa em vào lòng, nhưng không có thời gian để cô chậm rãi tự hỏi, thời gian vừa đến, cô phải ra ngoài làm việc.

Giữa trưa, khi Thư Muội Dao đưa cơm hộp tới Ngải Bảo, Chung Ấn Nghiêu đã chờ cô ở cửa.

“Muội Dao.” Anh lại lộ ra vẻ ngượng ngùng với cô, cũng hại người đi theo nhìn thấy vẻ thẹn thùng.

Cô mím môi, nhẹ nhàng lên tiếng chào hỏi.

Nhìn thấy một màn trình diễn 12 giờ ở quầy, trong văn phòng có người khe khẽ nói nhỏ, chỉ là thanh âm lớn đến nỗi ngay cả người trong cuộc ở cửa cũng nghe thấy.

“Ở cửa có thể xây thêm một tòa vọng thê nha.”

“Đã lâu vậy rồi còn chưa đuổi tới à? Sao mà kém thế.”

Thư Muội Dao cầm theo túi cơm hộp nặng trĩu, đứng trước mặt Chung Ấn Nghiêu, nhìn nhau, bầu không khí xấu hổ.

“Khụ..... Đừng để ý bọn họ.” Anh ho nhẹ một tiếng, hóa giải trầm mặc.

“Ừ.” Cô gạt đầu, đem túi to giao cho anh. “Cơm hộp.”

“Cám ơn, buổi tối cùng nhau ăn cơm được không?” Tối hôm qua cuối cùng trưng cầu được sự đồng ý của nữ chính, nguyện ý cho anh theo đuổi, anh thừa dịp còn nóng, vội vàng ước hẹn.

Nhóm đồng nghiệp nhìn nam chính nhận lấy túi đồ ăn cũng không đặt xuống trước, cứ vậy xách trên tay mà nói chuyện, hình ảnh có bao nhiêu buồn cười thì bấy nhiêu người cười. Bọn họ đều phải từ chối tin rằng, người kia chính là một trong những đầu lĩnh của họ.

Thật ngu ngốc, rất kém cỏi..... Nhưng mà thực hâm mộ.....

Cả một đám ngay cả mục tiêu theo đuổi còn chưa có, ngoài miệng không âm ỉ thì cũng ồn ào, nhưng sau lưng lại âm thầm rơi lệ cùng yên lặng “cầu nguyện” cho người may mắn có đối tượng cố gắng lên.

“Em không biết tối nay có chuyện gì không nữa.” Cô cúi đầu. Nếu có người hẹn gặp buổi tối, khả năng sẽ kéo dài tới thời gian ăn tối luôn.

“Không sao, anh có thể đi cùng em.” Anh lập tức đáp, “Anh có thể lái xe chở em đi, có vẻ an toàn hơn, hai người có bạn..... cũng sẽ không quá buồn chán

.....”

Thư Muội Dao không khỏi cảm động.

Một cảm giác vui mừng, ngọt ngào xa lạ trong lòng không ngừng lan ra, cô mân chặt môi, vẫn không khổng chế được môi cong lên, một làn khí nóng xông lên hai má, ngay cả hốc mắt cũng đều ươn ướt, sợ biểu tình trên mặt vượt quá khống chế, cô cực lực đè thấp đầu, ánh mắt vòng vo chuyển, để sự ướt át trong mắt bay đi, mới dám ngẩng đầu nhìn anh.

“Được.”

Cái gạt đầu này, là cô 26 năm qua, lần đầu tiên đồng ý hẹn cùng một người khác phái.

Buổi chiều trở lại phòng làm việc của Văn Bội Vân, sau khi bận rộn một trận, Thư Muội Dao cuối cùng cố lấy dũng khí đem chuyện này nói cho cô bạn.

“Cái gì?” Đứng trong phòng dùng làm kho hàng, Văn Bội Vân vốn đang sửa sang hàng nhập, nghe vậy kinh ngạc xoay qua. “Không phải mấy hôm trước cậu nói với Hân Di là, cậu và anh trai cô ấy không có gì sao!” Mới vài ngày thôi đã lật bài rồi, có phải quá nhanh hay không?

“Lúc đó đâu có biết..... Hôm qua anh ấy mới nói muốn theo đuổi tớ.” Nhớ tới mấy ngày trước trên lối đi bộ ở đường lớn bị Chung Hân Di bắt gặp tình huống của bọn họ, trên mặt cô bị màu đỏ che kín.

Đêm đó sau khi Hân Di về, chính là kéo Bội Vân tới phòng cô ép hỏi, nhưng chính cô cũng không rõ sao chuyện lại thành như thế, vậy thì sao cô có thể khai báo với bọn họ chứ.

Cuối cùng đành phải cậy mạnh đẩy hai người ra khỏi phòng.

Văn Bội Vân quen Thư Muội Dao bao nhiêu năm qua, lần đầu tiên thấy cô lộ ra vẻ nữ tính thuần túy như vậy, hai mắt cô sáng hết lên, cảm giác vô cùng mới mẻ.

Bình thường Muội Dao giống bà mẹ già, đối với người khác phái cùng váy áo hình như không có hứng thú, từng có lúc các cô ba người tán dóc với nhau về cái nhìn trong thế giới tình cảm.

Nhỏ góc Hân Di kia con đường tình cảm có vẻ khá trôi chảy, quá trình quen nhau cùng chia tay đều tương đối hòa bình.

Chính cô cũng đã hưởng qua tư vị chứng tình củng nguyệt [5], nhưng sau đó nhà gặp biến cố lớn, sự hâm mộ trước đây, sau một đêm tất cả trở nên lạnh lẽo. Muội Dao thì vẫn bị công việc chi phối, thời gian luôn chật kín. Nhưng mà cô ấy cũng thẳng thắn với các cô, trước đó bởi vì vừa đi học vừa đi làm, mỗi ngày vừa bận rộn lại mệt mỏi, bộ dáng lồi thối lếch thếch cũng đã từng trở thành trò đùa trêu cợt của bọn nam sinh, vậy nên từ đó cô mất đi ảo tưởng với người khác phái, đối với khát vọng lưu luyến tình cảm cũng ngày càng thấp.

[5] sao trăng vây quanh? Chắc ý chị là được yêu đương theo đuổi =,=

Cô cùng Hân Di cũng đã thử giới thiệu bạn trai cho Muội Dao, nhưng Muội Dao thật sự bề bộn nhiều việc, hứng thú cũng không nhiều, cuối cùng luôn không giải quyết được gì.

Mà hiện tại Muội Dao trước mắt, lại làm cho cô cảm thấy dấy lên hy vọng.

“Các cậu hẹn mấy giờ?”

“Còn chưa có hẹn, tớ nói tớ sẽ xem tình huống rồi báo cho anh ấy.” Nhưng mà anh bảo là 5 giờ sẽ gọi tới hỏi.

“Cậu muốn mặc gì đi hẹn?” Thoát khỏi đồng quần áo, Văn Bội Vân xoa tay đến gần bạn tốt trước cửa.

“À.....” Vấn đề này làm khó cô. “Chắc là..... tớ có quần đen, cùng áo sơmi?”

Loại này hẳn là đủ hình thức đi?

Văn Bội Vân hung tợn trừng cô. “Không cho phép!” Cái quỷ gì chứ? “Dám mặc thế, tớ liền bóp chết cậu!” Cũng không phải là đi làm, mặc quần đen với áo sơmi cái gì chứ!

Cô một phát bắt được Thư Muội Dao, bỏ lại công việc chưa xong, đem người tha lên phòng mình, hung hăng lấy ra một đồng quần áo bắt cô mặc thử.

Cuộc vui mới bắt đầu, lần đầu tiên trong đời đi hẹn hò nha! Sao có thể tùy tiện vậy được!

“Nhanh thay đi! Tớ chờ giúp cậu trang điểm.”

“Không cần đâu?” Thư Muội Dao hào phóng cởi mặc quần áo ngay tại phòng bạn, nghe vậy ngừng động tác. “Ăn một bữa cơm thôi mà.....” Có cần thiết phải long trọng như vậy sao?

Văn Bội Vân chính là phát ra hai tiếng “Ừ hứ”, vẻ mặt không cho thương lượng.

Bị bức bách, hơn nữa trong lòng cũng có chút chờ mong nho nhỏ, ồm à ồm ờ, Thư Muội Dao vẫn ngoan ngoãn tùy ý bạn tốt ra lệnh định đoạt.

Được rồi, trước khi ra khỏi cửa, cô thế nào cũng phải cải tạo Thư Muội Dao tốt một phen. Văn Bội Vân thầm nghĩ.

Mái tóc đen dài xõa hai bên gò má, trên vai, lông mi được chải cong vừa dài vừa dày, nổi bật lên đôi mắt hạnh thâm thúy sáng trong, đôi môi khéo léo điểm màu anh đào, má hồng đánh phớt, đôi đui ngọc thon dài chưa từng phơi nắng, dưới chiếc váy xám lộ ra.....

Đúng 6 giờ Chung Ấn Nghiêu tới nhà trọ đón người, thiếu chút nữa không nhận ra đối tượng mà anh hẹn.

“..... Em.....” Miệng anh mở lớn, lại không nói được nửa câu. “Muội Dao?”

Anh nhìn cô chăm chăm, nhìn cả buổi, sự ngạc nhiên trên mặt vẫn như trước chưa lui.

Thư Muội Dao bị anh nhìn đến không tự nhiên, thật vất vả dựng lên lòng tin, ngượng ngịu đứng lên.

“Rất kỳ quái sao?”

“Không..... Rất, rất đẹp.....” Anh khó khăn lắm cuối cùng cũng nói ra được, “Anh suýt nữa không nhận ra em.....” Hại ngực anh thắt chặt, thiếu chút nữa không thể hô hấp.

Nghe vậy, Thư Muội Dao mỉm cười ngượng ngùng, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Bội Vân vậy mà rất tàn bạo, vì khuôn mặt ngày ngày phơi nắng cùng thân thể cô không cùng màu da, nên bị bôi một tầng phấn dày lên mặt, khiến cô hắt xì liên tục, may mà kết quả tương đối làm người ta vừa lòng, ngay cả cô cũng không dám tin mình có thể thành như vậy.

Đầu tóc cùng trang phục kiểu này làm cô không quen, vẫn là Bội Vân vừa đầm vừa xoa mới ngăn cô không xóa đồng trang điểm đi, cũng đi ra cửa.

“Đồ trang điểm của con gái thật thần kì.” Vì muốn thoát khỏi e lệ, cô nói đùa.

“Ừm..... Nhưng mà.....” Chung Ấn Nghiêu nói quanh co. “Anh thích bộ dáng vốn có của em.....”

Nghe vậy cô xoắn ngón tay lại, nhất thời cảm thấy toàn bộ sự lo lắng đã uống phí rồi.

“Em vốn dĩ cũng rất đẹp..... Đẹp như bây giờ vậy..... Anh lo lắng những tên khác sẽ nhìn em..... Ờ..... Anh cũng..... Cũng sợ bản thân cũng không có cách nào suy nghĩ.” Đầu óc hiện tại của anh vẫn còn dấu hiệu bãi công.

Công lực bỏ bùa mê của người đàn ông này thật không phải vừa, cảm xúc vừa mới rút xuống một giây, trong chớp mắt, lại hại tim cô đập nhanh hơn, không biết nên nói gì.

Hai cái người trưởng thành then thùng nhún nhót cứ như thế đứng trước cửa nhà trọ, tay chân luống cuống, tim đập như trống nổi, xấu hổ vô cùng.

“Nói linh tinh.” Thư Muội Dao thực cố gắng thực cố gắng, mới có thể lần nữa mở lời đánh vỡ trầm mặc.

“Đúng, đừng để ý anh nói lung tung!” May mắn lần này Chung Ấn Nghiêu coi như phản ứng nhanh chóng, vội vàng ‘đả xà tùy côn thượng’[6], nếu không trong cái không khí mập mờ ái muội này hai người đã mau chóng bị đánh bại.

“VẬY... Chúng ta đi thôi, xe của anh đỗ ở đầu ngõ.” Anh vươn tay ra với cô.

[6] chẹn gây đánh rần, giống vs “tùy cơ ứng biến”

Thư Muội Dao chỉ do dự một chút, liền đưa tay giao cho anh.

Chung Ấn Nghiêu lái xe chở cô đến một nhà hàng kiểu Nhật, anh trước đó đã đặt một phòng riêng ở đây.

Bồi bàn dẫn bọn họ vào phòng riêng, lúc này Thư Muội Dao rất cảm ơn cô bạn cùng phòng đã bắt cô thay trang phục cùng trang điểm. Nơi này thoát nhìn rất cao cấp, giá tiền trên thực đơn lại càng làm cô lú lười.

“Anh chọn là được rồi, em không biết mấy về đồ ăn Nhật.” Cô đã điều đem trọng trách gọi món giao cho anh, vội vàng đóng thực đơn lại.

“Được.” Anh mỉm cười, thuận thực chỉ món đã gọi cho bồi bàn.

Cơm được mang ra rất nhanh, hai người một bên dùng cơm, một bên hàn huyên.

Mối tình đầu trúc trắc gây thương, khiến thái độ Thư Muội Dao vẫn có chút cẩn trọng, may mà ở trong phòng riêng ngăn cách sự quấy nhiễu ở bên ngoài, hơn nữa Chung Ấn Nghiêu dịu dàng sẵn sàng, cố gắng tạo đề tài trong bữa ăn, anh thỉnh thoảng bày ra phản ứng ngây ngốc cũng mềm hóa đi sự cẩn trọng của cô, không khí dần dần thân thiện lên.

Chung Ấn Nghiêu nói đến thành viên trong nhà, ngoài Chung Hân Di Thư Muội Dao đã rất quen thuộc, nhà bọn họ còn một đôi cha mẹ nhiều năm ở nước ngoài làm học giả nghiên cứu.

“Quá lợi hại, mọi người trong nhà anh đều là những phần tử trí thức.” Cô không khỏi cảm thán. Ngay cả thiên binh Hân Di cũng có học vị thạc sĩ.

“Chẳng qua chỉ là bằng cấp chứng nhận mà thôi.” Anh nhợt nhạt mỉm cười.

“Kinh nghiệm cũng là một loại tri thức, các ngành sản xuất nhân tài kiệt xuất càng đáng để chúng ta kính nể.”

“Lấy được bằng cấp như thế cũng đã rất lợi hại rồi.”

“Văn bằng chỉ bao hàm lĩnh vực rất nhỏ, hơn nữa học giả, bọn họ cũng nghiêng về lý luận, mà không có thực hành.” Anh cười cười. “Giống như nghệ thuật, các quốc gia có rất nhiều các tài nghệ bậc thầy lão luyện có cấp bậc quốc bảo truyền thống, kiến thức và thực hành của họ hợp lại thành một, nhưng chính bởi vì bọn họ không có bằng cấp, trường học không cách nào lấy danh nghĩa giáo sư thuê bọn họ giảng dạy, để truyền lại tài nghệ cũng như phát huy nó, chỉ lấy bằng cấp mà phán đoán suy luận một người có tri thức hay không thì quá hẹp hòi.”

Thư Muội Dao phát hiện mình thật sự càng ngày càng thích nói chuyện cùng anh.

“Vậy anh cảm thấy xã hội hiện tại, chỉ có bằng trung học là đủ sao?” Cô ám chỉ bản thân.

“Trình độ giáo dục quốc dân, như vậy đã đủ rồi.” Anh tươi cười ầm ập, nói cực kì thành khẩn, “Không phải ai cũng tính toán hoặc có năng lực làm nghiên cứu, chí hướng không ở trong lời nói, chỉ là lấy được bằng cấp thì cũng không có ý tứ gì.”

“Nhưng phần lớn công ty nào cũng đều giới hạn bằng cấp.” Về phần này cô có một bụng nổi khổ. “Rõ ràng làm việc cũng đều không khác biệt mấy.....”

Cho dù cô có cố gắng mấy đi nữa, ngay từ đầu đã là không có nửa điểm cơ hội.

“Ừ..... Có thể nói như thế.” Nhấp một ngụm trà nóng, đem không ít đồ ăn tới trước mặt cô, Chung Ấn Nghiêu tiếp tục nói, “Giống như công ty của bọn anh lấy phát triển chương trình làm chủ, viết chương trình nhất định phải đủ trình độ tiếng Anh, năng lực logic mạnh, bình thường trong phỏng vấn năng lực logic có thể được thử một thời gian, nhưng trình độ tiếng Anh cần phải tốt, bỏ qua thành phần gia đình hoặc những trường hợp thấp khác, trên cơ bản, bọn anh cho rằng những người đó phải cấp trung học hoặc đại học trở lên.

“Tiếp theo anh còn cần “cao thủ”, cái công ty bọn anh muốn là năng lực hạng nhất, có thể một mình đảm đương một công trình, mà không phải chỉ biết dạy một biết một, nền tảng lý luận không vững chắc, gặp phải vấn đề không thể tự mình giải quyết, hiệu suất cũng kém.

“Trải qua đủ loại suy tính cùng suy đoán, trình độ học vấn của nhân viên phải tương đương với khoa hệ nghiên cứu, thì sẽ phù hợp với điều kiện tương đối cao của nhóm. Bọn anh trực tiếp đặt phạm vi điều kiện đến đó, cũng khá hiệu quả.”

Thư Muội Dao cắn chiếc đũa, nghe mà trợn mắt há hốc mồm. “Vào cửa công ty các anh cửa duy nhất phải là thạc sĩ?” Cái đám nhiều nếp nhăn như rau mớ khô kia? Cô cảm thấy khiếp sợ.

“Không, anh chỉ là lấy ví dụ thôi.” Chung Ấn Nghiêu cười đáp. “Công việc này cũng coi trọng chút thiên phú, công ty bọn anh cũng có mấy người học trung học cùng đại học mà ra, chỉ là chiếm số ít thôi.”

Một phút trước vừa dấy lên niềm tin, hiện tại lại biến mất vô tung. Thư Muội Dao cảm thán. Xã hội này quả nhiên vẫn rất thực tế!

Nhưng ít ra anh không nịnh nọt cho có lệ, cũng không bắt công, giảng giải phân tích thực tế một cách chân thành, điều này làm cô cảm thấy cũng không quá tệ.

Không ngừng đem đồ ăn đưa vào miệng, cô nhắm nuốt tư vị trong miệng, trong lòng đồng dạng ngũ vị tạp trần.

“Vây anh.....” Cô cố lấy dũng khí. “Sẽ không cảm thấy..... em bằng cấp rất thấp sao?”

Nghe vậy, Chung Ấn Nghiêu nhìn cô, tựa hồ cảm nhận được suy nghĩ bất an trong lòng cô, thế là buông đồ ăn trên tay xuống.

“Nếu em muốn trở thành học giả giáo sư, đáp án là ‘có.’” Khuôn mặt anh tươi cười không thay đổi nói: “Nhưng nếu là bạn gái anh, đáp án còn lại là ‘không’.”

Cô thật không hiểu được anh, rõ ràng rất dễ dàng thẹn thùng, lại có thể đem một đồng câu mắc cỡ chết người, nói rất tự nhiên.

“Vì sao anh thích em?” Lây nhiễm dũng khí của anh, Thư Muội Dao quyết định bất cứ giá nào hỏi rõ ràng.

“Anh cũng không rõ.” Cuối cùng, trên mặt anh lại hiện lên sự ngượng ngùng. “Khi lần đầu tiên nhìn thấy em, anh liền có ấn tượng đặc biệt với em, sau đó Hân Di cũng thường hay nói chuyện của các em với anh.....”

Cứ như thể từng chút từng chút một, rõ ràng là hai người không cùng xuất hiện, hình ảnh trong lòng không những không giảm mà ngược lại càng tăng, ngày qua ngày, đợi nhiều năm sau lần đầu tiên gặp lại nhìn thấy..... Khụ! Không ngờ lại rung động như thế, trong phút chốc, hình ảnh tươi sáng mơ hồ trong lòng, thời gian cứ chồng chất lên nó như thể chất độc đã bám sâu vào trong.

“Anh không biết cái này có tính là tiếng sét ái tình hay không, anh chỉ biết khi Hân Di nói chuyện về các em, anh sẽ đặc biệt chú ý đến phần của em, mãi cho đến lúc thấy em — A, đương nhiên chuyện kia là ngoài ý muốn. Nhưng đến khi thấy em, anh thật sự rất rung động,” Người con gái mà câu về cuộc sống của cô nhiều năm qua anh đều biết từng chuyện một, liền rõ ràng xuất hiện trước mắt như vậy. “Sau đó liền.....” Dần dần không khống chế được.

Anh ngượng ngùng nói, cả mặt cũng đỏ bừng.

Thư Muội Dao biết anh rất thành ý, cùng cô đã từng trải qua những chuyện bất đồng ác liệt.

“Ừ.” Cô nhẹ gật đầu, tỏ vẻ tiếp nhận cách anh nói rồi.

Bữa ăn này rất vui vẻ, không khí giữa hai người đã có nhiều tiến triển, đến lúc rời đi, sau bữa ăn hai người đã không còn vẻ thận trọng nữa, mà có thể tự nhiên nói chuyện đùa vui.

Chung Ấn Nghiêu lái xe chở cô đi hóng gió, ở trên đường đi một vòng, rồi đến trung tâm đi dạo phố, ngồi vòng xe đu quay.

Ở trên đu quay, anh cởi áo khoác tây ta, che lên đùi cô, tránh cho bị lộ.

Hai người đi trên đường vốn vẫn còn chút khoảng cách, nhưng sau khi ngồi đu quay, Chung Ấn Nghiêu tự nhiên dắt tay cô, Thư Muội Dao ngay cả nhìn cũng không dám, yên lặng tùy ý anh kéo cô lại gần.

“Chân bị lạnh phải không?” Được sự đồng ý ngầm, tâm tình anh bay lên.

“Không mà.” Mùa đông mới bắt đầu, nhiệt độ cũng không quá lạnh, bước chân chậm lại một chút. “Chỉ là không quen.” Đôi chân này ở nhà cũng không lộ qua, vậy mà hôm nay lại phơi ra hào phóng cho người ta xem.

“Anh có áo khoác em có thể mượn.....” Che chân đi.

Thư Muội Dao liếc anh một cái, “Không cần.” Anh đang mặc áo khoác tây đó. “Một đồng cô ăn mặc so với em còn ngắn hơn.”

“Đó là bọn họ.” Anh giữ tay cô thật chặt. “Lộ nhiều như vậy, tiện nghi đều bị trắng trợn chiếm hết.”

“Không có ai nhìn em đâu.”

“Anh nha, anh còn..... Còn chưa được nhìn kĩ.....”

Giọng điệu này dám chắc có chút ai oán?

Đã nhiều lần bị lời ngon ngọt thô ráp của anh tấn công, Thư Muội Dao đã dần thành thói quen, không hề mất tự nhiên như hồi đầu, còn có chút dở khóc dở cười.

Cảm thụ sự ngọt ngào trong lòng, cô mỉm cười mà không nói.

Ngồi du quay xong, Thư Muội Dao cao hứng muốn ăn kem, hai người chạy tới một cửa hàng bán kem mua, tay cầm kem, đi dọc hai bên bậc thang, thưởng thức cảnh đêm, bước đi chậm chậm.

Trên đường, có tên to gan nào đó cản trộm kem trên tay cô, chọc cô thét chói tai đánh người.

Cứ như vậy cười cười náo loạn một đường đi xuống tầng một, ở đài phun nước cùng hoa cỏ tạo cảnh xung quanh, tìm chỗ cùng nhau ngồi xuống, một bên thưởng thức ngắm hồ, một bên nói chuyện, cũng chờ đợi Thư Muội Dao ăn xong kem.

Sau đó hai người tự nhiên dắt tay nhau, ở trong trung tâm đi dạo một chút.

Lần đầu tiên trong đời hẹn hò, không có hoa hồng, không có bữa tối phô trương xa hoa, cũng không có đặc biệt sắp xếp sự kinh ngạc, cứ như vậy đơn giản bình thường, vẫn có thể cảm nhận được không gian lãng mạn chỉ riêng của hai người.

Bọn họ tay nắm tay, một đường đi dạo nói chuyện phiếm, thời gian cũng đã muộn, nên kết thúc, trở về xe.

Ngồi trên xe, Thư Muội Dao cài dây an toàn, không khí trong xe đột nhiên ứ đọng mờ ám, một cách tự nhiên, một đôi tay ấm áp vuốt ve hai má cô, anh lại hôn cô.

Nụ hôn lần này, không hề ngoài ý muốn, đột nhiên, mà mang theo sự đồng ý ngầm của cô.

Anh bởi vì được ủng hộ, bắt đầu lớn mật.

Môi mềm mại kề lên nhau, anh hôn nhẹ, ăn hương sữa của kem còn sót lại trong miệng, cũng ăn luôn vị chất của son môi, mãnh liệt rung động khiến anh bỏ qua tất cả, chỉ muốn thăm dò càng sâu, thu hết ngọt ngào của cô.

Đầu lưỡi ấm nóng tiến vào khu vực của cô, đôi người yêu ngốc nghếch cùng múa trúc trắc, phảng phất cho nhau thăm dò, học tập, anh tìm lòng không được ôm cô vào lòng.

“Tiểu Dao.....”

Thư Muội Dao trước mắt một mảnh sương mù, không nói được nửa câu.

“Làm bạn gái anh..... Được không?”

Ngón cái hơi thô ráp ở trên má cô nhẹ vuốt, anh lại lần nữa đưa ra yêu cầu chính thức.

Hẹn hò rồi, cũng đã hôn môi rồi, trình tự tựa hồ có chút hỗn loạn, nhưng đối với Thư Muội Dao không có kinh nghiệm trong quan hệ nam nữ, cũng không cách nào biết tiến triển thế này là nhanh hay chậm, đầu cô căng ra, có chút chênh vênh nhẹ gật đầu.

“Được.”

Không thể nghi ngờ nữa, cô đã lọt bẫy rồi.

7. Chương 7

Mới một đêm, một lần hẹn hò, cô đã vút vũ khí đầu hàng.

Thư Muội Dao bị hai đứa bạn cùng phòng cười đến đầu không ngẩng lên được.

“Dao Dao, không cái gì ha ~” Chung Hân Di mặt cười mờ ám, “Ai da, tớ còn nhớ rõ mấy hôm trước có người mới nói cái gì nha?”

“Nhanh thật đó.” Văn Bội Vân nụ cười càng hàm súc, nhưng đến lượt mình, cô nói cũng không kém. “Ai, tớ vốn còn lo lắng Muội Dao lần đầu đi hẹn hò sẽ rất căng thẳng, không nghĩ tới.....”

Ba cô bạn cùng phòng, tay mỗi người ôm một chiếc gối, chen chúc nhau trên giường Thư Muội Dao, kẹp cô làm nhân bánh.

Vừa mới xong có ngày thứ hai, lúc Thư Muội Dao ăn cơm cùng bạn trai trở về, tắm rửa xong liền bị hai cô bạn cùng phòng kẹp giết, hình phạt chính là quang minh chúc mừng vụng trộm trên túc.

“Anh trai tớ tốt lắm đó! Yên tâm ở một chỗ với anh, bảo đảm hài lòng!”

Không hổ là huynh muội tình thâm, Chung Hân Di không quên nói tốt cho huynh trưởng, đẩy mạnh tiêu thụ.

“Tớ còn chưa nói anh ấy không tốt.” Thư Muội Dao đỏ mặt, không có sức lực bác bỏ.

“Oa, chưa gì đã giúp bạn trai nói chuyện nha.” Văn Bội Vân kinh hô, cô xấu hổ dùng gối đầu công kích, hai người bắt đầu đùa giỡn.

“Hừ, anh trai của tớ tốt như vậy, giúp anh nói chuyện có gì không tốt chứ!” Cô tuyệt đối đứng về phía anh trai.

“Không phải trước kia cậu nói anh rất trạch sao?” Văn Bội Vân không rõ về Chung Ân Nghiêu mấy, ấn tượng đều là do Chung Hân Di kể lại.

“Làm ơn đi, trạch mới tốt được không!” Hoàn toàn đã quên, lúc trước người ngại anh trai mình trạch chính là cô, nay gió chiều nào che chiều ấy giúp huynh trưởng nói tới nói lui, “Nói cho cậu nhá, trạch nam rất là tốt, tuyển chồng nên tuyển loại này.

“Cậu xem anh trai tớ đi, nhân cách tốt, bạn bè đơn giản, không sợ xằng bậy, lại biết kiếm tiền, ngoài mấy cái mô hình của anh sẽ không loạn tiêu tiền, hơn nữa người như bọn họ nha, một khi mê cái gì sẽ không dễ dàng thay lòng đổi dạ, anh trai tớ đến bây giờ còn giữ lại cái mô hình đồ chơi đầu tiên của anh, cực kì khoa trương nhá!” Phát hiện hình như câu đó không có tính ca ngợi, Chung Hân Di ho nhẹ hai tiếng, vội vàng vòng về đề tài, “Dù sao anh trai của tớ là loại a trạch đã yêu thì sẽ vĩnh viễn sánh cùng thiên địa!

“Ảnh kiếm tiền không xài, thương yêu bà xã, dịu dàng lại có tính nhẫn nại, cậu muốn oán trách, muốn mắng muốn đánh, anh cũng không có vấn đề gì, Dao Dao, đảm đương vị trí chị dâu của tớ không tệ đâu!”

Thư Muội Dao lại quăng một chiếc gối qua.

“Cậu nói xa quá rồi đó!” Còn hơn cả mấy bà thím! Bọn họ cũng mới kết giao có ngày thứ hai thôi mà.

Ngoài miệng mặc dù nói thế, nhưng mặt Thư Muội Dao lại hồng đến có thể so sánh với “Hồng quy cao”.[7]

[7]bánh rùa đỏ ?

“Làm sao nha, anh trai tớ yêu cậu muốn chết, cậu hiện tại mà gọi điện bảo muốn gả cho anh, khẳng định anh sẽ lập tức mang nhẫn qua cầu hôn.” Chung Hân Di rất “AQ”[8] cãi lại.

[8] AQ là tên nhân vật chính trong tiểu thuyết “AQ chính truyện” của Lỗ Tấn thuộc loại nhân vật luận đề, thể hiện tư tưởng, quan niệm của nhà văn. AQ mang một tính cách an phận, luôn bằng lòng với những gì mình có, luôn tự thưởng mình “phép thắng lợi tinh thần”, dù có bất kỳ điều tồi tệ nào xảy ra.

Anh em hai người bọn họ đều là kiểu suy nghĩ thẳng tắp. Trước đây anh trai rất ít có cơ hội quen biết con gái, cũng không chủ động ra quân, đều là mấy cô gái kia nhìn bề ngoài anh mà chủ động tìm tới cửa, anh

lại không có cơ hội cự tuyệt, sau khi kết giao vẫn ngây ngô kém cỏi như thế, mỗi lần đều rơi vào số mệnh bị đá.

Mà lần này, là lần đầu tiên anh trai tỏ vẻ với cô muốn theo đuổi một cô gái, hơn nữa còn hy vọng cô giúp đỡ, tích cực vô cùng — lấy tiêu chuẩn của anh mà nói – cô nhìn ra, chính là đã yêu rồi!

“Còn nói nữa!” Thư Muội Dao xấu hổ đến không nói nên lời, quơ lấy gối đập túi bụi lên người bên cạnh.

Nháy mắt, ba cô gái như trở về thời học sinh, ở trong phòng mở cuộc chiến gối đầu hét chói tai vui đùa ầm ĩ.

Tuy nói ở trước mặt bạn cùng phòng vô cùng xấu hổ, nhưng khi Thư Muội Dao ở một mình cùng Chung Ấn Nghiêu, ngược lại không thẹn thùng chút nào.

Mới bắt đầu thì không quen, nhưng đúng như Chung Hân Di nói mưa dầm thấm đất, cô nhận thấy anh cũng rất cuốn hút, hơn thế cô còn được thưởng thức tính cách đáng yêu của anh.

Đàn ông ba mươi hai tuổi, Chung Ấn Nghiêu tự nhiên có cái lõi đời của anh, nhưng thật ra anh vẫn giống một đứa trẻ lớn xác, rất hồn nhiên thẳng thắn. Anh rất thông minh, suy nghĩ cũng trực tiếp; Lễ phép với tất cả mọi người, nhưng ở trước mặt cô thì hoàn toàn không che dấu nhiệt tình tràn đầy, quả thực tựa như thiếu niên mười mấy tuổi.

Nhưng anh dịu dàng, rất giỏi chăm sóc người khác, khiến cô cảm thấy được che chở, an tâm bội phần.

Tình yêu của cô đến chậm, may mắn gặp được một đối tượng đáng để mình trả giá, cũng may lúc trước mình không dọa anh chạy..... Cô biết, một khi mình tức giận lên sẽ có xu hướng bạo lực..... Hô ~ may mắn, may mắn.

“Tiểu Dao?” Vừa xem xong phim, đi tới đi tới, phát hiện bạn gái bên người đang ngẩn ngơ, Chung Ấn Nghiêu ôm sát cô một chút, gọi to.

“Vâng?” Cô phục hồi lại tinh thần.

“Em đang ngẩn người?” Đi đường cũng có thể ngẩn người sao?

“Đâu có đâu, đang nghĩ chút chuyện mà thôi.” Cô cười cười, tiến sát vào lòng anh, anh cao lớn lập tức vòng tay ôm cô.

“Nghĩ cái gì?” Anh cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt hứng thú.

“Không nói cho anh.”

“Không công bằng, chuyện gì anh cũng đều nói cho em.” Anh giống đứa nhỏ giận dỗi tranh thủ quyền lợi của mình. “Vậy em hôn anh đi, thế mới huề nhau.”

Anh vốn chỉ là nói giỡn, không nghĩ tới bạn gái lại thực sự kiễng chân, hạ xuống một nụ hôn trên mặt anh. Anh kinh ngạc, nhưng Thư Muội Dao còn chưa kịp giều cột, liền bị anh kéo vào trong lòng, trước con mắt công chúng, hôn một cái thật sâu.

Nụ hôn vừa rồi đi, hai gò má cô liền đỏ như lửa, vung quả đấm vào anh.

“Rất nhiều người đó!” Cô hạ thấp giọng kêu lên.

“Không có vấn đề gì, dù sao bọn họ cũng không biết chúng ta.” Anh nhún nhún vai, thật sự rộng rãi.

Thư Muội Dao thấy anh cư xử kiểu “AQ”, không có cách nào, đành phải đánh thêm mấy đấm.

Nhưng đây chỉ là một màn case nhỏ đợi đến lúc hai người lên xe, trong không gian riêng tư, hành động của anh liền lớn mật hơn nữa.

Cả người anh lấn tới, áp cô vào ghế, hôn cô đến mê muội, không thể hô hấp.

Mới kết giao một tuần, hai người đã trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, Chung Ấn Nghiêu liên tục muốn thử nghiệm phương thức biểu đạt tình yêu của mình.

Anh không thêm để ý bản thân giống một thằng nhóc nóng nảy, dù sao tình yêu cuồng nhiệt với đàn ông mà nói mặc kệ bao nhiêu tuổi cũng đều là bộ dáng tình trùng xông náo này — trừ phi anh không được, mới có ngoại lệ.

“Tiểu Dao..... Tiểu Dao.....” Anh chà đạp môi của cô xong, lại tiếp tục hướng đến tai cùng cổ của cô cắn nhẹ.

Dưới thế công mãnh liệt của anh, Thư Muội Dao bị hôn đến loạn tình mê còn đang thở dốc, lỗ tai ngứa ngáy làm cô run rẩy, cảm giác trong cơ thể có một ngọn lửa buồn bực thiêu đốt.

Cũng ở trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, cô khó khăn đẩy anh ra.

Nhưng dù sao ở trong tình huống này cũng không ổn, dần dần, động tác của anh ngừng lại, đầu tựa vào cô, yên lặng bất động, cố gắng bình ổn dục vọng.

“Anh không muốn quá nhanh..... Không muốn dọa đến em.....” Cũng không thể ở bên trong xe.

Hai người đều còn thở gấp, anh tựa vào bên tai cô nhẹ lẩm bẩm.

Thư Muội Dao cảm tạ anh đã tự kiềm chế cùng săn sóc. Nếu không hiện tại, chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay, cô sẽ nguyện ý mặc anh định đoạt.

Cô cuối cùng cũng cảm nhận được, trong tình yên nam nữ mất lý trí, chính là loại cảm giác này.

Anh dừng lại trong thời khắc đó, cô thật sự xúc động, muốn chủ động đón ý nói hòa anh.....

“Muốn đến nhà anh không?”

Câu hỏi thành linh làm Thư Muội Dao kinh ngạc tại chỗ.

“Anh cam đoan sẽ không làm loạn,” Chung Ấn Nghiêu tiếp theo bổ sung giải thích, “Anh chỉ là..... Muốn cho em biết nơi anh ở.....” Ngoài cái đó ra, anh còn muốn cho cô biết thêm về thân thể của mình, sở hữu tất cả với anh, nhưng mà cái này phải từ từ. “Buổi sáng em không phải đi làm..... Anh không muốn đưa em về quá sớm.”

“Được.” Không lo lắng lâu lắm, cô tức thì cho phép.

Sau khi bọn họ thỏa mãn một trận ở trên xe, cuối cùng khởi động lên đường, hướng tới nơi Thư Muội Dao không biết chạy đi.

Xe lái vào một chỗ nhìn như bãi đậu xe dưới đất ở khu nhà cao cấp, trong một đồng xe hơi đen sáng bóng, Chung Ấn Nghiêu lái một chiếc Toyota đi qua, quả thực giống một chiếc xe đồ chơi.

Thư Muội Dao không thể xác định được mình có nhìn nhầm hay không, nơi này nhìn như rất cao cấp, cao cấp đến nỗi không giống như nơi anh đủ khả năng để sống.

“Anh ở đây?” Mãi cho đến khi vào thang máy, tới tầng 6, nhìn thấy cánh cửa nhận dạng bằng vân tay, tiếng cửa nhận diện công nghệ cao, cô mới ấp úng nói.

“Đúng vậy, anh vốn định ở tầng cao hơn một chút, nhưng A Tường kiên quyết muốn anh ở dưới tầng cậu ta.” Anh có lần đã đề cập với cô về mấy tên bạn tốt cùng phòng. “Cậu ta cho rằng ở cao quá trốn không dễ, thấp quá lại sợ thiên tai, tòa nhà này tầng 7 là vừa vặn nhất, nhưng mà dù thế nào, cậu ta cũng muốn anh ở dưới, A Kiệt ở tầng trên cậu ta.”

Người bạn tốt gọi là A Tường kia, chỉ sợ có chứng bệnh ép buộc (?). Thư Muội Dao nghĩ nghĩ. Nhưng trọng điểm không phải cái này!

“Tiền thuê chỗ này chắc không rẻ.....” Hơn nữa vì sao anh ở cái nơi cao cấp này, Hàn Di lại chạy đi tìm người cùng thuê nhà trọ bình ổn giá?

“Không cần tiền thuê, anh mua chỗ này.” Anh mỉm cười, nói qua quýt bình thường.

Thư Muội Dao nghe vậy mà trợn mắt há hốc mồm. “Mua?” Cô thật sự không phải cố ý muốn giống như đứa ngốc lặp lại lời anh.

Được rồi, Hàn Di nói qua, anh trai cô ấy có thể kiếm tiền các loại, nhưng cũng không nói kiếm được bao nhiêu,

Chính cô cũng âm thầm cho rằng, nếu anh có được bằng cấp tiến sĩ, tiền lương khẳng định không thấp, cho nên bình thường hên hò ăn cơm cao cấp một chút cũng không để trong lòng, huống chi bình thường ngoài việc đi làm mặc tây trang, anh ăn mặc bình thường vô cùng, xe lái cũng là loại xe rẻ, những điều đó đều không thể biểu hiện chỗ anh ở là khu nhà cao cấp.

“Ừ, bạn bè đều mua ở đây, anh cũng liền mua theo.”

Đừng có nói đơn giản vậy được không! Cô sắp hết lên rồi.

“Vì sao Hàn Di không ở với anh?”

“Con bé vốn dĩ cũng ở cùng, nhưng mà khi đó đúng lúc lại trong thời kì phản nghịch, nói muốn chuyển ra ngoài, anh ngăn cản cũng không được.” Anh bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

Cửa mở ra, đèn bên trong cũng mở, Thư Muội Dao đang ở trạng thái á khẩu không nói gì được, bước vào cung điện độc thân của anh.

Mà Chung Ân Nghiêu cũng như anh cam đoan, sau khi đóng lại cửa, chỉ là ôm cô một cái, cùng lắm là ánh mắt có chút nóng bỏng, cũng không có hành động gì vượt khuôn khổ.

Anh dẫn cô đi vào, đập vào mắt, là mấy thứ sản phẩm 3c phân tán, cùng với đường dẫn, không bẩn loạn, nhưng cũng không thể nói là phòng khách chỉnh tề.

Cô há mồm muốn nói, còn chưa phát ra tiếng, bên chân đột nhiên có cảm giác chạm vào vật lạ làm cô cúi xuống nhìn.

“Đây là cái gì?” Cô cúi đầu tròn mắt nhìn “Đồ vật” kia.

“A, Muội Dao, giới thiệu với em một chút, đây là Elena.” Anh cởi áo khoác tây trên người, vắt lên một cái ghế, quay đầu giải thích, “Elena là người máy. Elena, Tiểu Dao là bạn gái tao.”

Có chút không thể tin được, anh giới thiệu cô với cái đồ vật đại khái là một người máy chỉ cao hơn cái đầu gối của cô?

“Vì sao có..... Vì sao có Elena?” Kinh ngạc là không có giới hạn, dọc theo đường đi vào, cảm xúc của cô không ngừng phập phồng.

“Anh làm nó khi học tiến sĩ, khi đó anh đang nghiên cứu...” Anh cười, nói vô cùng tự nhiên.

Thư Muội Dao nhìn cái kia rõ ràng có hai chân, nhưng lại lấy hình dáng hoạt động bánh xe đảo quanh bên chân cô, trong lòng ngoài kinh ngạc vẫn là kinh ngạc.

Người máy nha! Cô chỉ thấy qua trên TV, hiện tại trước mắt — ách, là dưới chân, thế nhưng có một cái!

Có lẽ Dật Thanh sẽ thích đồ chơi này. Cô nghĩ nghĩ.

Người máy kêu Elena kia, ngẩng đầu nhìn Thư Muội Dao, phát ra ánh sáng màu lam, lập lòe lập lòe, ở bên chân cô vòng vòng không ngừng.

“Nó đang nhận thức em.” Chung Ân Nghiêu cười giải thích, “Em ngồi đi, anh đi pha trà.”

Chủ nhân phòng ở tạm thời rời đi, nhóc màu trắng kia vẫn ở bên chân cô chuyển động không ngừng.

Thư Muội Dao như là đứa nhỏ nhìn thấy chuyện mới lạ, tò mò rất nhiều, cũng có chút khiếp đảm sợ hãi. Cô thử bước đi, Elena cũng đi theo cô, sau khi đi vài vòng rồi, xác nhận nó không có tính công kích, cô mới tương đối thả lỏng.

Trong phòng khách to như vậy có những thứ đồ điện phân bố ở các góc khác nhau, cô vòng qua đồng đường dẫn đặc biệt chỉnh tề, ngồi xuống ghế sofa, lại cúi thấp người, thử chạm vào vỏ ngoài màu trắng của Elena, phát hiện đó không phải là kim loại, mà giống gốm sứ hơn.

Cô sờ sờ đầu, sờ sờ thân thể của nó, lại thử nắm tay với nó, vật nhỏ kia từ đầu đến cuối cũng tương đối phối hợp, ánh xanh (da trời) trước người liên tục lóe ra.

Đội Chung Ân Nghiêu mang ấm trà phát ra hương vị ngọt ngào trở lại phòng khách, Elena vốn đang chạy loạn vòng bên chân Thư Muội Dao, chuyển hướng chạy sang phía chủ nhân.

“Bra màu phấn hồng, quần lót màu xanh quả táo, ba vòng ba mươi ba, hai mươi lăm, ba mươi lăm.....” Elena một bên vừa chạy đến bên chủ nhân, một bên báo cáo thông tin vừa kiểm được.

Chung Ân Nghiêu thiếu chút nữa buông ấm trà trên tay.

“Không, không phải!” Anh bị dọa sợ, trong lúc nhất thời không biết nên ngăn cản Elena tiếp tục báo cáo, hay nên giải thích với Thư Muội Dao.

Kết quả anh vội vàng đặt ấm trà lên bàn, quyết định đuổi theo Elena trước.

Bởi vì nó bắt đầu muốn chiếu phim phong cảnh dưới váy và cổ áo của Thư Muội Dao ở trong phòng.

“Elena! Dừng tay! Không thể!”

Nhìn một người một máy trước mắt mình truy đuổi nhau, hơn nữa trên mặt đất xuất hiện hình ảnh quần lót của mình cùng hai khối tròn tròn không quá mãnh liệt dưới cổ áo, Thư Muội Dao lại trợn mắt há hốc mồm đến nói không ra lời.

Thật vất vả đội Chung Ân Nghiêu mang theo Elena bị cưỡng chế cắt mất nguồn điện trở về bồi tội với cô, cô chỉ hỏi –

“Nó không phải con gái sao?” Bằng không sao lại đặt tên là Elena?

“Elena không có giới tính, nó là trung tính, có thể ở chung với con người bằng học tập và bắt chước.” Anh thành thật trả lời.

“Cho nên..... Anh bình thường hay nhìn lên quần lót người khác?”

Nghe vậy, Chung Ân Nghiêu vẽ mặt đỏ bừng, thề thốt phủ nhận.

“Nó cũng có thể học tập qua mạng hay khi xem ti vi, anh không biết bình thường nó hay xem cái gì.....” Thật sự đủ mất mặt!

Chẳng lẽ đây là con hư tại mẹ trong truyền thuyết?

“Vậy sao nó muốn báo cáo ba vòng của em cho anh?” Rất chính xác đó nha, quả là thần kì.

“Anh cũng không biết.....” Xấu hổ nghiêm mặt, anh kiên trì trả lời, “Có lẽ là..... nó cho rằng anh thích em..... mới muốn biết tư liệu về cái đó.....” À..... Anh cũng quả thật rất hứng thú.

Nhưng dù thế nào, cũng không thể quang minh chính đại chiếu phim người ta như thế.....

Chung Ân Nghiêu không dám thừa nhận chính anh vừa rồi sau khi nhìn ảnh chụp, tim đập loạn cả lên, cả người nóng rang — đương nhiên, cũng có thể do chạy đuổi mà ra. Mặc dù trong cơ thể xúc động không ngừng, nhưng lúc trước đã hứa rồi, nói là phải làm được, đành phải cố gắng áp chế sự khô nóng.

Hơn nữa hiện tại anh càng lo lắng hơn, nếu vì chuyện này mà hình tượng của anh trong lòng bạn gái bị trừ điểm, vậy nguy rồi. Bạn gái lần đầu đến nhà, anh vốn muốn tạo cho cô ấn tượng tốt, biểu hiện hoàn hảo.....

Đáng chết! Sớm biết hôm nay mang Tiểu Dao về nhà, thì đã giải quyết tên nhóc kia trước rồi!

“Tiểu Dao, thực xin lỗi..... Cái kia –”

“A, không sao.” Cô có chút sững sờ, cũng hiểu chuyện. “Cái này thật tuyệt đó!”

“Cái gì?” Lần này đổi thành Chung Ân Nghiêu ngây người.

“Người máy thật tuyệt quá, hơn nữa nó có thể nói, còn có thể tự mình học hỏi.”Giống như chỉ có thể thấy được trên tivi.

Hiện tại trong lòng Thư Muội Dao chỉ có một cảm giác, đó chính là Elena hẳn là con trai, một tên nhóc bướng bỉnh thích gây sự.

Bị một tên nhóc, là một người máy nhỏ gây sự nhìn lên chụp ảnh, ngoài kinh ngạc, cô vẫn chỉ có kinh ngạc, muốn giận cũng không giận được.

Mặt khác, cô thật sự cảm thấy Chung Ấn Nghiêu vô cùng lợi hại, vậy mà có thể tự chế tạo người máy! Tuy chỉ nhỏ nhỏ, nhưng thoát nhìn thật thông minh lợi hại, không giống kiểu kim loại cồng kềnh cô xem trên tivi chỉ biết làm vài động tác đơn điệu. Sùng bái của cô đối với bạn trai, lại được tăng lên mấy bậc.

Chung Ấn Nghiêu ngăn người nhìn cô. Phản ứng của Tiểu Dao, thật sự là ngoài dự liệu của anh.

“A..... Đúng, đúng vậy, Elena rất tuyệt!” Anh đuổi kịp phụ họa, “Nó còn có thể xâm nhập hệ thống bảo an của tòa nhà, khóa chế khóa cửa của toàn bộ căn hộ –” Gấp về mặt biến đổi của bạn gái, anh lại vội vàng bổ sung, “Không, nhưng anh nghiêm khắc cấm làm chuyện này! Nó sẽ không làm bậy đâu!”

Thư Muội Dao thiếu chút nữa bị anh dọa chết, may mắn lời nói kế tiếp của anh, khiến cô an tâm rồi.

“Elena hẳn là con trai.” Sau khi yên tâm, cô đưa ra cái nhìn của mình với bạn trai. “Một tên nhóc bướng bỉnh.”

“Ừm..... Đều có thể được, Elena trung tính, đem nó thành con trai hay con gái đều được.”

“Nó thật sự sẽ nhận ra em sao?” Cô tò mò. “Thật sự sẽ nhớ kĩ em?”

“Có đấy, nhất định rồi.” À..... Xem ra Tiểu Dao không bài xích, ngược lại còn rất hứng thú, giai đoạn quen biết đầu tiên này, xem như thành công rồi, kế tiếp còn cả một gian phòng mô hình..... Nhưng cái này có thể nói sau.

Anh một lần nữa mở nguồn điện của Elena, thỏa mãn lòng hiếu kì của bạn gái.

“Quần lót táo xanh, quần lót táo xanh.....” Elena vừa mới được thả ra, liền bắt đầu lóe ánh sáng xanh, đảo quanh cạnh chân Thư Muội Dao.

“Cô ấy gọi là Muội Dao! Thư Muội Dao! Không phải quần lót táo xanh!” Chung Ấn Nghiêu cả khuôn mặt đỏ lên. Ở trước mặt Tiểu Dao để cô biết người máy không ngừng kêu “Quần lót, quần lót” do chính mình làm, anh thực xấu hổ.

“Muội Dao, Thư Muội Dao, Thư Muội Dao mặc quần lót táo xanh”

Thế này không chỉ Chung Ấn Nghiêu muốn đập bỏ Elena, ngay cả Thư Muội Dao cũng đỏ hết cả mặt rồi.

Cô không biết sẽ bị nhìn thấy..... Nội y của cô đều là hàng rẻ tiền, còn không có mấy kiểu trọn bộ, nếu biết sẽ bị nhìn thế này, cô sẽ mặc trọn bộ ra ngoài.....

Ít nhất màu sắc trên dưới đều nhất trí, cảm giác có vẻ đáng yêu hơn.

Cứ như vậy, Chung Ấn Nghiêu không cần lo lắng mình sẽ xằng bậy với bạn gái, trước lúc đưa Thư Muội Dao về nhà, hai người vẫn bị tên quỷ gây sự này xoay vòng, không rảnh phân tâm nghĩ cái khác.

“Tiểu Dao, giới thiệu với em một chút, mấy người này là kĩ sư phần mềm của chúng ta.....Sở trưởng của ba người này là bảo hành..... Bọn họ giống Dật Thanh, là nghiên cứu sinh, lúc rảnh rỗi có tình hình đặc biệt sẽ tới đây làm thêm”

Quyết định tới Ngải Bảo làm việc, Thư Muội Dao đi theo Chung Ấn Nghiêu, gần như đã đi khắp góc ngách của công ty rồi, nhìn thấy ai, anh liền giới thiệu với cô.

Nhưng anh hình như không cần giới thiệu cô, nghe nói cô ở trong Ngải Bảo, lúc trước bởi “sự kiện cái tát” mà thanh danh đã lan truyền rộng rãi.

Một đường đi tới, mỗi người nhìn thấy cô, vẻ mặt rất là phong phú, thậm chí còn có người huyết sáo. Cô xấu hổ muốn tìm cái động chui vào, cố giữ vững trấn định cùng nhiều người nhất nhất đến chào đón.

Mà người đàn ông bên cạnh, mặt mày lại còn hơn hở, người khác tổn hại anh như vậy mà lại không có chuyện gì, tiếp tục dẫn cô đi.

“Bên này là văn phòng của A Tường, cậu ta chịu trách nhiệm tất cả các nghiên phát (nghiên cứu + phát minh) liên quan đến vấn đề chế tạo.”

Nhìn anh gõ gõ vào tấm bảng treo trên cửa “Tổng chỉ huy quan – Cao Diệc Tường”, Thư Muội Dao trong lòng toát ra nghi hoặc, có loại chức danh “Tổng chỉ huy quan” này sao?

Cô không nghe có người trả lời mời vào, Chung Ấn Nghiêu liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

“Tiểu Dao, đây là A Tường, bọn anh hồi trước là bạn cùng phòng, hiện tại bọn anh vẫn ở cùng một tòa nhà, anh đã nói qua với em, cậu ở tầng trên anh.”

Thư Muội Dao thăm dò đi vào muốn chào hỏi, lại chỉ nhìn thấy một cái đầu màu đen chôn trước máy tính, căn bản không để ý tới có người xông vào văn phòng của anh ta.

“Xin chào, tôi là Thư Muội Dao!” Một đường tới đây, cô đã tự mình lĩnh giáo các kiểu người kì quái sống trong đây rồi, cô lo dènh tự giới thiệu với không khí, làm chuyện khai báo.

“Cao Diệc Tường.” Không nghĩ tới người đang chôn trước máy tính kia lại trả lời. “Bữa sáng của tôi phải có bánh mì, pho mát, trứng, rau dưa, có thể có cơm, không cần thịt đỏ, mì sợi, không uống sữa đậu nành, lúa mạch, loại ngũ cốc hoa mạch sữa đậu gì đó, không ăn đồ Trung Quốc, không ăn quá mỡ quá mặn hay quá cay, bữa tối tự tôi giải quyết.”

“Cái gì, cái gì?” Nghe anh ta không đầu không đuôi liệt kê một chuỗi dài các thứ như vũ bão, Thư Muội Dao trợn mắt há hốc mồm không kịp phản ứng.

“Không phải cô phụ trách đặt cơm sao?” Cao Diệc Tường cuối cùng ngẩng đầu lên.

“Đúng,” Chắc vậy. “Không sai –”

“Vậy nhớ kỹ. Đặt tùy tiện cái gì tôi cũng ăn.” Anh ta lại chôn về chỗ.

Thư Muội Dao không nói được nửa câu. Như vậy gọi là tùy tiện?

Mắt cô trợn lớn, quay đầu nhìn phía Chung Ấn Nghiêu.

“Bọn anh vĩnh viễn không dám đem loại trọng trách mua sắm to lớn này cho cậu ta.” Một bên Chung Ấn Nghiêu bắt đầu dĩ công môi. “Chờ tí nữa anh sẽ liệt kê danh sách cho em.” Nói xong đưa cô ra khỏi văn phòng.

“Chỗ này là văn phòng của A Kiệt, bọn anh cũng là bạn cùng phòng, cậu ta hiện tại ở tầng trên A Tường.” Anh lại giới thiệu cho cô.

Thư Muội Dao nhìn đến tấm bảng “CEO — Tiền Quán Kiệt”, nhưng cửa bị đẩy ra, bên trong không có bóng người.

“Cậu ta thường chạy trốn không thấy bóng dáng, trừ phi có hoạt động quan trọng, nếu không sẽ không thấy cậu ta đâu cả.”

Cô muốn hỏi, anh cứ tùy tiện mở cửa phòng người khác ra như vậy sao? CEO không phải là ông chủ sao? Cho dù không phải ông chủ cũng là tầng chủ quản cao thứ nhất thứ hai, anh như vậy không sợ bị sao?

Nhưng cái gì cô cũng chưa hỏi ra miệng, đã bị anh lôi kéo tiếp tới một nơi.

Chung Ấn Nghiêu giống như sợ cô sẽ đi lạc trong công ty, từng chỗ đều mang cô đi thăm một lần. Cô muốn nói cho anh biết một lúc không thể nhớ nhiều như vậy được, nhưng nhìn vẻ mặt nóng bỏng của anh, cô không nói được gì cả.

Cuối cùng, bọn họ trở lại văn phòng của anh.

“Nơi này là văn phòng của anh.” Khuôn mặt tươi cười kia đã sắp làm lóa mắt người bên cạnh.

Thư Muội Dao mắt đảo qua tấm biển của anh — “Hạm trưởng — Chung Ân Nghiêu”.

Cô hiện giờ đã bắt đầu nghi ngờ mấy cái chức danh ghi trên biển rồi, thật ra là muốn ghi cái gì thì ghi, không có ý nghĩa gì cả, cho nên vừa cái biển “CEO” kia, cũng có thể chỉ là tổ hợp ba chữ không có ý nghĩa mà thôi.

“Em ngồi đi, anh đi pha chén trà cho em.”

Đầu óc thật sự có chút quá tải, đầu thì choáng não thì căng, Thư Muội Dao tạm thời quên mất hôm nay cô đến để trình diện, mà không phải tới làm đại tiểu thư, thuận theo ý anh tìm chỗ ngồi xuống.

Nói tới chuyện đến nơi này làm việc, trở lại thời gian 3 ngày trước, khi hẹn hò ăn tối cùng bạn trai thân ái của cô, nói cho cô công ty bọn họ đang thiếu nhân viên hành chính, chính là làm chút tạp vụ, không cần kỹ năng chuyên nghiệp đặc biệt, tiền lương cùng phúc lợi cũng không tồi, hy vọng cô có thể đến công ty bọn họ nhậm chức.

Vốn bởi vì sự quan tâm của em trai em gái, cô đã thôi việc ở cửa hàng cơm hộp, suy nghĩ muốn tìm việc làm vào buổi sáng, buổi chiều đi giúp đỡ Bội Vân xử lý mạng lưới ảnh. Anh thành linh đề nghị, làm cô sững sốt.

Cô có mười mấy năm kinh nghiệm làm việc, nói chung không rời khỏi chuyện cơm nước, vệ sinh, đi đưa hàng, hoặc công việc cần sức lao động, hiện tại sinh viên chạy đầy đường, cô ngay cả công ty tổng đài bình thường cũng chưa làm, anh “Mời” thế này, trong lúc nhất thời làm cô có chút lo sợ không yên, sau nghĩ lại, lại có chút nóng lòng muốn thử.

Sau khi trở về, cô còn nghiêm túc tự hỏi rất lâu, cũng tìm Hân Di và Bội Vân thương lượng qua, hai cô bạn thái độ cực kì nhất trí, đều cổ vũ cô chuyển đường chạy thử xem.

Chưa học qua đại học như cô, đối với công ty bình thường mà nói, trong lòng cô vẫn có một chút khát khao.

Cho dù công ty này thoát nhìn, cùng với ước mơ của cô – đàn ông mặc tây trang caravat [chỉ có mình bạn trai cô], phụ nữ mặc váy công sở [sau khi đi làm cô cũng có thể được mặc] chính là có điểm chênh lệch, nhưng dù sao Ngải Bảo vẫn đúng là một công ty.

“Trà túi hết mất rồi, uống nước được không?” Chung Ân Nghiêu đang cầm hai cốc nước trở lại văn phòng.

“Được.” Cô làm sao có ý kiến.

Cô ngẩng đầu, chuẩn bị tiếp nhận cốc nước từ anh. Kết quả anh không đưa cốc nước, ngược lại chính anh tiến lên, trộm hương một chút trên môi cô.

“Anh.....” Thư Muội Dao dừng lại. “Hiện tại đang ở công ty.” Cô thấp giọng cảnh cáo.

“Anh biết, nơi này là văn phòng của anh.” Anh lại vẻ mặt không thành vấn đề mỉm cười.

Thư Muội Dao không xác định văn phòng có tính riêng tư hay không. Nếu mỗi người đều giống như anh tự xông vào văn phòng của người khác thế kia, vậy văn phòng chỉ sợ so với nơi công cộng cũng không khác hơn là mấy.

“Đâu có, trong công ty mọi việc đều giải quyết chung nha!” Cô giúp đỡ tìm trí nhớ về cho anh.

Tuy rằng hai người đã chính thức lên chức người yêu, nhưng cô tới đây công tác, không phải đến phong hoa tuyết nguyệt, đối với công việc, cô rất nghiêm cẩn (nghiêm túc + cẩn thận).

“Phải —” Ý tứ của bạn gái đại nhân, anh nào dám không theo, đành phải thu lại sự thân mật, thay bằng sắc mặt làm việc bình thường — mỉm cười.

“Nội dung công việc của em là?”

Cô căn bản không có phỏng vấn, lý lịch cùng giấy chứng nhận ảnh sau khi bạn trai mang về công ty, liên tục tiếp thông báo cho cô đến để biết hoàn cảnh công việc. Không biết trong loại tình huống này, cô có phải chính là tiêu sái hậu môn[9] trong truyền thuyết hay không?

[9] đi cửa sau

Cô cảm thấy là lạ.

“Chính là giúp đặt bữa sáng, bữa trưa, làm thu phát cùng chọn mua linh tinh.” Anh ngồi vào bên cạnh cô. “Công ty chúng ta gần như đều là đàn ông, một vài chuyện có vẻ tương đối tùy theo tính chất, giống như không có trà túi, nếu không có người nào nghĩ muốn mua, muốn uống trà liền tự mình ra ngoài mua, hoặc mua cà phê. Bọn anh có máy pha cà phê, nhưng mọi người đều lười ngâm mình trước máy chờ cà phê, vẫn là dùng gói sẵn tiện hơn, hiện tại gói sẵn cũng không còn.” Toàn bộ phòng trà trống không, nếu không phải bọn họ dùng nước, mà là gọi nước thùng đến, hiện tại nhiều người có khả năng sẽ phải uống nước vòi ở hệ thống cung cấp nước.

“Các anh –” Không đúng, muốn sửa miệng. “Công ty chúng ta không có phụ nữ?” Một người cũng không có?

“Có ba người, nhưng bọn họ rất ít khi đến công ty.” Anh cười. “Nhiệm vụ của công ty chúng ta phần lớn đều có thể giải quyết qua trực tuyến, rất nhiều kỹ sư đều lựa chọn ở nhà làm việc, chúng ta có thể ghi, nhưng chỉ có thực tập sinh cùng người đi làm mới đánh thẻ.” Hiện tại có thêm cô. “Công việc của em đại khái chính là làm tạp vụ, dọn dẹp, ngoài ra công ty có mời lao công, mỗi ngày 4 rưỡi chiều bác ấy sẽ đến.”

Trước mắt nghe qua, công việc của cô hình như không khó, thậm chí rất nhẹ nhàng, chỉ là hạng mục tương đối hỗn tạp. Chuyện này với cô không thành vấn đề.

“Kỹ sư..... Giờ làm việc không phải rất dài sao?” Sau khi biết thời gian đi làm, cô nhin không được tò mò hỏi.

Lúc trước cô còn nghĩ rằng anh làm việc liên quan đến nghiệp vụ, thời gian có vẻ co dãn được. Không nghĩ tới toàn công ty đều là hình thức loại này.

Rõ ràng nghe người ta nói, kỹ sư đều không ngủ đủ giấc, quá lao lực linh tinh, nhưng công ty này cũng khá thoải mái, sáng tám tối sáu, đến muộn, về sớm thậm chí không đến cũng không sao, còn quy định không cho phép ở lại công ty tăng ca.

Chung Ẩn Nghiêu cười cười. “Thân thể chính là tiền vốn, công ty luôn một mực đề xướng hi vọng mọi người có thể làm việc nghỉ ngơi bình thường, bọn anh không có biện pháp cưỡng chế yêu cầu hành vi cá nhân, nhưng lựa chọn không giúp đỡ những thứ không lành mạnh.” Anh thân là bé ngoan mẫu mực, có thể nói là kiểu mẫu trong công ty.

“Đã hiểu.” Thư Muội Dao gật gật đầu. “Khi em đi làm..... có chỗ ngồi không?” Về mặt cô mang theo sự mong chờ.

“Về cái này.....” Nhìn ánh mắt mong chờ gần trong gang tấc, anh cảm giác trong cơ thể lại bắt đầu ngứa ngáy, thật sự rất muốn được như bình thường mà ôm cô.

Mắt vòng vo chuyển đi, anh đúng là vẫn phải nhin xuống, vì cô mà giới thiệu cho tốt.

“Chỗ ngồi ở công ty là tùy ý đăng ký sử dụng, nếu em không thích kiểu văn phòng lớn, có thể lựa chọn văn phòng nhỏ, trên nguyên tắc, một phòng nhiều nhất sáu người đăng kí sử dụng, dưới tình huống không gian đủ có thể một người đăng kí một phòng.

“Nếu..... Nếu em không ngại, chúng ta cũng có thể sử dụng chung một văn phòng.” Trước khi cô phản ứng, anh lại lập tức bổ sung. “Anh không có ý nghĩ gì đâu! Chỉ là công ty chúng ta gần như đều là đàn ông..... Em ở bên ngoài..... Anh không yên tâm lắm.”

Cái này gọi là công tư không phân minh nha!

Thấy dáng vẻ đương nhiên của anh, Thư Muội Dao trong lòng thầm trợn trắng mắt.

Cô ít nhiều có thể lý giải được nhiệt tình mãnh liệt của bạn trai, bọn họ chính thức kết giao còn chưa đến nửa tháng, mỗi ngày hẹn hò một lần, trong tâm tư, cô cũng thích ở bên cạnh anh, nhưng hiện tại dù sao cũng là đi làm, cô vẫn có khuynh hướng công tư phân biệt rõ ràng, để không ảnh hưởng công việc của nhau, làm người khác kiếm cổ.

Chuyện này, cô phải hiểu rõ hơn.

“Để em suy nghĩ một chút.”

May mắn anh cũng khá tôn trọng quyết định của cô.

“Quyết định được rồi, phải tìm ai đăng ký?” Cô hỏi.

“Anh.” Người bên cạnh lập tức đáp.

“Anh?”

“Đúng, để anh mở bảng đăng kí chỗ ngồi cho em xem.” Anh đứng lên đến bàn làm việc. “Hoặc là em muốn xem trực tiếp bản giấy, ở tủ đếm ngược từ tầng thứ hai bên trái cặp hồ sơ thứ ba.” Ngón tay anh chỉ hướng gần tủ bên tường.

“Em có thể điền vào bản giấy đó, xong rồi đưa lại cho anh để nhập vào dữ liệu công ty ọi người dễ tuần tra.”

Thư Muội Dao theo tay anh nhìn về phía bên tường, mới bất ngờ phát hiện, chức vụ của anh chàng là xác nhận nghiệp vụ, hình như cũng kiêm luôn công việc hành chính lặt vặt trong công ty.

Hóa ra là mình hiểu lầm, anh không phải là lấy công làm tư, anh đưa cô đi làm quen công ty, căn bản là bởi vì công việc lặt vặt cô tiếp nhận trên tay anh cùng nghiệp vụ không hề liên quan.

À..... Nói như thế, nếu anh là tiền bối của cô, tư liệu cô cần giao đều là đưa anh, vậy ở cùng một gian phòng hình như không có gì là không đúng ha? Ừm..... Cô vẫn nên suy nghĩ thêm thì tốt hơn.

Trở lại bàn làm việc gõ lên bàn phím mấy cái, Chung Ấn Nghiêu đột nhiên nghĩ đến ngẩng đầu. “Đúng rồi, Tiểu Dao, em muốn xin máy tính của công ty không? Hay là muốn mang máy của mình đến, mặt khác có thể xin phí hao tổn.”

“Á! Cái đó.....” Thư Muội Dao ngồi trên ghế sofa nghe vậy buông cốc nước, bất an động động. “Thật ra em..... em..... em không..... Không dùng máy tính.”

Biết rõ bạn trai về phương diện khoa học kỹ thuật là cao thủ, nhưng hình như bây giờ cô mới ý thức được mình tiến vào một công ty “Khoa học kỹ thuật”.....

Giống như có chút quá muộn rồi?

“Không dùng máy tính?” Từ trên bàn ngẩng đầu lên, Chung Ấn Nghiêu khó có dịp lộ ra vẻ mặt kinh ngạc hừ hừ thực thực.

Thư Muội Dao đỏ mặt, gật đầu.

“Trình độ máy tính của em đại khái đến đâu rồi?” Kinh ngạc trong chớp mắt đã biến mất, anh lại mỉm cười, vẻ mặt ấm áp kiên nhẫn.

“Cái đó..... Em cũng không rõ.....”

Anh vẫy tay, cô co quắp đứng dậy đi tới.

“Máy tính công ty đều là hệ thống , khả năng em dùng không quen.” Đừng nói không thói quen, hình ảnh trước mắt, Thư Muội Dao ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua.

Cô thấy tay anh không ngừng ở trên bàn phím gõ lệnh, hình ảnh liên tục thay đổi, con chuột bên cạnh chỉ như là đồ trang sức, hoàn toàn không cần dùng đến nó.

“Anh sẽ cài windows chuẩn bị máy tính cho em, em quen dùng 7? Hay là XP?”

“XP.” Hô ~ ít nhất cái này cô còn nghe qua.

“Ừ, anh cũng biết XP có vẻ ổn định hơn.” Anh mỉm cười. Nhưng Thư Muội Dao căn bản không biết cái này có gì buồn cười.

Cô bắt đầu tự hỏi, có lẽ cô quyết định đến đây làm việc là sai lầm.....

“Em xem một chút, đây là chỗ ngồi hiện có của công ty chúng ta, màu xanh là đã đăng ký, màu trắng là chỗ trống.” Trên màn hình xuất hiện biểu đồ máy móc, nhưng Thư Muội Dao mới đi một hồi như vậy, ngay cả đông tây nam bắc còn không phân biệt được, làm sao nhớ rõ chỗ trống là ở đâu.

“Em có thể nghĩ thêm không?” Cô yếu ớt hỏi.

“Có thể, nghĩ kĩ rồi nói với anh là được, hoặc em có thể tự mình đăng kí.”

Thái độ anh vô cùng thân thiết, chân thành. Nụ cười hòa ái thành khẩn, nói chuyện nhẹ nhàng, lại dịu dàng, giống như ngày thường vậy.

Nhưng Thư Muội Dao lại có cảm giác muốn công kích cái trán của anh. Anh rốt cục là đánh giá cao năng lực cùng cá tính của cô? Hay là chinh cô nha?

“Nếu.....” Cô khó khăn lên tiếng. “Nếu em không biết máy tính, có thể hỏi anh không? Nhờ anh dạy em?”

“Đương nhiên có thể.” Làm bạn trai như anh, nghe được bạn gái cần mình giúp, ánh mắt anh tỏa sáng, tinh thần nháy mắt phấn chấn.

“Em đã rất lâu rồi không động tới máy tính, có khả năng anh phải giúp em ôn lại một chút.....” Ánh mắt thẹn thùng, làm hại bạn trai đang ngồi cũng phải xao động.

“Đương nhiên không thành vấn đề.....” Đại khái là phấn chấn quá, Chung Ấn Nghiêu thân thể nóng lên dịch dịch người. “Phần nào em thấy khó hiểu? Anh sẽ giúp em ôn tập, mặt khác cũng giúp em chuẩn bị chút tư liệu.”

Thư Muội Dao sau khi nghe vậy khuôn mặt lộ ra nụ cười, gần như làm anh choáng váng.

Nếu không phải thời gian hoàn cảnh không đúng, anh khẳng định sẽ hôn cô, ôm cô lên đùi mình, hai tay vây quanh, hôn cô thật sâu.

Anh gần đây rất thích chạm đến thắt lưng của cô, eo thon nhỏ mềm mềm.

“Em muốn bắt đầu ôn lại từ phần khởi động máy.” Cô vui vẻ tuyên bố.

Gương mặt tình dục mê loạn trong nháy mắt thay đổi.

Mặt Thư Muội Dao cũng thay đổi.

Không giống như cô, khuôn mặt luôn bộc lộ sự vui giận rõ ràng, anh chỉ chân thành, rất chân thành kính sợ.

Cũng bởi vậy, anh được nhận một chương phần nộ của bạn gái.

8. Chương 8

“Nghe nói cô không biết khởi động máy.” Có giọng nói từ trên đầu truyền xuống.

Thư Muội Dao đang chôn mình ở bàn sao chép tư liệu nghe vậy, ngoài cười nhưng trong không cười ngẩng đầu.

“Đã biết rồi, cảm ơn.” Ngoại trừ nụ cười đáng sợ, còn tặng kèm một cái xem thường.

“Cô nên được đưa vào Viện bảo tàng Cố Cung.” Cao Diệc Tường mặt không chút thay đổi nhìn cô. “Nghe nói Cố Cung chuyên môn bảo tồn hiện vật hiếm có.”

Nhịn xuống..... Nhịn xuống..... Thư Muội Dao hít sâu niệm lần.

“Tôi cũng cảm thấy anh nên đi gặp bác sĩ tâm lí.” Cô kéo ra khoe miệng cứng ngắt. “Nói không chừng bọn họ có thể trị khỏi chứng ép buộc của anh đấy.”

“Tôi có bằng thạc sĩ tâm lý học.” Mặt hắn không chút thay đổi, bày ra giọng dứt khoát. “Chính xác mà nói, tôi cũng không có chứng ép buộc đâu, nhưng tôi không cần thảo luận bệnh tình của mình với cô.”

Thư Muội Dao thật sự cảm thấy bệnh của hắn rất nghiêm trọng.

“Nếu anh có thể không tới quấy rầy, tôi sẽ rất cảm kích anh.” Bởi vì lần đó tức giận xúc động nhất thời, cô bỏ qua đề nghị dùng chung văn phòng với bạn trai, tùy tiện chọn đại một văn phòng còn trống.

Từ đó mở ra chuỗi ngày ác mộng của cô.

“Bởi vì chỉ số thông minh của cô không đủ, nên không thể chuyên tâm được? Vậy là sức tập trung của cô không tốt, hiệu suất công tác sẽ kém?” Hắn muốn hỏi nguyên nhân rõ ràng.

“Bởi vì nếu anh không tránh ra, tôi sẽ nhịn không được mà đánh anh!” Cô hét lên.

“Ồ –” Hắn gật gật đầu, vẻ mặt thấu hiểu. “Không nói sớm, chúc mừng cô học được cách khởi động máy.” Chúc mừng xong, Cao Diệc Tường cầm bữa sáng của mình, quay đầu về văn phòng.

Mới chính thức làm việc không đến ba ngày, cô đã bị một đồng người kì quặc ở công ty này làm uốn điên rồi!

Đại bộ phận quái nhân, vẫn còn tôn trọng cô, nhiều lúc cô không hiểu bọn họ nói gì, trên mặt những tên đó lộ ra cái vẻ làm cô nổi lên ý đồ bạo lực, nhưng nhìn chung ở cùng bọn họ cũng không tệ, sợ cô ở cùng một đồng đàn ông không được thoải mái, bọn họ thường chủ động quan tâm cô.

Ngoại trừ hai cái tên siêu cấp đặc biệt đó.

Trong đó một người là CEO cô mới thấy hôm qua, là tên thủ phạm hại cô bị đuổi việc.

Tên đó rất giống lưu manh, nói chuyện không nửa câu đứng đắn, không đến ba câu, cô đã muốn lấy đá ném hắn!

Mà tên vừa rồi còn lợi hại hơn.

Họ Cao kia, câu đầu tiên nói ra đã khiến cô muốn nhét hắn vào lại trong bụng mẹ, học giáo dục lại lần nữa!

Đầu óc hắn quả thực là người ngoài hành tinh, chỉ số thông minh đạt mức quái vật mà không thể sử dụng để giao tiếp với loài người! Không may nhất chính là, chỗ ngồi của quái vật mỗi ngày ra vào văn phòng đều đi qua vị trí của cô, trong mắt hắn, cô chắc hẳn cũng thuộc loại ngoài hành tinh, mỗi lần đi qua chỗ ngồi của cô, hắn đều lại đây “Nghiên cứu” một chút, xem cô là cái gì.

Cô sắp phát điên rồi.

Ở trên xe, Thư Muội Dao nhịn không được oán giận với bạn trai.

“Suy nghĩ của A Tường có chút đặc biệt.” Chung Ấn Nghiêu cười cười. “Cậu ta quá thông minh, trong đầu đều là những tri thức cứng nhắc, thưởng thức cũng rất kém, nhất là xã giao.”

Nếu như ba ngày trước nghe anh bình luận người khác xã giao kém, Thư Muội Dao khẳng định sẽ cảm thấy anh ‘năm mươi bước cười một trăm bước’[10], nhưng hiện tại, cô không thể không thừa nhận núi cao còn có núi cao hơn.

[10] tương tự như câu chó chê mèo lắm lông

So sánh với Cao Diệc Tường, anh có vẻ bình thường hơn rất nhiều!

“Cậu ấy không có ác ý.” Chung Ấn Nghiêu nói thay bạn.

“Anh ta không có ác ý em đã muốn đánh rồi, nói gì đến có ác ý.” Cô hừ mũi than thở.

“Em có thể đổi chỗ về văn phòng của anh.” Anh rất đơn thuần đề nghị.

Thư Muội Dao trầm mặc một lát, vẫn là lắc đầu. “Không cần.”

Cô mới không dễ dàng cúi đầu, cũng sẽ không đánh mà hàng. Nếu đã xác định, chính là tự mình chiến đấu.

Chung Ấn Nghiêu mỉm cười nhìn cô một cái, liền đem ánh mắt quay lại nhìn tình hình giao thông, không hề tiếp tục vấn đề này.

Hai người hiện tại đang trên đường tới chỗ ở của Chung Ấn Nghiêu, hiện giờ anh là thầy giáo dạy bạn gái sử dụng máy tính, anh vốn định lợi dụng lúc rảnh rỗi nhàn hạ ở công ty dạy cô, nhưng ngay ngày hôm sau cô đi làm, anh liền bắt đầu bận rộn, thời gian ở công ty thiếu, bởi vậy đề nghị khi tan tầm đến nhà anh tiếp tục học, mà giờ đã là ngày thứ ba.

Về đến nhà, Elena đi lên đón.

“Táo xanh, táo xanh Muội Dao.....” Nó ở dưới chân Thư Muội Dao đảo quanh.

Thư Muội Dao buồn cười nhìn nó, tên nhóc này mỗi lần tới đều nhiệt tình ra cửa nghênh đón, “Chào Elena nha.”

Tuy rằng Chung Ấn Nghiêu đã nghiêm chỉnh sửa chữa, nhưng Elena vẫn kiên trì đặt dấu bằng tên của Thư Muội Dao với ba chữ quả táo xanh, anh hoàn toàn không có cách nào. May mắn bản thân Thư Muội Dao cũng không để ý, sau đó Chung Ấn Nghiêu cũng từ bỏ, chỉ cần đừng kêu loạn quần lót, bra, thì sẽ thuận theo nó.

Elena ở dưới chân Thư Muội Dao lóe ánh sáng xanh, không ngừng đảo quanh. Bạn trai đã giải thích qua với cô, Elena quay vòng không ngừng tại chỗ ý tứ là rất vui vẻ, rất tốt.

Cô ngồi xổm xuống, sờ sờ nó, giống như trêu đùa với mèo con cún con. “Tuyệt thật đó, Elena thật đáng yêu.” Nghe vậy, ánh xanh trên người tên nhóc màu trắng kia cũng nhấp nháy đáp lại.

Chung Ấn Nghiêu thì lại nheo mắt, chỉ thấy tên nhóc kia giống con sói con bám dính lấy lòng bạn gái.

Nói không chừng, anh nên giúp Elena đổi tên, bộ dáng hiện tại của nó, thật sự có vẻ giống “Hắc”. Nhóc quỷ háo sắc này.

“Cẩn thận váy của em, không lại bị nó nhìn lén.” Anh cũng quyết định gia nhập hàng ngũ gọi Elena là “Hắc”.

Thư Muội Dao cảm nhận được sự ghen tuông mãnh liệt trong lời nói bạn trai, cô ngẩng đầu, vừa mới muốn đáp lại.

“Phấn hồng, màu phấn hồng..... Quần lót ren màu phấn hồng.....” Kết quả tên nhóc bên chân kia thế nhưng vừa kêu vừa chuồn mất.

Hai người bọn họ nhất thời không nói được gì, không biết nên xấu hổ hay nên cười.

Cuối cùng Thư Muội Dao bật cười trước.

“Nhìn đi.” Chung Ấn Nghiêu cũng chỉ đành bĩu môi, miễn cưỡng khẽ động khóe môi.

Đáng chết..... Quần lót ren phấn hồng..... Tuy rằng không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng anh để ý nhất câu này.

Vì sao tên quỷ nhỏ háo sắc kia được nhìn, mà anh là bạn trai chính quy lại không được xem! Trong lòng anh ai oán.

Thư Muội Dao lộ vẻ ngượng ngùng, cười mà không đáp, lắc đầu, tự đi vào phòng khách. Chung Ấn Nghiêu đương nhiên là lập tức đuổi kịp.

Cái bàn này Thư Muội Dao chuyên dùng để luyện tập máy tính, đặt chính giữa bàn, cô mở nguồn điện ra, ngồi trên thảm, phía sau dựa vào sofa, bắt đầu ôn tập nội dung học mấy ngày nay, Chung Ấn Nghiêu thì tranh thủ thời gian vào phòng tắm rửa một cái, đến khi anh quay lại phòng khách, muốn lên xem bạn gái có gặp vấn đề gì không, lại phát hiện thời gian dạy học mỗi ngày anh mong chờ nhất đã bị cướp mất.

“Elena, biết cái này không?” Khi không có thầy giáo, Thư Muội Dao tò mò hỏi tên nhóc vừa chạy tới quấy rầy cô. “Chỗ này dùng hàm số nào?”

“.....” Elena không chút nghĩ ngợi liền cho ra đáp án.

“Oa, thật sự biết nha! Thật là lợi hại!” Cô tán thưởng. Bên người Elena vui vẻ phát ra tiếng chuông nhạc, xoay vài vòng tại chỗ.

Nhìn hình ảnh trước mắt, Chung Ấn Nghiêu thiếu chút nữa hộc máu.

Anh nhất định phải tìm thời điểm xóa chương trình của Elena đi, nó như thế cũng muốn đoạt bạn gái anh?!

“Chỗ này là vị trí của tao, quay về phòng mày đi.” Anh đến giữ sô pha, ánh mắt bễ nhễ ra lệnh cho vật nhỏ màu trắng kia, phải đuổi nó đi xa.

“Bá –” Kết quả Elena phát ra tiếng còi ấy đề-xi-ben, ý đồ chống đối chủ nhân.

Cuộc chiến truy đuổi một người một máy lại trình diễn, Chung Ấn Nghiêu lửa giận lan cả đất cắt đứt nguồn điện của nhóc kia, quăng nó vào phòng riêng.

Đến khi anh quay lại bên người bạn gái, Thư Muội Dao đã muốn cười nằm xuống đất.

“Em còn cười.” Mặt anh ai oán ngồi lên sô pha, vừa vặn bạn gái có thể nghiêng người ghé vào đùi anh. “Đây là công việc phúc lợi của anh nha, sao có thể cho nó được.”

“Em chỉ tò mò cùng chơi với nó thôi mà.” Cô thuận thế xoay người nằm lên đùi anh, cười.

“Anh rất đau lòng đó, muốn em an ủi.” Anh làm nũng ôm cô từ dưới đất lên sô pha, đặt trên người anh, tiếp theo nhắm mắt lại. “Đến đi, anh chuẩn bị tốt rồi.”

Thấy cái dáng vẻ bị người ngoài xâm lược của anh, Thư Muội Dao cười lớn tiếng hơn.

Nhưng cô cũng không xem nhẹ tư thế hai người trở nên quá mức thân thiết như thế, trong lòng thẹn thùng, nhanh chóng hạ một nụ hôn trên môi anh, liền đi xuống sô pha, quay lại vị trí ban đầu.

“Chỉ vậy thôi?” Anh mở mắt ra, khó nén thất vọng, cũng ngồi dậy theo.

“Không thích thì thôi, sau này không làm nữa.” Cô nhún vai.

“Thích thích rất thích.....” Anh vội vàng cường điệu. “Rất thích, có thể lại lần nữa không?”

Nhìn vẻ mặt đáng thương hề hề của anh, Thư Muội Dao lại ở trên mặt anh chọt một cái.

“Rồi, đi học.” Hai tay cô cầm mặt anh, vỗ nhẹ hai cái, tuyên cáo thời gian vui vẻ đã qua.

Mặt anh lại ai oán.

Chỉ có hai má..... Aizz, không cá tôm cũng được. Anh đành tự an ủi.

Lại đến thời gian học, trước kia Thư Muội Dao ở trường học qua máy tính, đối với một vài câu lệnh cơ bản, sau khi ôn tập qua liền lên tay, nhưng đối với phần mềm xử lý công văn, cô căn bản chỉ vờ vờ có biết cùng điều chỉnh chữ hình, có thể nói hoàn toàn không hiểu.

Chung Ấn Nghiêu rõ ràng không muốn cô tốn hơi học mấy phần mềm không dùng đến kia, trực tiếp nhằm vào giảng dạy phần mềm cần cho công việc của cô. Mọi người trong công ty dùng một bộ hệ thống riêng, vẫn chưa lưu hành bên ngoài, giao diện vô cùng đơn giản, không có nhiều chức năng rắc rối, cũng không cần dùng nhiều đến chuột, đối với đám kỹ sư đó chỉ là ngô khoai đơn giản, nhưng với Thư Muội Dao lại là một đống chỉ lệnh phức tạp.

“Học cái này rồi, sau này em đến chỗ khác làm việc sẽ không dùng đến nữa sao?” Lúc làm được một nửa, vừa đặt tham số ra, Thư Muội Dao nhận không được hơi hơi oán giận.

“Sao lại muốn đến nơi khác làm việc?” Chung Ấn Nghiêu ở một bên thật sự nhàm chán, nghĩ hết biện pháp ngồi vào giữa bạn gái với sô pha, hai tay vòng lấy eo cô, giống như con gấu nằm úp sấp trên lưng bạn gái. “Công ty chúng ta phúc lợi với tiền lương rất tốt, vì sao muốn đổi chỗ làm?” Nếu nói tiền lương không đủ, anh có thể điều chỉnh giúp cô.

“Tùy tiện nói một chút mà thôi.” Cô không rảnh phân tâm để ý đến anh, tùy tiện ứng phó hai tiếng, vẫy vẫy tay muốn anh dừng âm ỹ. “Dừng âm ỹ, em đang suy nghĩ.”

Nghe vậy Chung Ấn Nghiêu đành phải ngoan ngoãn im lặng.

Anh tựa vào vai bạn gái, nhìn cô làm một trĩ số đơn giản, không quấy rầy, muốn cho cô nghĩ thông suốt.

Nhưng cô thơm quá, cảm giác tựa vào cô thật thoải mái, bụng cũng mềm nhũn, sờ thật thích..... Tay vốn đang ở trên lưng cô, không tự kìm được len lén xoa nhẹ.

Đôi tay không an phận kia bị đập vài cái cảnh cáo, cuối cùng, Thư Muội Dao bị cắt đứt suy nghĩ ngừng hoạt động đang làm, quay đầu lại.

Nhưng lúc này hung thủ không phải là đôi tay không an phận kia, mà là anh ở phía sau cô phần khích.....

Anh thật sự rất muốn cô.

“Tiểu Dao.....” Anh rõ ràng hưng phấn đòi mạng, nhưng lại không thể không giả bộ vẻ mặt đáng thương nhìn cô.

Thư Muội Dao trừng mắt nhìn anh.

Nhìn vẻ mặt đó cô cũng không ngại thơ đến mức tưởng anh vùi vùi món đồ chơi gì đó hoặc kẹo que đâu.

“Anh đang làm gì?” Muốn bày ra vẻ mặt tức giận, nhưng thanh âm không có nửa điểm bức bách, chứ đừng nói là vẻ mặt.

“Anh nghĩ muốn em.....” Anh rất thành thực, không chút nào che giấu.

Kiểu cầu xin thẳng thừng này ngược lại làm Thư Muội Dao không biết nên chống đỡ như thế nào.

Hai má cô hồng lên, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng là vô ích.

Kỳ thật..... Từ lúc anh đề nghị sau khi tan tầm đến nhà anh học, cô có chút chuẩn bị tâm lý rồi. Ngay lúc này trên người cô mặc đầy đủ một bộ nội y, là ngày hôm trước đặc biệt nhờ Bội Vân mua, để phòng ngừa.

Nhưng..... Cũng không thể tỏ vẻ làm như vậy cô hiểu được đi. Tốt xấu gì cô cũng là con gái, lại không có chút kinh nghiệm nào..... Anh nói trực tiếp như vậy, muốn cô tiếp sao đây? Chẳng lẽ muốn cô nói “Được thôi, đến đây đi!” như vậy sao?

Nội tâm không ngừng giao chiến, cô nhìn chằm chằm anh, không nói được nửa câu, sau đó quay đầu đi, không để ý nữa.

Trong lòng Chung Ấn Nghiêu không khỏi thất vọng.

Về mặt vừa rồi của cô, làm anh tưởng có hi vọng. Nhưng mà cũng nghĩ, ít nhất cô không bảo anh biến đi, vậy nên anh da mặt dày ở phía sau cô tiếp tục, tìm kiếm an ủi.

Anh dán lại cô, tiếp tục “trộm nhu” cái bụng nhỏ mềm mại, không có tinh thần nhìn màn hình màu xanh phía trước, phát hiện cô đánh sai vài chỉ lệnh, hình ảnh vẫn dừng lại không thay đổi.

“Tiểu Dao, er em đánh thành ar rồi kìa.” Tay anh giúp cô xóa đi.

“..... Ừm, cảm ơn.” Cô hơi cứng người, qua một lát mới lên tiếng.

Tiếp theo, cô lại đánh sai vài số, cái bảng biểu đang tốt vận vẹo thành hai hình tam giác kì quái, lại đánh sai rồi khôi phục chỉ lệnh như cũ. Anh lại lần nữa đưa tay sửa giúp, rồi lại lùi tay về bụng cô, phát hiện cô vùng trộm hít bụng, giống như nín thở, cơ bắp căng lại có chút mất tự nhiên.

Anh cuối cùng cũng để ý đến phản ứng kì lạ của cô.

“Tiểu Dao, có chỗ không hiểu sao?” Anh dán bên tai cô hỏi nhẹ.

“Không..... Không nha!” Cô run lên. “Em chỉ là chưa nhớ được!” Tiếng nói cùng cơ thể khẽ run.

“Không hiểu phải nói nhé.” Anh ôm cô chặt hơn.

“Ừ.....” Cô gật gật đầu.

Chung Ấn Nghiêu dán lên cô, hai tay trên bụng từ từ di chuyển, nhẹ nhàng xoa vài cái, tạm dừng. Tiếp theo, anh lớn mật đưa tay đi xuống, lướt qua chiếc váy bó cô mua để đi làm, cách lớp vải, ở trên đùi cô vuốt qua lại.....

Anh cảm giác được, thiên hạ trước người ngày càng cứng nhắc.

Nhưng cô không ngăn anh lại.

Thông tin này, làm cho anh quả thực muốn kêu ra tiếng. Nhưng anh không dám cao hứng quá sớm, tiếp tục tiến hành theo chất lượng, dò xét điểm mấu chốt của cô.

Anh rút tay trên đùi cô về, không đợi cô thở ra hơi, đưa tay về móc váy, cởi bỏ, tiến vào dưới lớp quần áo.

Anh than thở ra tiếng. Da thịt chạm nhau cảm giác thật tốt.

Eo mềm mại bụng quyến rũ, nháy mắt cao lên mấy lần. Dục vọng giữa hai chân lại ngóc đầu rồi.

“Tiểu Dao..... Em lạnh không?” Đến lúc này, cô vẫn không đẩy anh ra. Chung Ấn Nghiêu đã tin chắc ý cô, không còn kiêng dè nữa.

Môi anh hôn bên tai cô, khiến cô một trận run rẩy.

“Không có.” Thanh âm của cô giống như phát run.

Mặc dù không ngăn cản anh, nhưng cô vẫn giả vờ như không có chuyện gì, mặc dù thanh âm đã lộ ra sơ hở, thân mình cũng hơi hơi phát run, vẫn tiếp tục giả vờ gõ gõ bàn phím.

Hành động của cô, càng làm cho anh hăng hái.

Ngón tay dọc theo da thịt non mềm của cô thông thả đi lên, chạm vào chướng ngại, anh đột nhiên lớn mật hung mãnh bao lại mềm mại của cô, dọa cô thét một tiếng kinh hãi. Không để ý đến, anh quay thân thể cô lại, kích tình hôn.

Ngắt lấy ngọt ngào của cô, bàn tay vỗ về chơi đùa, anh nháy mắt cuồng loạn, đem cô áp đảo ở dưới.

Thuận tiện đẩy ra hung thủ trói chặt xinh đẹp của cô, lộ ra hai khối đồ bồng, lưỡi anh lập tức ra trận.

Thình lình xảy ra kích tình chọc Thư Muội Dao thét chói tai, cô ôm lấy cái đầu đang chôn trước ngực mình, nín lấy tóc anh: “Ấn Nghiêu!”

Chung Ấn Nghiêu nghe tiếng ngẩng đầu, Thư Muội Dao vẽ mặt bất lực nhìn anh.

Anh bắt đầu cởi quần áo của cô, cuối cùng chỉ để lại quần lót.

“Quần lót ren phấn hồng.....” Anh nằm trước người cô, môi hôn vào quần lót của cô. “Đây là của anh, toàn bộ đều là của anh.” Anh nắm lấy ý tứ hàm xúc mười phần tuyên cáo.

Thư Muội Dao then thùng muốn đưa tay ngăn, lại bị anh kéo ra. Anh cách lớp tơ mỏng màu hồng hôn nơi thần bí của cô.

Cô cảm thấy rất xấu hổ, một nguồn nhiệt từ nơi anh hôn không ngừng mạnh mẽ xuất hiện, truyền khắp tay chân cô, khiến toàn thân cô mềm nhũn.

“Ấn Nghiêu.....” Giọng cô mang sự khẩn cầu.

“Anh đây.” Môi anh hôn bên trong bắp đùi cô, sau đó đứng lên. “Chúng ta trở về phòng nhé.”

Một tay của anh vòng qua ôm lấy cô, không cần thận quẹt vào màn hình phía trên.

Nhưng anh không thềm để ý, hiện tại dù núi lửa có phun trào, cũng không ngăn cản được anh về phòng.

Cuối cùng nha, tình cảm lưu luyến của anh, cuối cùng nở hoa kết trái.

Mùa đông Đài Bắc, gần như trải qua cùng những trận mưa.

Văn phòng ở Ngải Bảo có hai bức tường bằng thủy tinh hấp thụ ánh sáng, đây là để ột đồng trạch nam tươi sống ít ra ngoài cửa được phơi ánh nắng mặt trời nhiều một chút mà đặc biệt thiết kế.

Bên ngoài mưa dầm liên tục, tay Thư Muội Dao đang cầm ly trà sữa nóng vừa pha, đứng cạnh tường, quan sát cảnh mưa mênh mông bên ngoài.

Điện thoại của cô lúc này vang lên.

“Alo?”

“Tiểu Dao, bây giờ anh phải đi “Hoàn Ích”, xử lý xong chuyện bên đó là có thể trở về.” Chung Ân Nghiêu vừa chấm dứt công tác chuẩn bị đi xuống tầng một công ty, mới rảnh rỗi một lúc, liền lập tức gọi điện thoại cho bạn gái báo cáo hành trình.

“Được, anh lái xe cẩn thận nhé, bên ngoài đang mưa.” Cô nở nụ cười ngọt ngào.

“Ừ, hôm nay em có nhớ anh không?” Người nào đó thích làm nũng, ở bên đầu kia hỏi.

“Làm ơn đi, anh mới ra cửa buổi sáng đó có được không.” Cô cười.

“Anh ở bên ngoài chạy cả một ngày rồi nha.....” Quả nhiên giọng điệu có chút ai oán. “Ngay cả cơm trưa cũng không có cách về ăn.”

“Ở đâu ra một ngày? Bây giờ còn chưa đến ba giờ chiều.” Người này thật sự quá hỗn độn rồi.

“Đủ lâu rồi, không ở bên cạnh trông chừng, nếu em bị người khác trêu chọc chạy mất thì sao đây?”

Mỗi người đều thích những lời êm tai, nhất là lời ngon tiếng ngọt của người yêu, Thư Muội Dao bị anh chọc cho cười khanh khách.

“Được rồi, bớt ba hoa đi, trên đường cẩn thận, em ở công ty đợi anh.”

Trong tiếng oán hận làm nũng của bạn trai, chấm dứt trò chuyện, Thư Muội Dao miệng nhấp một ít trà, môi vẫn còn cong cong cười, sau đó quay đầu, chuẩn bị trở lại chỗ ngồi tiếp tục làm việc.

Nhưng vừa mới xoay người, đã bị người phía sau làm cho giật mình.

“Oa!” Cái cốc trên tay suýt chút nữa đổ xuống.

“Cẩn thận, quần áo của tôi rất đắt đó.” Người phía sau vội vàng lui nửa bước, đúng là CEO của Ngải Bảo, Tiền Quán Kiệt.

“Vậy anh cũng không cần phải đứng phía sau dọa người như thế chứ!” Người này chắc là đã ở trong văn phòng cô được một lúc rồi, thân là ông chủ, lại không giống ông chủ chút nào.

“Tôi tới đây quan sát chút.” Bị nhân viên găm thét, hấn lơ đễnh, chỉ biểu hiện phong độ. “Thế nào, cô cùng A Nghiêu “xác định” rồi hả?”

Hai người đều đã kết giao một thời gian, câu “Xác định” kia rất có ý tại ngôn ngoại, đối mặt với cái tên không đúng đắn như thế, Thư Muội Dao quyết định làm như cái gì cũng chưa nghe thấy.

“Tôi trở về làm việc.” Làm ơn tha cho cô đi.

Lướt qua cái bàn trực tiếp vòng qua hấn, Thư Muội Dao trở lại vị trí của mình.

Tiền Quán Kiệt cũng đi theo. Vị trí hiện tại của cô vẫn là chỗ đầu tiên cô chọn.

“A Nghiêu kia mấy ngày nay khuôn mặt vô cùng rạng rỡ, tôi làm loạn, cậu ta cũng không tức giận, tình trạng “si đần” gần như có thể so sánh với lúc cô đồng ý kết giao với cậu ấy.” Hấn trực tiếp ngồi bên cạnh bàn, cầm lấy vật để bàn nhỏ ngắm nghía.

Thư Muội Dao liếc hấn một cái. “Không được làm loạn người ta.” Hơn nữa anh ấy cũng không “si đần”.

“Đau lòng?” Hấn giơ lên nụ cười xấu xa.

Ánh mắt nhìn lên trên. “Nếu anh không đến để làm việc, có thể không cần đến công ty.”

“Tôi đến công ty cũng có thể không cần làm việc.” Hấn nhún vai. Dù sao hai CEO của Ngải Bảo, một tên chủ nội, một tên chủ ngoại. Hấn vừa vận phụ trách ra bên ngoài đi xuất đầu lộ diện làm cái bình hoa đó.

Thật sự là một nửa phút cũng không thể chịu được tên đàn ông không đứng đắn này! Người như thế này cũng có thể mở công ty làm ông chủ, hơn nữa theo như cô biết, còn kiếm không ít tiền, thật sự không có lương tâm rồi. Thư Muội Dao oán thăm.

“Dù sao anh cũng đã đến đây, thì đi giúp làm chút chuyện đi, phòng e phải làm 3d tương tác mua đồ thương thành, cần giúp đỡ.” Cô lấy đồ trên tay hấn ra, trực tiếp giao công việc cho hấn.

“Cô làm sao mà biết?” Hấn nhướn mày.

“Tôi ngày nào cũng ở trong công ty thì làm sao mà không biết được.” Cô kỳ quái nhìn hấn. “Ấn Nghiêu nói anh rất lợi hại, nếu đến công ty rồi, thì đi giúp chút đi.”

Mà cô biết, công ty Ngải Bảo này cùng công ty bình thường không giống nhau lắm, công ty bình thường đều là ông chủ cam kết với nhân viên, tiền kiếm được rơi hết vào túi ông chủ, rồi mới phát cho nhân viên tiền lương, tiền thưởng. Ngải Bảo thì có vẻ như là hợp tác quan hệ bạn bè, bán đi một dự án, công ty rút thành ba, làm như song phương giao tiếp nghiệp vụ rút một chút thành năm, mặt khác chia đều năm mươi năm mươi cho những người phụ trách dự án.

Sau khi biết được những điều này, cô mới biết bạn trai kiếm được rất nhiều tiền.

Công ty chỉ có mình anh làm nghiệp vụ, ngoài tình huống chương trình anh viết bị một công ty bên ngoài trực tiếp mua ra, đại đa số dự án đều có phần anh.

Mà Tiền Quán Kiệt thân là CEO công ty, tiền lương của hấn là do nhân viên cố gắng mới có, hấn phải nên giúp đỡ miễn phí. Thư Muội Dao cho rằng như thế.

Người đàn ông vốn đang mỉm cười, vẻ mặt khê biến, hấn sâu xa khó hiểu nhìn cô.

“Dao Dao, có muốn suy nghĩ làm bạn gái tôi hay không? Tôi so với A Nghiêu không hề kém nha.”

Lời hấn nói rước lấy một cái lườm ngoan độc.

Luận về bên ngoài, Tiền Quán Kiệt cho rằng, nhìn tổng thể, quả thật phù hợp với tiêu chuẩn trai đẹp đương thời, kỳ thật không chỉ có hấn, còn có cái tên quái đản Cao Diệc Tường kia, lúc không nói gì cái dáng vẻ lạnh lùng đó, cũng có tiềm lực mê đảo người khác phái.

So sánh tiếp đó, Chung Ấn Nghiêu mặt đẹp thì đẹp thật, nhưng khá là quy củ, chỉ cần anh không mở miệng — À, phải nói, cả ba tên này không nên mở miệng. Bọn họ một khi mở miệng, sức quyến rũ cấp lũy thừa cũng thẳng tắp rơi xuống. Nhưng Thư Muội Dao đã chìm đắm trong bể tình, hoàn toàn không thấy bạn trai nói chuyện có vấn đề gì, thậm chí cảm thấy khi anh hâm lên cái dáng vẻ đó đến là đáng yêu.

Mà cái tên rẽ hành kia thế nào? Mà dám so sánh cùng bạn trai thân ái của cô!

“Anh kém hơn.” Cô lạnh nhạt nói. “Không muốn giúp, thì về văn phòng anh đi!” Tức chết người đi được.

Tiền Quán Kiệt bị phản ứng của cô chọc cười.

“Ai, tôi đây là khen cô nha.”

“Không cần.” Tên quỷ tự đại. Cô ghét nhất người như vậy!

“Tiểu thư, tôi là CEO nha.”

“Nếu dự án của mọi người không được đưa ra, tiền lương của tôi cũng sẽ không có tin tức.” Cô nhắc nhở hấn, tiền lương của hấn cũng nhờ thế mà có, muốn lĩnh tiền lương, phải đi làm việc.

Tiền Quán Kiệt tràn đầy ý cười nhìn cô. Công ty thành lập đến nay, hấn không phải không bị người khác nói qua, nhưng mà vừa mới vào công ty không lâu, còn thái độ trực tiếp như thế, cô chính là người đầu tiên.

Từ sau khi cô đến đây, tiếng kêu rên trong công ty cũng ít đi, không chỉ phòng trà có đầy đủ đồ uống, cô còn chủ động giúp đi pha trà, ngoài trừ cơm trưa sớm hơn, thỉnh thoảng còn có điểm tâm buổi chiều. Cô quả thật đem một đầu tập trung vào công việc ngay cả cái vỏ cây bị gặm cũng chăm sóc rất tốt.

Lúc trước vốn là mọi người tự trông nom, tạp vụ xem ai rảnh rỗi có lòng sẽ đến xử lý, mà phần lớn đều là A Nghiêu xử lý, nay một đồng chuyện tạp nham, phản ứng đầu tiên của mọi người là đến tìm cô.

Hắn rất ít khi xuất hiện ở công ty, nhưng những việc này hắn đều thấy.

“Dao Dao, học thế nào rồi?” Hắn hỏi.

“Cũng khá khá rồi, làm sao?” Đột nhiên lo lắng hắn sẽ khảo sát, vẻ mặt cô đề phòng. “Những phần công việc cần đến tôi đều đã học, tốc độ so với nhóm của anh như vậy cũng nhanh rồi.”

“Còn không đến nửa tháng, tiến độ quả thật không tồi.” Nhanh hơn so với tưởng tượng của hắn.

Thư Muội Dao đã quen những người này, bọn họ nếu không phải đánh giá cô quá cao, đem cô thành nói cái gì cũng nên biết một chút, nếu không thì chính là khiến cô ngốc đi, dạy dỗ khẩn thiết trong vòng tháng rưỡi mới có thể miễn cưỡng nhập môn.

“Còn tạm được, các chỉ lệnh cũng học được rồi, chỉ là tôi đánh chữ còn chưa đủ nhanh.” Phản ứng so với sử dụng chỉ lệnh cũng chậm hơn một chút.

May mắn công việc của cô vô cùng thoải mái, có rất nhiều thời gian có thể giúp mọi người pha trà, thậm chí nơi nơi la cà xem có cần giúp đỡ gì hay không, từ tốn suy nghĩ cũng không ngại.

“Không thể tưởng được cô thật sự nghiêm túc học.” Hắn nhíu mày. “A Nghiêu nói muốn giúp cô học, còn quy định chúng tôi không hẹn trước thì không được qua nhà cậu ta, tôi nghĩ hai người ở nhà làm chút chuyện không thể cho ai biết.”

Hắn đoán đúng phân nửa.

“Tôi thật nghiêm túc học đó!” Một chút ngượng ngùng nổi lên hai má, Thư Muội Dao bác bỏ.

Tiền Quán Kiệt cười cười. “Cho nên cô cũng không phủ nhận có một vài chuyện không thể cho ai biết.”

Thế này mới giật mình thấy bản thân nói hớ, Thư Muội Dao thiếu chút nữa muốn xông lên đánh hắn, nhưng ở một giây cuối cùng, lý trí vẫn giữ chặt cô. Trước mắt là ông chủ lưu manh bắt lương nha! Ông chủ đó!

“Đi giúp đi” Cô xấu hổ.

Tiền Quán Kiệt cười ha ha.

Ông trời, cô gái này cùng A Nghiêu thật sự là một đôi bảo vật! Kiểu đơn thuần còn rất ngay thẳng ngoan ngoãn này chơi vui nhất đó.

“ , phòng đúng không?” Hắn dứt khoát bỏ đi nhận định chỉ ấn tượng về bên ngoài, thay đổi cách nhìn về cô. Cô cùng A Nghiêu rất thích hợp, ở cùng nhau vừa vặn là đôi tình nhân gốc gác.

Thật vất vả tiến bước tên CEO làm việc không đảng hoàng kia, đang lúc Thư Muội Dao nhẹ nhàng thở ra, tầm mắt của cô vừa vặn nhìn đến cánh cửa văn phòng cách đó không xa.

Cái vị “Quan Tổng chỉ huy” giống như người ngoài hành tinh kia bước ra văn phòng.

Hắn nhìn thấy cô, vẻ mặt không biến hóa nhiều lắm, nhưng lại đi thẳng tới chỗ cô. Thư Muội Dao nháy mắt gục xuống bần.

Cứu mạng nha! Cô rốt cục tạo nghiệt gì, mà lại phải hai người này đến chinh cô nha?

9. Chương 9

Giống như những đôi yêu nhau trong thời kì cuồng nhiệt khác, Thư Muội Dao cùng Chung Ấn Nghiêu chỉ cần tình huống cho phép, không lúc nào không quấn lấy nhau.

Tiền Quán Kiệt thay bọn họ lấy cái danh hiệu “Cặp đôi ngu ngốc”, mới đầu Thư Muội Dao rất chán ghét danh hiệu này, nhưng Chung Ấn Nghiêu lại theo cùng, nhún vai, mặc cho bọn họ gọi.

Qua một thời gian, cô không muốn thừa nhận cũng không được, cái danh hiệu này vô cùng chính xác, hai người bọn họ thật sự giống nhau, nói đến yêu đương đều ngây ngô ngốc nghếch, nói điện thoại cũng có thể mười tám câu đưa tiễn, người bên ngoài nghe đến mà muốn ói, nhưng bọn họ vẫn chìm đắm trong thế giới ngọt ngào của bản thân.

Cuối cùng nhận thấy rõ bộ dáng của mình trong tình yêu như thế nào, cô cũng thôi phản kháng, tùy ý người ngoài giải trí. Ai bảo bọn họ đang thật sự rất ngọt ngào chứ!

“Tiểu Dao, Tiểu Dao!”

“Chuyện gì?” Nghe thấy bạn trai kêu to, đang ngồi trên giường anh chơi trò chơi, Thư Muội Dao vội vàng ngẩng đầu.

“Em xem này, mãnh nam.” Chung Ấn Nghiêu vừa tắm xong đi ra, trên người chỉ bao quanh cái khăn tắm nhỏ, ở trước mặt cô bày trò hình quý ngài khỏe đẹp.

“Ha ha! Anh nhảm chán quá đấy!” Ngoài miệng nói vậy, nhưng cô lại bị hành động của anh chọc cười ha ha.

“Huỳnh huych!” Anh nhảy lên giường, cướp laptop trên tay cô, đẩy cô ngã lên giường. “Mãnh nam đến đây!” Bạn gái dưới thân phát ra tiếng cười chói tai hỗn loạn.

Hai vị này quả nhiên không phụ danh hiệu “Cặp đôi ngu ngốc”, trò chơi ngây thơ như vậy, cũng có thể chơi rất vui vẻ.

Chơi đùa, rất tự nhiên ở trên giường lăn qua một vòng.

Ấn sạch bạn gái vào bụng, thỏa mãn ghé vào giường, tay vỗ về cái bụng mềm của cô, chốc chốc lại xoa bóp.

Thư Muội Dao cuộn mình bên cạnh anh, đợi hô hấp hỗn loạn vũng vàng trở lại, liền từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi.

“Tiểu Dao.”

“Vâng?”

“Tiểu Dao Tiểu Dao.”

“Sao vậy?”

“Tiểu Dao Tiểu Dao Tiểu Dao Tiểu Dao Tiểu Dao.....”

Mắt còn nhắm, cô cười.

“Làm gì?” Thật sự thích làm nũng.

“Anh yêu em.”

Hai mắt trong nháy mắt mở ra.

Gương mặt trước mắt vẫn lộ ra nụ cười quen thuộc, ngũ quan thành thực lại có chút giống như cậu bé, lúc này nhiều thêm phần gọi cảm. Cô nhất thời nghẹn lời, nói không ra tiếng.

“Sao thế? Bị dọa đến vậy?” Anh cười, dùng chóp mũi cọ xát cô.

“Em.....” Cô trợn trừng mắt. “Em muốn hỏi.....” Anh quả thật dọa đến cô.

“Chỉ là muốn nói cho em thôi.” Anh nhẹ giọng nói.

Nụ cười trước mắt, không báo động trước hại tầm mắt cô mờ mịt, hốc mắt đỏ lên.

“Em sao thế.” Mặc dù cố nhịn không cho nước mắt rơi xuống, anh vẫn nhìn ra bạn gái như đang chực khóc, vừa cười vừa hôn cô mấy cái. “Quý khóc nhè, anh muốn em cười.”

“Em còn chưa cười anh, anh dám cười em!” Hít hít cái mũi, cô lập tức nín khóc mỉm cười.

“Cười anh cái gì?” Lập tức lại là vẻ mặt ngoài dự đoán.

“Nhiều lắm.”

“Ai, lần đầu tiên đó không được tính đâu đấy!” Một giây sau, anh lập tức phản ứng, “Anh không cố ý để kém như vậy, hơn nữa anh đã lập tức bồi thường lại cho em –”

“Ai nói với anh cái đó!” Mặt cô đỏ lên che miệng của anh, nhưng lại bị vụn bung ra.

“Anh muốn làm rõ nha, lần đầu thì ai cũng sẽ –” Miệng lại bị bịt lại.

“Được rồi, em biết em biết.” Ở cùng nhau đã được một tháng, cô thỉnh thoảng vẫn không đỡ được anh. “Không cho phép nói tiếp!” (aoi: là lần đầu 2 người xxoo ạ ==)

Anh lại đem tay vụn xuống dưới, còn nhân cơ hội hôn trộm lòng bàn tay cô vài cái, “Được rồi, em bảo không nói sẽ không nói.”

Bên môi nhện không được mỉm cười, khi bạn trai buông tay cô ra, Thư Muội Dao chủ động chuyển người ôm lấy anh, cho anh một nụ hôn thật dài.

Mấy cô bạn gái trước của anh mắt chắc chắn mù hết rồi, nên mới bỏ qua một người đàn ông chất lượng tốt thế này. Cô cảm khái, đồng thời càng cảm thấy may mắn.

“Nghieu, lúc trước anh rốt cục kết giao với bao nhiêu cô gái nha?” Nằm ở trên giường, cô cao hứng hỏi.

Nghe vậy, Chung Ấn Nghiêu lập tức cảm thấy như lâm đại địch.

“Em muốn làm gì?” Sẽ không phải lật nợ cũ, muốn bỏ anh chứ?

“Tò mò.” Cô búng trán anh một cái. “Trả lời!”

“À.....” Thoạt nhìn rất không tình nguyện, anh kéo dài âm cuối hồi lâu, mới chậm rãi đưa ra đáp án. “Năm.”

“Năm?”

“Kết giao lâu nhất là năm ngày, ngắn nhất là tám giờ.” Hơn nữa thời gian kết giao càng dài, tình huống chia tay lại càng thảm thiết.

“Nhớ rõ cũng rõ quá nhỉ.” Cô hừ hừ hai tiếng.

Người đàn ông bên cạnh ôm chặt cô, lập tức đầu hàng. “Là em muốn anh nói!” Ai bảo anh trí nhớ tốt vậy chứ!

“Đùa anh thôi!” Cô cười. “Em còn muốn cảm ơn bọn họ à, là bọn họ không có mắt, nên mới có thể khiến em đến với anh.”

“Tiểu Dao.....” Chung Ấn Nghiêu cảm động một phen. “Anh là của em.” Anh ôm chặt lấy cô.

“Khụ..... Không thở được.....” Thiên hạ trong lòng anh buồn bực giãy dụa.

“Bọn họ đều nói anh rất nhạt nhẽo, không biết gì về quần áo, nói chuyện cũng không biết trả lời.” Biết bạn gái thấu hiểu như thế, anh mở máy hát cáo trạng. “Nhưng anh cũng không nói qua anh biết nói chuyện.....” Quần áo hoàn toàn không ở trong phạm vi hiểu biết của anh, mỗi lần bị đội cái mũ “tội danh” này, anh cảm thấy thực vô tội.

Càng khó hiểu hơn là, mỗi lần được cô gái nào tỏ tình, đối phương ngoài miệng đều nói rất “hâm mộ” anh, kết quả không bao lâu liền thay đổi cách nói, ghét anh giống như con rệp vậy. Người như anh hơn phân nửa thờ gian đều chôn đầu trong sách, đối với chuyện trai gái kết giao vốn có khát khao, nhưng trải qua bao lần “tàn phá”, tự tin cũng bị hủy sạch sẽ, sau đó dứt khoát từ chối chuyện tỏ tình, trốn người khác phái rất xa.

Cho đến khi gặp được cô.

Lúc này Thư Muội Dao đổi lại ôm chặt anh.

“Đừng nghe bọn họ nói linh tinh, anh là bạn trai em, em biết anh có bao nhiêu tuyệt vời.” Là bọn họ không biết thưởng thức, đã vậy còn công kích anh, thật sự là vương bát!

Cô tuyệt đối sẽ thật quý trọng anh.

“Tiểu Dao.....” Anh vùi vào ngực cô, làm bạn gái giống như gà mái bảo vệ gà con, che chở anh dưới người cô.

Cùng bạn trai mỗi ngày đều ở trong thế giới hai người, ngày cuối tuần này, Thư Muội Dao cuối cùng bị hai người cùng phòng kẹp hai bên, bỏ rơi bạn trai, cùng các cô ra ngoài dạo phố.

Trước kia phải làm việc nhiều, cho dù nghỉ ngơi cũng không nhất định có thể bỏ ra cả một ngày, rất ít có thời gian thanh thoi đi dạo trên đường. Giờ công việc hiện tại có hai ngày nghỉ, cô cuối cùng có thể hưởng thụ chút nhàn nhã, cùng nhóm bạn đi chơi một chút.

“Dao Dao, mau tới đây, thử mặc cái này đi!” Chung Hân Di bắt lấy một bộ quần áo vẫy vẫy với cô.

“Khăn quàng cổ này nhìn rất đẹp, sắp năm mới rồi, có thể mua màu đỏ.” Văn Bội Vân cũng hỗ trợ đề nghị, mạnh mẽ tuyên truyền.

Mới đi dạo chưa được mấy giờ, trên tay đã túi lớn túi nhỏ, Thư Muội Dao cầu xin tha thứ, “Đủ chưa vậy?”

“Đủ sao được, quần áo của cậu rất ít đó!” Hai người trăm miệng một lời.

“Dù sao cậu cứ mua tận lực đi, anh trai tớ sẽ thanh toán.”

Nhìn Thư Muội Dao thật vất vả bỏ đi lệnh cấm, biết yêu bản thân hơn một chút, hai cô bạn cùng phòng lại có cùng chí hướng, nhiệm vụ hàng đầu chính là khiến cô thỏa mãn dục vọng mỗi cô gái nên có — mua sắm!

Hơn nữa là điên cuồng mua sắm!

“Tớ sẽ tự trả tiền!” Cô gầm nhẹ.

Cô vừa mới lĩnh phần tiền lương đầu tiên không lâu, đối với sự hào phóng của công ty rất hoảng sợ, không chỉ tiền lương, tiền thưởng rất cao, gần như bằng ba phần công việc kia gộp lại, có tiêu một chút cũng không có gì nghiêm trọng.

Nhưng tiết kiệm đã quen, hành động vung tiền như vậy làm cô vô cùng đau lòng.

“Không cần giúp anh tớ tiết kiệm, tớ vừa gọi điện cho anh, anh sẽ tới đây trả tiền.” Chung Hân Di tỏ vẻ. “Cậu mua nhiều đồ nội y gọi cảm mặc cho anh xem, báo đáp anh là tốt rồi.”

Thư Muội Dao đỏ khốc đỏ cười. Hân Di rốt cục muốn vét sạch túi tiền anh trai cô ấy, hay là muốn từ anh tìm phúc lợi?

“Nội y gọi cảm tớ có bán, giá gốc cho cậu, muốn nóng bỏng kiểu gì cũng có.” Văn Bội Vân không quên việc buôn bán. “Hai bộ trước đó hiệu quả không tồi đi?” Cô ấy cười như tên trộm.

Thư Muội Dao mặt đỏ đánh cô hai cái. “Đùa thế được rồi đó!”

“Đã ân ái thành vậy rồi, nếu không phải buổi tối cậu còn nhớ phải về nhà ngủ, tớ đã nghĩ cậu muốn gả ra ngoài rồi.”

“Gả cho nhà tớ rất được nha, ba mẹ tớ tốt lắm, hơn nữa gần như cũng không ở Đài Loan, không có vấn đề mẹ chồng nàng dâu nha.” Chung Hân Di tiếp tục đẩy mạnh tiêu thụ.

Bị hai cô bạn tốt kẹp giết, Thư Muội Dao không có cách nào, đành phải tiếp tục thử mặc, tiếp tục bỏ tiền, tiếp tục tăng số lượng túi to túi nhỏ trên tay.

Đi dạo liền bỏ qua cả thời gian bữa trưa, có người kêu đói bụng, các cô cuối cùng mới tìm chỗ nghỉ ngơi, dùng cơm trưa.

“Ha ha, đại mùa thu hoạch!”

Bên cạnh túi giấy chất đầy, không chỉ Thư Muội Dao, Chung Hân Di và Văn Bội Vân cũng mua không ít, nhìn chiến lợi phẩm được chất đầy chỗ trống, Chung Hân Di về mặt thỏa mãn.

“Trời ơi, một phần ba tháng tiền lương của tôi.....” Chôn mặt vào lòng bàn tay, Thư Muội Dao còn đang chìm đắm trong khiếp sợ. Cô mới đi một chút đã xài nhiều tiền như vậy!

“Cũng được mà, đâu có đắt mấy.” Trình độ này đối với Văn Bội Vân mà nói chỉ là case nhỏ, “Cậu cũng chỉ mua một lọ dung dịch mà thôi, đâu có mua mỹ phẩm bảo dưỡng khác.” (aoi:chắc là nước rửa mặt hay tẩy trang gì đó)

“Tớ mới không mua mỹ phẩm bảo dưỡng.” Đắt muốn chết! Cô kiên quyết phản đối tiêu tiền vào mấy cái đồ đắt dị thường lại không biết có tác dụng hay không đó.

Trong lúc đang tán gẫu, cơm được đưa lên, sau khi ba người dùng xong bữa chính, trên bàn lại chất đầy món điểm tâm ngọt, trà nóng, đi dạo vài giờ cũng mệt rồi, các cô ở trong nhà ăn nghỉ ngơi, tiếp tục nói chuyện.

Đưa chiếc bánh bích quy làm thủ công thứ n vào miệng, hương vị ngọt ngào tan ra, Thư Muội Dao cuối cùng không thể không thừa nhận, kiểu đi dạo phố này thật mệt mỏi, uống xong trà trưa cùng nghỉ ngơi rất hưởng thụ, thỏa mãn như thiên đường nhân gian.

Cô ăn uống no nê rúc vào ghế sofa, thoải mái ăn món điểm tâm ngọt, hòa hảo cùng bạn bè tán chuyện bắc nam linh tinh.

Mà khi các cô nghỉ ngơi đủ rồi, tính rời đi, thì có người tới bên bàn các cô.

“Hai.”

Một giọng nói đàn ông mở đầu, ánh mắt ba người nhất thời chuyển hướng về phía tiếng nói đó.

“Ba người đẹp, không biết các cô có thời gian không?” Người đàn ông chân thành hỏi, “Tôi là Trương Giản Lượng, là kỹ sư điện tử Minh Thắng, mấy đồng sự chúng tôi muốn mời các cô qua cùng uống cà phê, nói chuyện, không biết ba người đẹp có nguyện ý hay không rất hân hạnh được đón tiếp?” Hắn chỉ chỉ chỗ ghế cách đó không xa.

“Không rảnh.” Văn Bội Vân chỉ ngẩng đầu nhìn hắn một cái, ngay cả chỗ hắn chỉ cũng không thèm nhìn, cho luôn đáp án.

Chung Hân Di thì lễ phép hơn, có ý tứ nhìn chỗ đối phương chỉ, đáp lại một nụ cười. “Không được rồi, cảm ơn nhé, chúng tôi còn có việc.”

Bị hai người liên tiếp cự tuyệt, nụ cười trên mặt hắn hơi cứng lại, chuyển hướng về phía sau, hắn còn chưa nhìn qua người kia, hy vọng có cơ hội lật bàn.

“Tiểu thư?” So với hai người đẹp bên cạnh, diện mạo cô này thật sự kém một đoạn, nhưng nói không chừng sau khi cô đồng ý, hai người kia cũng sẽ đi cùng.

Trương Giản Lượng đánh chủ ý này, đành phải tiếp tục lộ vẻ mặt lấy lòng, đánh cuộc xem.

Thư Muội Dao từ lúc nhìn thấy gương mặt đối phương, sắc mặt liền thay đổi.

Khuôn mặt tên này, cho dù qua năm, sáu mươi năm, chỉ sợ cô sẽ không thể quên.

Chuyện cách nhiều năm, người này đại khái ngay cả cô là ai cũng không biết, càng đừng nói học sinh hồi đó làm trò ác với cô, hành vi ngu ngốc ấy đã làm tổn thương tâm hồn cô.

“Không rảnh.” Cô nặn ra hai chữ này, quay đầu không muốn nhìn thấy gương mặt kia.

Nhưng Trương Giản Lượng nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên kêu to, “Gì? Cô là Thư Muội Dao?!” Hắn nhận ra cô.

Tâm tình Thư Muội Dao nháy mắt rơi xuống tận đáy cốc.

Cô đột nhiên đứng dậy, cầm lấy chỗ túi đồ mua sắm, lướt qua tên khách không mời mà đến này, trực tiếp đi ra khỏi cửa hàng.

Trước lúc đi, cô không quên dặn Chung Hân Di ứng tiền giúp cô, tự mình ra ngoài đợi bọn họ.

Nhưng Trương Giản Lượng lại đuổi tới.

“Thư Muội Dao!”

Cô bước nhanh, thầm nghĩ thoát khỏi cơn ác mộng này.

“Này! Bạn học cũ, thái độ xa lạ thế sao!” Trương Giản Lượng đi bước xa ngăn cô lại.

“Tôi không quen anh.” Cô chán ghét lùi lại, để ra khoảng cách giữa hai người.

“Cô không phải vẫn ghi hận chuyện trước kia chứ? Cũng đã lâu như vậy rồi.”

“Người khó chịu không phải là anh, anh đương nhiên không việc để lo rồi!” Cô bé trước kia dù trong lòng đầy ủy khuất cũng không dám giận dữ, hôm nay cô không hề có chút cố kị nào.

Dường như không nghĩ tới cô sẽ chỉ trích hằn hợp tình hợp lý như vậy, Trương Giản Lượng nhất thời không kịp phản ứng.

“Trước kia không hiểu chuyện mà thôi, bằng không giờ tôi xin lỗi cô.” Về mặt hấn vô tội.

Thư Muội Dao trong lòng khó chịu, lại bối rối.

Xin lỗi?

Thời học trung học cô mỗi ngày phải làm việc đến tận tối mịt, giấc ngủ không đủ, thiếu dinh dưỡng, cô biết bề ngoài của mình chỉ kém một chút nữa là có thể liệt vào hàng vô cùng thê thảm, nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn là một thiếu nữ ôm mộng đẹp, hy vọng có bạch mã vương tử, có thể nhìn thấy cô bé lọ lem bề ngoài không đẹp là cô, nhưng có trái tim xinh đẹp thiện lương.

Trương Giản Lượng tuy rằng không phải rất đẹp trai, nhưng cá tính hoạt bát thích tiên phong đi đầu, ở lớp học quan hệ tương đối khá, đối với cô hồi đó mà nói, đã tạo thành điều kiện bạch mã vương tử rồi.

Khi hấn đột nhiên tỏ tình với cô, cô gần như lập tức gật đầu, cũng dưới yêu cầu của hấn, dâng lên nụ hôn đầu tiên của mình.

Ai biết một màn kia lại bị chụp được, làm cô trở thành trò cười cho toàn trường.

Tấm ảnh kia được dán lên bảng tin, trên mặt cô có vạch một mũi tên, ba chữ “Con cóc ghê” được viết thật to.

Sau đó cô biết được, màn tỏ tình mộng ảo kia, nguyên nhân là do hấn cá cược với người ta, khiến cô chủ động dâng hôn.

Sự thật tâm bị trở thành trò cười, cô vừa xấu hổ, đồng thời cũng bị tổn thương, nếu có thể lựa chọn, cô cũng hy vọng bản thân xinh đẹp, có thể mua mấy thứ đồ trang sức xinh xắn, mỗi ngày sạch sẽ xinh đẹp đến trường, nhưng cô không được.

Sau khi cô tan học phải đến chỗ làm công, về nhà phải chăm sóc em trai em gái, ba người chiến đấu với chuyện ăn uống, làm bài tập, học hành, làm việc nhà..... Cô không có khả năng, tốn thời gian cùng sức lực vào trò đùa quái ác đó. Cô chỉ có thể làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra, đem khổ sở ủy khuất nuốt vào bụng, làm như không nghe thấy những lời châm biếm bên tai, tiếp tục làm “Con nhỏ làm công thiếu muối” của cô.

Cho đến lúc tốt nghiệp, hơn một năm bị nhạo báng, bao nhiêu ủy khuất cũng chỉ có thể tích trong bụng, không thể lau đi vết thương trong lòng, một câu xin lỗi đùa vui của hấn là có thể bỏ qua sao?

“Tôi không chấp nhận.”

Hấn về mặt không thể tin. “Làm ơn, cũng đã mấy tuổi rồi, thành thực một chút được không?” Mang thù có gì tốt chứ?

“Thật có lỗi, tôi chính là lòng dạ nhỏ hẹp, không có cách nào quên được bản thân vì một trò các cược mà trở thành đứa ngốc bị nhạo báng hơn một năm.” Về mặt cô gay gắt.

“Đừng như vậy, cô hiện tại so với hồi trung học xinh đẹp hơn.” Hân ý đồ nói lời hay muốn sắc mặt đối phương tốt hơn một chút.

Thư Muội Dao xoay người bỏ đi, Trương Giản Lượng lập tức đuổi kịp.

“Nghe nói sau khi tốt nghiệp trung học cô cũng không học lên, hồi trước chúng tôi có tổ chức họp lớp muốn tìm cô nhưng không được, ít nhất cũng để lại phương thức liên lạc chứ, họp mặt gặp bạn học cũ.” Vừa rồi nhìn gần, hân mới phát hiện Thư Muội Dao hình dáng ngũ quan so với hồi trung học không có gì thay đổi, nhưng dáng dấp lại xinh đẹp hơn rất nhiều.

Trước kia tóc cô ấy giống như cỏ dại, quần áo cũng nhiều nếp nhăn, thoát nhìn vừa cũ lại bẩn, hiện tại bỏ đi quần áo bẩn, dáng người cũng không quá魁梧 đàn ông như trước, tuy rằng không thời thượng, cũng không phải rất một, nhìn xa thì tầm thường, nhìn gần cả người sạch sẽ mộc mạc, ngược lại có một loại vẻ đẹp thanh tú.

Từ khi ra trường rồi đi làm, tiếp xúc với phái nữ ít đi, đối thủ cạnh tranh lại nhiều hơn, hân rất hoài niệm thời gian còn học ở trường, cái thời kì không cần tốn nhiều công phu cũng hấp dẫn được ánh mắt của mọi người. Càng hoài niệm kiểu con gái đơn thuần chỉ cần ngoắc ngoắc tay sẽ mắc câu.

Một bên đuổi theo, tầm mắt hân nhìn chiến lợi phẩm trên tay cô.

Hiện giờ thất nghiệp cao như vậy, xem ra cuộc sống của bạn học cũ này cũng không tệ lắm.

Thư Muội Dao mất diếc tai ngơ, cuối cùng hân không chịu nổi nữa, bắt lấy cánh tay của cô.

“Này, không cần lạnh lùng như thế, tôi mời cô uống cà phê bồi thường.” Hân cho rằng, Thư Muội Dao từng thích hân, dẫu một chút khẳng định không thành vấn đề.

“Buông tay!” Cô mới mặc kệ hân nghĩ cái gì, dù sao cô cũng không muốn gặp lại người này nữa!

“Tôi –”

“Này! Anh làm cái gì thế!” Ở trong nhà hàng gọi điện thoại liên tục nhưng không thấy trả lời, Chung Hân Di và Văn Bội Vân vô cùng lo lắng, cuối cùng nhìn thấy bóng dáng bạn tốt, vội vàng chạy tới giúp đỡ.

“Cảnh cáo anh không được động tay động chân, tôi báo cảnh sát đấy!” Chung Hân Di chắn giữa hai người, vẻ mặt hung hăng cảnh cáo Trương Giản Lượng.

“Các cô hiểu lầm rồi, tôi và Thư Muội Dao là bạn cấp 3, chỉ là muốn cùng cô ấy ôn chút chuyện cũ.” Người đẹp ở phía trước, hân cố gắng bày ra phong độ thân sĩ.

“Người nhà còn trở mặt thành thù, huống chi chỉ là cùng học, anh không thấy Muội Dao không muốn nói chuyện với anh sao?” Kéo bạn tốt bảo vệ sau người, Văn Bội Vân thái độ lạnh lùng đến cực điểm.

“Sao thế được? Tôi cùng Thư Muội Dao trước kia cảm tình thực không tệ!” Lại nhìn đến hai người đẹp, hân nhớ trước kia cũng từng qua lại với mấy cô rất tuyệt, nhưng “phí duyên tu” (giữ gìn và tu sửa?) không ít, khí diễm cũng cao, cuối cùng luôn khiến hân mặt xám mày tro.

Hân cũng nên thực tế một chút, phụ nữ ấy à, vẫn là kiểu cô dâu nhỏ nắm được trong tay thì tốt hơn.

“Chỉ là có chút hiểu lầm, tôi vẫn muốn xin lỗi cô ấy, nhưng sau khi tốt nghiệp thì mất liên lạc, trước đó họp lớp cũng không liên lạc được với cô ấy, hôm nay tình cờ gặp được, tôi chỉ muốn tán gẫu với cô ấy vài câu, nói lời xin lỗi.”

Nhìn vẻ mặt hân chân thành, Văn Bội Vân cùng Chung Hân Di nghi hoặc trao đổi ánh mắt.

“Muội Dao, cậu nói sao?” Văn Bội Vân thấp giọng hỏi.

Nhưng Thư Muội Dao chỉ nắm chặt áo cô, tránh ở phía sau lắc đầu. “Chúng ta về nhà.....” Giọng rất nhỏ.

“Thật ngại, mặc kệ hai người trước kia có hiểu lầm gì, cũng mời anh làm ơn không cần đến quấy nhiễu cô ấy.” Văn Bội Vân thái độ vô cùng không khách khí.

Cô cùng Chung Hân Di che chở Thư Muội Dao, xoay người đi thẳng tới ven đường đón tắc xi.

“Thư Muội Dao, tôi biết trò đùa đó là không được, nhưng tôi không nghĩ cô thật sự sẽ đồng ý.” Trương Giản Lượng đành phải đi theo bên cạnh các cô, nắm chắc thời cơ xem có thể thay đổi tâm ý của cô không. “Nếu tôi biết khi đó cô thích tôi, tôi sẽ không đồng ý loại chuyện đó. Kỳ thật tôi vẫn rất thương thức cô, nhưng cô mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, ở trường học tôi cũng không có cách nói chuyện với cô, cô cũng biết, nếu chúng ta quá thân cận, sẽ có nhiều người bắt đầu ồn ào hồ nháo.....” Hần nghĩ một phen nói này sẽ làm cô cảm động.

Thư Muội Dao cắn môi đến trắng bệch, cô đi thật nhanh, liều mạng chịu đựng không để nước mắt rơi, bạn tốt bên cạnh đều có thể cảm nhận được tay cô run run.

Tắc xi rất nhanh đã tới, các cô nhét Thư Muội Dao vào sau xe trước, Văn Bội Vân cũng lập tức ngồi vào đi an ủi cô.

“Thư Muội Dao, tôi thật sự thật sự có lỗi.” Trương Giản Lượng đứng bên cạnh xe, “Đó không phải là chủ ý của tôi. Nếu có thể, tôi hy vọng bù lại sai lầm, chúng ta cho nhau một cơ hội được không?”

Hần ra vẻ ảo não, lãng tử quay đầu, bộ dáng thâm tình chân thành.

Lúc này Chung Hân Di định vào trong tắc xi xoay người lại, cười ngọt ngào với hắn.

“Tiên sinh, anh ình là vua màn ảnh được nhận giải Kim Mã sao?” Bọn họ đã rất lâu không gặp rồi, mới gặp lại sau bao năm lại có thể dùng chiêu này.

“Không, tôi thật sự rất thành ý.....”

“Thành ý mà cứ nói nói như vậy thì thôi đi! Đi mà ăn c** của anh!” Chung Hân Di đột nhiên sinh ác ý cầm toàn bộ túi đồ mua sắm đánh lên người hắn, sau đó ngay cả nhặt cũng không nhặt lại, trực tiếp lên xe.

Để lại người đàn ông đang bị người qua đường chỉ trỏ.

Ở bên trong xe, Thư Muội Dao không tiếng động rơi lệ, Chung Hân Di vừa lên xe, nước mắt cũng đi theo rơi xuống.

“Hần chính là tên khốn khiếp đó đúng không!” Cô vừa khóc vừa mắng, “Khốn kiếp! Sớm biết vậy tớ đã mua cái bình muối cỡ đại, lấy bình thủy tinh đập chết hắn!”

Trên mặt nước mắt trong veo, Thư Muội Dao xả một nụ cười khó coi. “Mấy thứ kia của cậu đều mất.....”

“Liên quan gì? Mua lại là được! Tại sao hắn có thể ức hiếp cậu..... Bây giờ còn.....” Nghĩ đến bạn tốt từng bị ức hiếp, cô nhịn không được ngồi xích lên, ôm cô khóc lớn.

Văn Bội Vân bị kẹp giữa, hốc mắt cũng hồng hồng, nhưng cô vẫn bình tĩnh vô nhẹ lưng, an ủi hai người.

10. Chương 10

Thư Muội Dao sau khi về nhà, trốn vào phòng khóc đã lâu.

Chuyện rõ ràng đã qua nhiều năm rồi, nhưng miệng vết thương một khi bị rách ra, vẫn đau đớn như trước.

Quá khứ nhục nhã hiện về, trong lòng cô, nhất thời nhớ lại lớp 11 năm ấy, một cô gái không thu hút vĩnh viễn núp ở góc phòng học.

Cô không muốn nhóm chị em an ủi mình, cô cảm thấy quá khứ nhục nhã bị chị em thân thiết nhìn thấy, sẽ càng khó chịu, chỉ muốn một mình yên ổn liếm vết thương cũ.

Chung Hân Di về nhà, đã vội gọi điện thoại cho anh trai cáo trạng.

Không bao lâu Chung Ấn Nghiêu liền chạy đến, gian nhà trọ đàn ông đến không được vào này, vì trường hợp đặc biệt mà mở cửa cho anh.

Anh đi đến trước cửa phòng bạn gái, nhẹ nhàng gõ.

“Tiểu Dao?”

Chậm chạp không thấy tiếng đáp lại, anh lại gõ cửa vài cái.

“Tiểu Dao, anh vào nhé.” Vài lần không được, cuối cùng anh đành tuyên cáo, trực tiếp mở cửa tiến vào.

Trong phòng, Thư Muội Dao nằm lì trên giường, không nhúc nhích.

Anh đi qua, ngồi trên giường, trực tiếp ôm lấy cô từ phía sau.

“Em yêu, đã xảy ra chuyện gì?” Anh ở bên tai cô nhẹ hỏi.

Thân nhiệt bạn trai kè sát, nước mắt Thư Muội Dao lại chảy càng nhiều.

Cô nói không nên lời nói.

“Tiểu Dao..... Tiểu Dao..... Tiểu Dao.....” Chung Ấn Nghiêu cũng không thúc giục cô, chỉ ôm cô thật chặt, dịu dàng gọi, “Cô gái nhỏ đáng yêu của anh, là ai chọc giận em?”

Anh đùa với cô, ôm ôm thất lưng cô, hôn nhẹ hai má cô, tùy ý cô phát tiết nước mắt, vẫn ở bên cô.

Thẳng đến khi cô khóc đủ, tỉnh táo lại, anh vẫn ôm cô, tự độc thoại một đồng câu không liên quan tới nhau với cô.

Cô lên tiếng, trong sự ôm ấp của anh giẫy dụa xoay người.

Đối diện Chung Ấn Nghiêu, là đôi mắt khóc sưng to như quả hạch đào, cùng cái mũi đỏ rực như chú hề.

“Không có việc gì, có anh ở đây.” Anh hôn mí mắt cô, lại ôm cô vào trong lòng.

Mũi Thư Muội Dao lại một trận chua xót, nhưng không phải thương tâm, mà là cảm động.

“Em trước kia thực xấu.....” Thanh âm cô còn mang theo ghen ngào.

“Nói bậy, em xinh đẹp nhất.” Anh tuyệt đối mù quáng ủng hộ.

Cô nhất thời nín khóc mỉm cười.

“Em trước kia rất không tự tin..... Hiện tại đỡ hơn một chút..... Nhưng nếu gặp lại những người đó..... Em vẫn..... Vẫn..... Không có cách nào.....”

Nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, Chung Ấn Nghiêu kiên nhẫn nghe cô tự bạch.

“Em cũng không có làm chuyện xấu..... Vì sao cứ muốn trêu chọc em.....” Nói xong, nước mắt lại rơi xuống. “Em muốn né tránh cũng không được sao?” Đã qua nhiều năm như vậy, những người đó còn nghĩ rằng cô là “Con cóc ghẻ” kia? Tên kia còn tưởng rằng một hai câu có thể làm cô chủ động mở ra trái tim, tim phổi cái gì cũng đào ra cho hắn sao?!

Bạn gái níu chặt quần áo anh, chôn trong lòng anh khóc thảm thiết, trái tim Chung Ấn Nghiêu, giống như miếng vải bị cô nắm trong tay, cả người căng thẳng.

Anh cũng từng không tự tin, nhưng anh thần kinh thô, chỉ ngây ngốc cho qua chuyện, nhưng Tiểu Dao thì khác, cô yếu ớt, chỉ biết tự mình kiềm nén.

Đột nhiên, anh cảm thấy một cơn giận dữ dưới đáy lòng thiêu đốt.

Tính tình anh tốt, nhưng không có nghĩa là không biết tức giận, rất nhiều chuyện không so đo, bởi vì cho rằng những chuyện đó không quan trọng, anh có thể không thèm để ý mình bị người khác trêu đùa, nhưng không thể để bạn gái bị ủy khuất, ở trước mặt anh khóc đến sụt sùi.

Bạn gái chỉ có một là để che chở trong lòng bàn tay, thân là bạn trai anh không bảo vệ cô, thì ai bảo vệ?

Trong cơ thể một bộ phận luôn ẩn núp nào đó thức tỉnh, anh ôm lấy cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Mọi việc đều đã qua rồi, có anh ở đây.” Anh sẽ không để người khác lại có cơ hội tổn thương cô.

Tuấn dung luôn lộ vẻ mặt tươi cười, lúc này trở nên âm trầm.

“Kỹ sư điện tử Minh Thăng?” Tiền Quán Kiệt cả người nằm trên sô pha, hai chân bắt chéo để trên bàn, lưỡi biếng nhác lại.

Tứ đại đầu sỏ của Ngải Bảo, hiện tại đang họp trong văn phòng hắc.

Trả thù, loại chuyện ăn miếng trả miếng này, từ trước đến giờ không nằm trong phạm vi lĩnh vực của Chung Ấn Nghiêu, vì thận trọng, anh tổ chức hội nghị, hỏi ý kiến vài vị bạn tốt.

“Tên là Trương Giản Lượng, dáng người trung đẳng, thân cao khoảng 175 đến 178.....”

Anh sơ lược nói lại những thông tin lấy được từ em gái, nhưng đơn giản hóa chuyện lúc bạn gái học trung học, chỉ nói cô bị tên đáng chết kia khi dễ — hơn nữa bây giờ còn mặt dày muốn theo đuổi cô.

“Rất đơn giản nha, viết thư đe dọa, gửi cho cấp cao của công ty hắc. Nếu không thì tra xét nội dung công việc của hắc, xem có thể khiến hắc chết được hay không.” Tiền Quán Kiệt nói thật nhẹ nhàng đơn giản. Loại tiết mục chém giết đầu đá nhau, hắc khá quen thuộc. “A Dã, cậu nói sao?” Hắc hỏi người đang chat qua webcam kia.

“Nói?” Chu Luật vẽ mặt muốn giết người. “Chuyện yêu đương không có trong phạm vi công việc tố phạm, lần sau mà dùng danh nghĩa họp hành là tố sẽ trở mặt đấy.” Nếu ánh mắt có thể giết người, ba người trong văn phòng đã bị chém thành ngàn mảnh.

“Mùa xuân tươi đẹp cuối cùng cũng đến đây, cậu không giúp chút là không được rồi.” Trước mắt trong bốn bọn họ chỉ có mình hắc cười được vợ, người có tiếng nói phân lượng nhất lại không cho chút ý kiến chẳng phải là quá không có lương tâm rồi?

Chu Luật cũng không thoải mái vò vò mái tóc hơi dài. “Giúp việc gì? Người phụ nữ của mình tự mình coi trọng là được, thấy người nào không muốn sống nghĩ muốn nhúng chìm thì vung đám cảnh cáo, đơn giản thế thôi.” Người này lớn lên âm nhu tuấn mỹ dễ nhìn, nhưng từ xưa tới nay lại rất tôn sùng sức mạnh tốc chiến tốc thắng.

Tiền Quán Kiệt cùng Chung Ấn Nghiêu nhìn nhau.

Muốn A Nghiêu vung đám? Vị CEO Chu Luật này của bọn họ hình như ở miền nam phơi nắng hơi nhiều, đến hồng đầu rồi.

“Đi theo bạn gái cậu tới vài nơi biểu thị quyền sở hữu của cậu với cô ấy trước bàn dân thiên hạ, cho bọn họ biết hầu bao cậu dày hơn so với bọn hắc, nắm đầm lớn hơn bọn hắc, hậu thuẫn so với bọn hắc vững vàng hơn, tùy thời có thể giết chết bọn họ, như thế sẽ không người nào dám làm loạn.” Nếu thật sự còn dám làm bậy, vậy không cần nói tốt cái gì nữa, trực tiếp đánh gục đối phương.

Ngắn gọn thanh thoát cho ý kiến xong, Chu Luật vẽ mặt không kiên nhẫn đứng lên. “Được rồi, tố phải đi phụng bồi con đây.” Nói xong, lập tức kết thúc chat webcam.

Lại liếc mắt nhìn Chung Ấn Nghiêu một cái, Tiền Quán Kiệt nhún nhún vai. “Tán thành.”

“Thứ nhất, ba điểm kia không thành vấn đề, nhưng cậu thấy nắm đầm của tố có thể lấy ra phân cao thấp không?” Không hiểu được rốt cục hai người này nói thật hay giả vờ với anh nữa.

Mặc dù khi cần thiết, tặng đối phương hai vòng đen anh hắc là làm được, nhưng bản thân chỉ sợ cũng không đòi được tiện nghi. Tức giận vẫn là tức giận, đối mặt việc hơn thiệt được mất, Chung Ấn Nghiêu vẫn tương đối tỉnh táo.

“Thời đại tiến bộ, chỉ có bọn không có văn hóa lượng testosterone phân bố quá nhiều mới đi so nắm đầm. Hiện tại là so cái này,” Tiền Quán Kiệt chỉ chỉ vào đầu của mình. “Cùng cái này.” Hắc lại đem ngón trỏ cùng ngón tay cái, ra dấu đại biểu cho “Tiền”.

So sánh hai cái này anh rất có phần thắng.

So sánh như thế, phương pháp ra sao, chi tiết bọn họ có thể nghiên nghị thêm (nghiên cứu + thảo luận).

Chung Ấn Nghiêu nhướn mày. “A Tường, cậu thấy sao?”

Nghe thấy tiếng gọi, Cao Diệc Tường từ nãy vẫn vùi đầu trước máy tính cuối cùng cũng ngẩng đầu.

“Rất có phần thắng, Trương Giản Lượng học ở trường thành tích chỉ tính là bình thường, thấp hơn cậu 4 cm, sức nắm còn kém cậu 2 kg, tình hình tài chính bình thường, xe vay ba tháng trước đã thanh toán rõ ràng, tiền gửi ngân hàng con số cực thấp, nhưng trên danh nghĩa của hắn có một đồng phòng ở, hắn là cha mẹ hắn đăng kí, biểu hiện công tác còn được, trong thời gian ngắn không có nguy cơ mất chén cơm, vừa rồi tìm được của hắn, tối hôm qua hắn ở trên tường liên lạc hơn hai mươi bạn học trung học cũ tính tổ chức họp lớp, trước mắt có tám người đáp lại, số người liên lạc hắn là sẽ tăng.” Hắn quay laptop lại, trên màn hình dừng ở mấy cái cửa sổ.

Mỗi cái cửa sổ, tất cả tư liệu đều liên quan đến nhân vật được nói đến.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Chung Ấn Nghiêu cùng Tiền Quán Kiệt tiến lên xem. Không chỉ bảng kiểm tra sức khỏe, ngay cả tên kia chữa bệnh gì A Tường cũng đều ghi ra hết.

Mặt khác còn có phiếu điểm mấy năm qua, đánh giá thành tích công tác; cùng với không ít ảnh chụp đời sống – bên trong còn xuất hiện nhân vật tự chụp ảnh nude, có thể thấy được trình độ tự kỉ của người này.

Trong đó có một trang blog của một cô gái, Chung Ấn Nghiêu khó hiểu hỏi: “Ai vậy?”

“Bạn gái trước của Trương Giản Lượng.” Cao Diệc Tường trả lời, “Tín dụng của hắn bây giờ ở trạng thái bình thường, nhưng trước kia bị chặn mấy lần.”

Ảnh chụp trên blog thể hiện, chủ nhân là một cô gái xinh đẹp vẻ ngoài rất tốt, mà bị Cao Diệc Tường lấy ra một bài viết bí mật đầy lời mắng chửi cùng tam tự kinh, oán giận bạn trai nghèo rất mỏng tờ, lại thích phùng má giả làm người béo, nói muốn mang cô ta đi , kết quả tài khoản trong thẻ không đủ, mất mặt muốn chết!

Mấy cửa sổ còn lại là đám nhật kí ổ cứng của Trương Giản Lượng, nội dung oán giận bạn gái có bệnh công chúa lại thích tiêu tiền, nếu không phải do ngoại hình, hắn sớm đá cô ta..... Mọi việc như thế.

Cao Diệc Tường không ngừng tìm ra những tư liệu dọa người, gần như đem toàn bộ nhược điểm của nhân vật đào ra.

“Thích phùng má giả làm người béo?” Tin tức quá tốt. Tiền Quán Kiệt nhướn mày, khóe miệng dương cao.

Các cậu đoán được hôm qua tôi gặp ai không? Thư Muội Dao nha! Oa, con gái thay đổi rồi, con nhỏ thiếu muối thay đổi lớn lắm đó, cô ta hiện tại nhìn khá tốt! Có người liên lạc được với cô ta không? Hẹn cô ta đến họp lớp.....

Nhìn tin tức ghi trên màn hình, Chung Ấn Nghiêu chau mày lại.

Không báo trước, anh gõ lên bàn phím.

Tiền Quán Kiệt nhìn chăm chú hành động của anh, ngay cả Cao Diệc Tường trên mặt không chút biểu tình cũng từ bên kia bàn vòng qua đây, xem anh đang làm cái gì.

Không tới vài giây, bọn họ lập tức biết bạn tốt muốn làm cái gì, hai người nhìn nhau một cái.

Mà Chung Ấn Nghiêu đang vùi đầu, nghiêm túc giúp bạn gái cùng mình đăng kí trang web tư liệu cá nhân.

Anh chuẩn bị câu cá.

Do Chung Ấn Nghiêu cố tình công khai một ít thông tin cá nhân để mọi người tìm thấy, Thư Muội Dao nhận được thiệp mời họp lớp.

Dưới sự thuyết phục cổ vũ của bạn trai và bạn bè, cô quyết định dũng cảm đối mặt với vết thương, đáp ứng tham dự.

“Tiểu Dao, chuẩn bị tốt chưa?” Vẫn mặc tây trang như mọi ngày, Chung Ấn Nghiêu đi vào nhà trọ của các cô, chuẩn bị đưa bạn gái tới địa điểm họp lớp.

Thư Muội Dao ngồi ở trên giường, vẫn đang an ủi lo lắng trong lòng.

“Đợi em một chút thôi.”

Hôm nay cô, dưới sự hợp tác của hai cô bạn tốt, sức quyến rũ bốn phía, xinh đẹp kinh người.

Địa điểm tụ họp là ở khách sạn bốn sao phòng ăn hạng sang, sau khi cô xác định tham dự, lại bị nhóm bạn tốt tha đi mua quần áo, hơn nữa tùy tiện động tới một vật phẩm nào liền lên tới cả vạn đồng, toàn bộ phí dụng do Chung Ấn Nghiêu thanh toán.

Cô hiện tại mặc một chiếc váy trắng ngắn đơn giản, làn váy có chỗ thêu bướm phượng [11] màu đen, trên mình bướm có chỗ chui qua, bên ngoài khoác áo màu đen, tóc dài xõa ngang vai, lông mi như cánh quạt, sơn môi nhẹ, màu da thủy nộn không tỳ vết, hiển nhiên là một đại mỹ nhân người mẫu.

[11] gg hình ảnh vs từ khóa ‘papilio’ để biết thêm chi tiết

Bộ dáng trước mắt này, là thành quả Thư Muội Dao một tháng tập trung bảo dưỡng.

“Có khi chúng ta không cần đi thì tốt hơn.”

Nghe bạn trai nói vậy, Thư Muội Dao khó hiểu nhìn anh.

“Em hôm nay rất đẹp, anh không nỡ để em ra ngoài.” Anh tới bên người cô, trực tiếp bỏ nhào, đem cô đặt dưới thân.

Động tác bất ngờ này của anh làm cô kinh ngạc, tiếp theo mỉm cười.

“Em rất căng thẳng.” Thuận theo nằm trên giường không muốn giãy dụa, trên người bạn trai truyền đến sức mạnh ủng hộ, khiến cô thoáng trấn định, nhưng nghĩ đến trận chiến sắp tới, cô vẫn khẩn trương hơi hơi phát run.

Cô rất sợ cứ thế gặp lại những người đã từng đùa giỡn với mình, toàn thân sẽ cứng nhắc đến không thể nói chuyện bình thường, cô sợ bản thân biểu hiện không tốt, sẽ lại lần nữa bị cười nhạo.

Hoặc là, những người đó biết cô sẽ tham gia, đã sớm chờ xem chê cười cô?

“Đừng lo lắng, tất cả đã có anh.” Trên mặt anh trước sau luôn là nụ cười dịu dàng, “Giao cho anh là tốt rồi, em hôm nay chỉ cần hưởng thụ tốt tư vị làm nữ vương là được.” Chóp mũi hai người nhẹ chạm nhau.

“Em có thể làm công chúa không?” Mặc dù căng thẳng, nhưng cô vẫn bị bạn trai làm cho tức cười. “Nữ vương nghe qua rất khủng bố.” Giống như trên tay cầm roi da ngọn nến.

“Đương nhiên có thể, là công chúa Dao Dao của anh.” Anh cười kéo cô ngồi lên, thuận đường nắm tay cô để sát môi, hôn hít lòng bàn tay cô. “Trang điểm thật không tiện chút nào, muốn hôn em cũng không được.” Sợ sẽ làm lớp trang điểm hoàn mỹ bị nhòe đi.

“Em cũng cảm thấy thế.” Mặc dù nhìn rất đẹp, nhưng cô vẫn quen để mặt tự nhiên hơn. Thực may mắn Ngải Bảo không có quy định đi làm phải trang điểm.

“Như vậy công chúa đã chuẩn bị tốt để xuất môn chưa? Công việc hôm nay của ta là làm phu xe lấy lòng.” Chung Ấn Nghiêu bắt chước ký sĩ thời trung cổ, hành lễ với công chúa.

Dưới sự động viên khích lệ của bạn trai, cuối cùng cô đem tất cả phiền não quăng qua một bên, đưa tay giao cho anh.

Khác với bạn gái trang phục tỉ mỉ từ đầu tới chân, hôm nay Chung Ấn Nghiêu vẫn mặc tây trang đi làm bình thường, chỉ khác ở chỗ, kiểu tóc anh đặc biệt chải chuốt, khuôn mặt đẹp trai đột nhiên hiện ra dưới mái tóc đen dày (bóng lộn), ngay cả chiếc quần cũng đổi.

Anh mượn Tiền Quán Kiệt chiếc xe thể thao song b (?). Thật ra xe đẳng cấp anh cũng có một chiếc, nhưng kiểu dáng không rêu rao bằng Tiền Quán Kiệt. Mà ngày hôm nay anh cần rêu rao.

Xe đến khách sạn, bên ngoài phòng ăn tầng 8, một bảng thông báo cuộc họp lớp được dựng lên.

Khi Thư Muội Dao cùng Chung Ấn Nghiêu tay trong tay xuất hiện, lập tức khiến một trận xôn xao.

“Oa! Cậu là Thư Muội Dao?!”

“Trời ạ! Cậu thay đổi thật nhiều nha! Cảm giác mới vài năm không thấy mà thôi!”

Hiện trường, bất luận nam nữ, toàn bộ vây đến chào hỏi cô. Tình huống Thư Muội Dao lo lắng cũng không xuất hiện, thời học sinh, trải qua thời gian lắng đọng, cho dù ngày xưa tốt xấu thế nào, người cũ gặp lại, những gì đi qua đều đã thành ký ức.

Mỗi người đều có cuộc đời của riêng mình.

Chuyện cũ đã qua.

Trước mắt mới chỉ có hơn mười mấy người, không nhiều như cô tưởng tượng.

Hồi lâu không thấy bạn học hỏi đến chuyện cũ, tảng đá lớn chất chứa trong lòng Thư Muội Dao, vô hình tiêu tán. Tâm tình cô từ buông lỏng chuyển thành vui mừng, đè nén kích động, quay đầu cho bạn trai một nụ cười.

Chung Ấn Nghiêu cười, thầm xoa tay cô.

“Đúng rồi, Muội Dao, anh ta là?” Có bạn học nữ ngày xưa tò mò hỏi.

“Tôi là người theo đuổi Tiểu Dao.” Chung Ấn Nghiêu mỉm cười. “Sợ cô ấy bị lừa chạy mất, cho nên bám theo tới, không báo trước ọi người, thật sự là ngại.”

Biết anh cố ý diễn trò, nhưng Thư Muội Dao cảm thấy anh căn bản không cần diễn.

Người đàn ông này lúc hai người chưa kết giao, đã là cái vẻ miệng không biết che này. Chỉ khác ở chỗ trước khi kết giao anh còn có thể xấu hổ, kết giao càng lâu, mạch máu trên mặt dường như biến mất.

Ngược lại cô lại không có tiến bộ, nghe anh thổ lộ trước mặt mọi người, hai má vẫn sẽ nóng lên như cũ.

“Không sao, không sao, nhiều người thì càng náo nhiệt thôi! Hơn nữa có vài người không biết có đến được không nữa. Ngay cả chủ sự đến giờ cũng chưa thấy xuất hiện!”

Phòng ăn tâm lý để cho cuộc họp lớp riêng biệt cách một khoảng sân, bạn học nhiệt tình đã thay Thư Muội Dao cùng Chung Ấn Nghiêu tìm chỗ ngồi xuống. Có rất nhiều người quây chung quanh bọn họ nói chuyện phiếm, mặc kệ là quá khứ hay hiện tại, Thư Muội Dao luôn khác với nhiều người, thời kì học sinh cô bận rộn đi làm, ở trường nếu không phải giờ học thì chính là ngồi tại chỗ ngủ bù, rất nhiều người không hiểu nhiều về cô, nhưng lại cảm thấy sự tồn tại của cô, chẳng qua là sự tồn tại quái dị.

Nhiều năm sau cô biến hóa nhanh chóng, thành một đại mỹ nhân tao nhã sang trọng, bên người còn có một soái ca theo đuổi! Thay đổi “trống đánh xuôi, kèn thổi ngược” như vậy, làm một đồng người tò mò không thôi, nhất là các bạn nữ.

Mọi người vừa nói vừa cười, Chung Ấn Nghiêu không hổ tuổi đời dài, ôn hòa mỉm cười thoạt nhìn không có chút lực sát thương nào, nhưng những mảnh khoe kinh doanh lại rất lợi hại. Anh rất nhanh hòa nhập cùng nói chuyện với mọi người, rút ngắn khoảng cách, Thư Muội Dao kinh ngạc, mình cùng bạn học cũ trước kia không có nói chuyện nhiều lắm lại có thể tán gẫu như vậy.

Sau khi không khí trong phòng đang dần trở nên thân thiện, chủ sự của buổi họp lớp hôm nay cuối cùng ngượng ngùng đi vào.

Trương Giản Lượng vừa xuất hiện, liền bị vây quét bởi tiếng la ó. Không phải bởi vì hần phẩm chất kém, mà là hần hoạt bát cá tính, thành ra mọi người có thói quen cùng hần cầm thương mang côn cười đùa với nhau.

“Hò! Xe của tôi phải vào xưởng bảo dưỡng, còn phải đi đẩy nữa chứ!” Trương Giản Lượng cũng không để ý, cười đáp lại. Nhưng khi tầm mắt hần đảo tới Thư Muội Dao, còn không kịp kinh diễm, liền nhìn thấy người đàn ông bên cạnh cô, mặt lập tức trầm xuống.

“Này, trong bạn học chúng ta có người kia sao?” Hấn đã xem qua ảnh chụp của người đàn ông này, cũng xem qua tin nhắn anh để lại trên mạng, biết anh đang theo đuổi Thư Muội Dao, cảm thấy nguy cơ nhất thời xuất hiện.

“Anh ta là hộ hoa sứ giả của Thư Muội Dao!” Lập tức có người hỗ trợ trả lời.

Chung Ấn Nghiêu cũng lễ phép mỉm cười với vị chủ sự.

“Chúng tôi đặt chỗ ngồi vừa đủ, khả năng không có đủ chỗ để ngồi.”

“Nói với nhân viên phục vụ thêm cái ghế là được, nào có sao.” Có bạn học nữ chủ động nói.

Trương Giản Lượng muốn đuổi anh đi, nhưng sợ thái độ kì quái của mình sẽ bị chê trách, đành phải đem một bụng tức nuốt về.

“Được rồi, tùy ý, có chỗ ngồi là tốt rồi.” Hấn bắt đầu tính số người, liên lạc với bạn học chưa tới, cũng dặn dò cho cơm ra.

Ngoại trừ Chung Ấn Nghiêu là người ngoài, những người khác từ lúc tham gia buổi họp lớp, trước đó đã chọn ít món.

Mọi người sắp xếp ngồi vào chiếc bàn dài, Chung Ấn Nghiêu đương nhiên ngồi bên cạnh Thư Muội Dao, Trương Giản Lượng ngược lại ngồi phía bên kia, hơn nữa nếu ngồi bên cạnh cô cũng quá kì quái, liền lựa chọn ngồi đối diện với cô, thứ nhất có thể được nhìn cô cẩn thận, thứ hai khoảng cách cũng rất gần.

Đồ trang điểm của phụ nữ quả là lợi hại, ngày ấy gặp mặt, chỉ cảm thấy khuôn mặt kia thanh tú, trang điểm một cái, cả người lập tức thay đổi, gần như nhóm bạn gái trước kia của hấn so ra kém hơn. Tiểu mĩ nhân trước mắt, với hấn mà nói là thu hoạch ngoài ý muốn.

Trên đường Trương Giản Lượng rời tiệc đi toilet, ở trong toilet, có hai ba người đàn ông đang thảo luận về Thư Muội Dao.

“Cô ấy đâu có xấu? Rất được đúng không!” Bạn học Giáp nói.

“Hôm đó tôi thấy cô ta không trang điểm, ăn mặc cũng rất bình thường.” Trương Giản Lượng dựa vào trước bồn rửa tay, soi gương kiểm tra dung nhan của mình.

“Nhưng cô ấy cùng người đàn ông kia cảm tình không tệ.” Bạn học Ất nói.

“Nhìn bên ngoài thì thế thôi.” Hấn hừ lạnh. “Tôi có xem cô ấy viết nhật kí ở blog, tên kia không có tiền, Thư Muội Dao từ nhỏ khổ đã quen, chuyện tiền nong rất so đo, không có khả năng tìm quý ở chung một chỗ,” Nghĩ vậy, hấn khôi phục tự tin.

Hấn trên danh nghĩa có xe có nhà, ở tuổi này của bọn họ mà nói, đã là phi thường sa hoa.

Hơn nữa kiểu con gái như Thư Muội Dao, bản thân cũng kiếm tiền, thoát nhìn lúc còn nhỏ đã độc lập, không sợ cô phung phí.

“Đầu trứng, cậu thực sự muốn theo đuổi cô ta? Trước kia cậu không phải nói cô ấy rất ghê tởm, vừa xấu lại bẩn sao?” Bạn học Giáp hỏi.

“Trước kia ham chơi không hiểu chuyện, cậu tin sao.”

Lần đó vô tình gặp lại, gợi lên hứng thú cùng tò mò của Trương Giản Lượng, hấn vốn chỉ định ôm cô gái nào có vẻ dễ câu, lại không cần quá “săn sóc”, cân nhắc phương diện “Duy tu”, mới muốn thử chút có thể thuận lợi hay không.

Cho đến lúc trước hấn tìm được tư liệu trang web của cô, lại tìm được cả blog. Phá mật khẩu xem ảnh cùng bài viết nhật kí của cô, phát hiện cô thật sự không tệ, tự lập không phụ thuộc, cá tính lại đơn thuần. Hơn nữa ảnh chụp cô, thật sự càng nhìn càng muốn xem, không có trang điểm dọa đến hấn.

Hôm nay vừa thấy, lại càng giật nảy mình.

Cho dù còn do dự, lần này nói thế nào hấn cũng muốn tiến lên theo đuổi.

“Được rồi, không nói, đợi chút nữa giúp tôi nói chuyện.” Xác nhận mặt tiền đã hoàn mỹ, hắn kết thúc cuộc nói chuyện, trở lại bàn tiếp tục chủ trì cuộc họp lớp.

Sau khi dùng cơm xong, mọi người ra ngoài đứng với nhau, một chiếc xe thể thao vẻ ngoài đẳng cấp xuất hiện, lập tức thu hút ánh mắt tán thưởng của mọi người.

Ngược lại, chiếc xe được đưa đi bảo dưỡng riêng kia của Trương Giản Lượng, căn bản không có người chú ý, quả thực buồn cười.

Hắn đứng cạnh xe, vẻ mặt âm u nhìn chiếc xe thể thao mà trong lòng không khỏi đổ kị.

Trong cả bữa ăn kia, cái tên không mời mà đến kia cứ như miếng da trâu bám sát Thư Muội Dao, liên tục phả hồng cơ hội tiến đến bất chuyện của hắn, cho dù có đang hàn huyên, cũng sẽ lập tức bị chuyển hướng đề tài. Không dễ dàng đợi tan cuộc, kế hoạch đưa ra liên tiếp cũng lại thất bại, hắn đang trong cơn giận dữ.

“Chiếc xe này anh mua?” Hắn giả bộ hứng thú tiến lên hỏi.

“Không, là bạn tôi mượn.” Chung Ấn Nghiêu cười cười, tự nhiên hào phóng thừa nhận, “Xe đặt làm, toàn cầu chỉ có ba chiếc.”

Cho dù chiếc xe này chỉ dùng để mượn, cũng đem tất cả mọi người so ra không bằng.

“Anh dám lái xe này cũng rất liều nha, nếu không cẩn thận va chạm, bồi thường cũng muốn chết.” Hắn nhin xuống vị chua trong lòng, giọng hết sức châm biếm nói.

“Còn tạm được.” Chung Ấn Nghiêu vẫn duy trì nụ cười ôn hòa như cũ. “May mắn tôi lái xe cũng rất cẩn thận.”

Trương Giản Lượng thật muốn ở trước mắt mọi người chỉ vào mũi anh, vạch trần anh đã nghèo lại giả bộ giàu có, nhưng hắn lại không thể để mọi người truy vấn vì sao biết lai lịch của người này,

Cuối cùng buổi họp lớp này, hắn đành phải người đầy lửa một mình lái xe rời đi.

May mắn ở trong phòng ăn, hắn lấy danh nghĩa thông báo truyền tin, ghi lại số di động của mọi người, Thư Muội Dao tự nhiên cũng sẽ không cự tuyệt, bởi vậy hắn lấy được số của cô, ngày hôm sau có thể hẹn một mình cô.

Nhưng hắn cũng không dự đoán được Thư Muội Dao sẽ từ chối nhận điện của hắn.

Khi hắn thay n số điện thoại gọi đến, vẫn như cũ không có người nhận, hắn liền chuyển mục tiêu lên mạng, ở trên blog của cô hắn nhấn tin lại, cũng tiếp tục sử dụng phá giải mật khẩu xem lên nhật kí của cô.

Từ nhật kí, hắn phát hiện đối phương không để ý tới mình. Sự kiện vui đùa trước kia đã tạo bi thương rất lớn với cô, cô không thể vượt qua cảm xúc tiêu cực đối với hắn, phương pháp tốt nhất chính là làm như người này không tồn tại.

Từng ngày từng ngày xem nhật kí của cô, nhìn từng chút ý tưởng cuộc sống của người này, cảm giác như hai người trở nên vô cùng thân thiết, hắn dần dần mê muội đối với hành động này, đồng thời, không đợi được bất kì lời đáp lại nào, hắn cũng từ từ hối hận, uể oải.

Hắn nghĩ muốn bù lại chuyện cũ, muốn nói cho cô, hắn thật sự thích cô. Nhưng cô gái xinh đẹp này không cho hắn cơ hội, hắn lâm vào mê loạn nào đó, đối với chuyện muốn gặp cô, đã cố chấp đến gần như điên cuồng.

Lại qua nửa tháng, hắn cuối cùng tìm thấy dấu vết để lại từ nhật kí của cô. Người đàn ông tên Chung Ấn Nghiêu kia, muốn hẹn cô tham gia tiệc rượu khai mạc của tập đoàn Kỳ Hạ Hoàn Quang, cô đang lo lắng có nên tham gia hay không.

Tin tức này, làm hắn dường như thấy được ánh rạng đông.

Mặc kệ cuối cùng cô có tham gia hay không, hắn ít nhất cũng tìm được người đàn ông kia, hỏi tin tức của cô.

Minh Thăng điện tử cũng là công ty con của tập đoàn Kì Hạ Hoàn Quang kia, hần hần có biện pháp đến được tiệc rượu.

“Muội Dao..... Em chờ tôi..... Tôi sẽ xin lỗi em, sau này cũng sẽ thật lòng yêu thương em.....” Thì thảo nói nhỏ với hình ảnh trên màn hình, Trương Giản Lượng kẻ sát mặt vào, môi nhẹ nhàng hôn lên.

Tập đoàn Hoàn Quang mới khánh thành khách sạn khai mạc tiệc rượu, thư mời được phát cho không ít khách hàng lui tới làm ăn, cũng đem châu báu tới tiệc rượu để bán hàng từ thiện, số tiền lấy được sẽ quyên góp công ích, hoạt động này nhằm nâng cao danh tiếng cho khách sạn đồng thời tiếp xúc với giới truyền thông.

Chung Ấn Nghiêu cảm thiệp mời Ngải Bảo, mang Thư Muội Dao tới bữa tiệc.

Tiệc rượu mỹ nữ như mây, trang phục đồng dạng ngược lại làm Thư Muội Dao cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Mọi người đều đẹp như thế, không có ai chú ý tới người không có thói quen mặc lễ phục mà thập phần không tự nhiên như cô.

Cô cùng bạn trai sau khi tiến vào hội trường, không khỏi phải làm thủ tục quan hệ xã hội đón tiếp hàn huyên, sau khi cùng mọi người tiếp đón nói chuyện phiếm, bọn họ liền đi tới một góc, bắt đầu thế giới nhỏ của hai người.

“Người đẹp, ngực của em lộ quá nha.” Chung Ấn Nghiêu cố ý đem môi dán vào tai cô, lấy âm lượng chỉ hai người nghe được, nhỏ giọng nói.

Từ góc độ này nhìn xuống, mắt cũng thuận đường nhìn thấy đường cong xinh đẹp.

“Là do anh quá cao.” Cô cũng học anh nhỏ giọng nói chuyện.

“Ngực em lớn hơn đúng không!” Anh khẳng định. “A, không uống phí anh mỗi ngày giúp em mát xa.....”

Bạn gái hồn dỗi đánh anh một cái. “Nơi công cộng, chú ý dùng từ một chút được không!”

“Có nha, anh không phải nói rất nhỏ sao? Sẽ không có ai nghe thấy.....”

Nghe tiếng bĩu môi than thở bên tai, Thư Muội Dao nở nụ cười.

“Anh ở trước mặt người khác thì đứng đắn như vậy, lúc riêng tư thì hoàn toàn biến dạng nha.” Còn cô thì ngược lại, đầu tiên biết được bộ dáng lúc riêng tư của anh, sau đó mới nhìn thấy bộ dáng đứng đắn.

“Đương nhiên rồi, ra khỏi công ty anh là đại biểu cho Ngải Bảo, trong công ty có một đồng chuyên gia, anh tự nhiên cũng không thể phá hỏng hình tượng, bị kìm nén rất cực khổ.” Anh dựa vào cô ngày càng gần, gần như đặt cả người lên cô. “Tiểu Dao, em nhanh nhanh mang anh ra khỏi đây giải phóng cho anh đi.....”

Đối mặt với bạn trai chẳng phân biệt được hoàn cảnh luôn tìm cơ hội len lén làm nũng, Thư Muội Dao vừa tức giận vừa buồn cười.

Từ lúc hai người kết giao đến nay, thỉnh thoảng cũng có nhốn nháo ầm ĩ, nhưng gần như không cãi nhau. Bởi vì chỉ cần cô tức giận, bạn gái tuyệt đối là nhất, Nghiêu sẽ dừng cờ trắng đầu tiên, đầu hàng vô điều kiện.

Mà nhìn bạn trai luôn đem mình đặt vị trí thứ nhất, cô tự nhiên cũng tức giận không được, tượng trưng qua vài cái, liền hòa giải với anh.

Hai người hàn huyên được một nửa, Chung Ấn Nghiêu bị người quen gọi đi tán gẫu công sự, Thư Muội Dao đi dạo ở phụ cận, lơ đãng đi tới vườn hoa ngoài trời ngoài ban công, từ trên cao nhìn xuống là phong thái tạo cảnh Trung Đình.

Đột nhiên, có người ôm lấy cô từ phía sau.

“Tôi bắt được em rồi.”

Hoảng sợ vội vàng lui người xuống, Thư Muội Dao muốn thét chói tai, miệng lại bị che lại.

Cô dùng sức giãy dụa, vẫn không ngăn cản được vận mệnh bị người mang tới chỗ tối.

Cô sợ hãi, nước mắt sắp tràn ra.

“Xuyt..... Không phải sợ, là tôi.” Đối phương vẫn che miệng cô, một tay kia quay người cô lại, khiến cô có thể thấy hân.

“Anh làm gì mà dọa người vậy!” Kinh sợ làm cô quên hết cảm xúc khác, miệng Thư Muội Dao vừa được tự do, liền nhẹn không được run run chữm ằm lên.

“Tôi lên vào đây, hơn nữa không như vậy, em sẽ nghe tôi nói chuyện sao?” Trương Giản Lượng trên người mặc đồng phục nhân viên phục vụ. Ánh mắt đen tối của hân lộ ra ánh sáng dị thường. “Muội Dao, tôi muốn nói, tôi biết thời trung học em thích tôi, tôi rất có lỗi khi nhận đánh cược với bạn bè, thật sự, thật sự rất xin lỗi!”

Thư Muội Dao vẻ mặt hoang đường trừng mắt nhìn hân.

“Tôi cam đoan sẽ không có loại chuyện đó xảy ra nữa, chúng ta làm lại lần nữa, lần này tôi sẽ đối xử với em thật tốt, sẽ thương em.....” Hân cầm chặt cánh tay cô, một hơi bùm bùm kích động biểu thị công khai.

Người này rốt cuộc đang nói cái gì?

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì!” Đột nhiên xuất hiện tình huống làm cho cô không được rõ ràng, hơn nữa hành động cùng vẻ mặt của người này làm cô sợ hãi.

Thư Muội Dao giãy khỏi kiềm chế của hân lui lại từng bước, lưng chạm vào mặt tường phía sau, đường duy nhất phía trước đã bị chặn, bị nhốt ở góc chết, cô căn bản không có chỗ trốn.

“Tôi muốn xin lỗi em.” Trương Giản Lượng tới gần cô. “Tôi biết người kia đang theo đuổi em, nhưng điều kiện của tôi so với hân tốt hơn, trên danh nghĩa tôi có nhà có xe tuyệt đối không để em chịu đói, tôi cũng biết em thích tôi.....” Mặc dù đã qua, nhưng hân tin tưởng hân là đối tượng nộ hôn đầu của cô, trong lòng cô khẳng định có phân lượng không nhỏ.

“Tôi không có thích anh!” Thư Muội Dao bác bỏ, nhưng bản năng không dám quá lớn tiếng, sợ chọc giận người đàn ông trước mặt thoát nhìn hành động có chút điên cuồng này. “Trước kia chỉ là tò mò với chuyện khao khát yêu đương, tôi từ đầu tới cuối căn bản không có thích anh!”

“Em nói dối!” Hân quả nhiên kích động. “Em nếu không thích tôi, vậy trò đùa kia sao còn để ý tới tận giờ? Nếu không thích tôi, em sẽ sợ tôi như vậy sao?”

“Đó là vấn đề cảm xúc của tôi, không nhất thiết phải nói cho anh!”

“Em rõ ràng còn thích tôi!” Hân túm chặt cô. “Rốt cuộc muốn như thế nào em mới vừa lòng? Tôi gọi điện em không nhận, xin lỗi em cũng không nhận, em muốn trả thù tôi đúng không?!”

Người này tự coi mình là trung tâm thực đáng sợ! Sự tức giận của Thư Muội Dao cũng trào lên.

“Anh nghĩ rằng tôi không biết trước kia anh và những người khác hình dung tôi như thế nào sao? Anh tốt nhất nên thích tôi! Thích cái vẻ mặt nghèo kiết xác lại còn con nhỏ thiếu muối vừa xấu vừa bẩn!” Trò đùa luôn làm tổn thương người khác, những chữ hình dung này của hân, đã sớm bị bạn học thuật lại, ở trước mặt cô trình diễn lại hơn trăm lần! “Nộ hôn đầu của tôi chỉ có giá hai trăm đồng, anh thắng thế mà cũng đắc ý sao? Thấy rất giỏi à?”

Nào biết, khi cô hất tay hân ra, cứ nghĩ hân sẽ quát giận, đối phương lại cười lên.

“Đã nói em thích tôi lại còn cãi cứng.” Giọng hân nháy mắt dịu lại, “Được rồi, tôi thừa nhận khi đó không hiểu chuyện nói loạn, hơn nữa em bây giờ không giống thế nữa. Tôi đã nói, đêm nay em rất đẹp chưa? Có tự tin một chút, em thay đổi rất nhiều, hiện tại tôi thật sự thích em.” (aoi: đến nản cha này... tự kỉ nặng :B)

Tên này quả thật không thể khai thông nổi! Thư Muội Dao lâm vào chán nản.

“Chuyện quá khứ đã qua, giữa chúng ta không còn gì để nói.” Cô hiện tại mới phát hiện, hóa ra tên con trai thoát nhìn phẩm chất rất tốt kia, căn bản chính là siêu cấp cuồng tự kỉ.

Cô muốn rời đi lại bị hấn kéo lấy, quay lại vào góc.

“Này! Cô gái này! Tôi nói thật với em đấy, không cần làm bộ làm tịch, tính nhẩn nại của tôi có giới hạn!”

“A, thực khéo, tôi cũng vậy.”

Cô lại lần nữa bỏ hấn ra, lười nói với tên có tật này.

Nếu như trong Ngải Bảo một đồng quái thai đầu chất đầy học vấn kiêu ngạo tự ki cô còn có thể lý giải, nhưng người này rốt cuộc lấy đâu ra sự tự tin ấy, cho rằng hấn chỉ cần ba hoa nói hai ba câu, tất cả phụ nữ đều sẽ cắn câu chắc?

Nhìn Thư Muội Dao lễ phục trên người vừa rồi bị lôi kéo mà xộc xệch sẽ chạy đi, Trương Giản Lượng buồn bã, tay đột nhiên kéo cô vào ngực, môi áp lên.

Âm thanh đầu tiên phát ra, Thư Muội Dao đã lên tiếng thét chói tai, nhưng không ngăn được động tác của đối phương. Hấn áp chế cô ở bên tường, cưỡng hôn cô, một tay khoát lên ngực cô, dùng sức xoa nắn.

Cô đã hờ hững hấn hơn một tháng, trừng phạt là cũng nên. Hấn quyết định đem tất cả kéo về quỹ đạo, là của mình thì sẽ về đến tay.

Đêm nay cô lại đẹp hơn so với lần họp lớp trước, hấn thực hối hận không có được cô sớm hơn một chút.

“Em tiểu yêu tinh này..... Không được tránh.” Xúc cảm dưới thân làm Trương Giản Lượng ý loạn tình mê.

“Tránh ra..... Buông ra, ngơ — cứu..... Cứu với!”

Thư Muội Dao dùng sức chống cự, nhưng toàn thân bởi vì kinh sợ mà không có lực, cô cố gắng tránh khỏi môi hấn, hét lên không ngừng.

Không biết là kiến trúc cách âm tốt, hay là âm nhạc bên trong quá lớn, hay là tiếng của cô quá nhỏ, cô cảm giác mình đã hét to hồi lâu, nhưng vẫn không có nửa người tới cứu cô.

Tên đàn ông trên người cảm nhận được sự giãy dụa của cô mà hưng phấn, hấn phần khởi hạ nửa người đè nặng cô, không ngừng vuốt ve.

Sợ hãi nước mắt tràn mi, cô cảm thấy tuyệt vọng kêu không ra tiếng.

“Cứu..... A Nghiêu!” Cô khóc gọi tên bạn trai.

“Tiểu Dao!” Chung Ấn Nghiêu ở trong hội trường không tìm thấy bạn gái, chạy ra ngoài đại sảnh xem, cửa thủy tinh ở lộ đài đóng chặt, nhìn vọng qua bên ngoài, cũng không thấy bóng người nào, đang định xoa người đến chỗ khác tìm, anh nghe được tiếng bạn gái mong manh gọi.

Anh vội vàng đẩy cửa theo tiếng đi tìm, đến khi thấy được hình ảnh trước mắt, lửa giận như núi lửa phun trào sôi sùng sục, thiêu rụi lí trí của anh.

Anh chạy nhanh đến khóa chặt cổ họng Trương Giản Lượng, trực tiếp quăng người quăng xuống đất, quay đầu lại, nhìn thấy bạn gái nước mắt ràn rụa rơi, một thân chật vật lui ở góc tường, thời khắc hai người nhìn nhau, nước mắt cô chảy ra, anh cảm thấy thần kinh hoàn toàn vỡ vụn.

Người đàn ông bị quăng ngã đứng lên, hấn từ phía sau đánh lên lưng Chung Ấn Nghiêu, Chung Ấn Nghiêu cũng giận đỏ mắt, rất nhanh quả đấm không ngừng đánh lên người đối phương, hai đại nam nhân nhất thời lao vào đánh nhau.

Không nghĩ tới bản thân sẽ gặp phải chuyện này, Thư Muội Dao cả người sợ hãi, cô run rẩy kéo quần áo trên người, nghiêng ngả lảo đảo chạy vào nhà cầu cứu.

Sau khi một đám người tham gia, mới cưỡng chế tách hai người ra được.

Hoạt động bán đấu giá từ thiện đêm nay, ngoài ý muốn bị đoạt đi ánh hào quang.

Nhưng độ dài tin tức viết trên báo, còn lớn hơn nữa.

11. Chương 11: Kết Thúc

Bởi vì tập đoàn Hoành Quang nhúng tay vào, ba người có liên quan không bị giới truyền thông đưa ra làm sáng tỏ.

Nhưng chuyện hai nam một nữ tranh giành tình nhân, ở tiệc rượu khai mạc cùng đấu giá từ thiện vùng tay đánh lớn một trận, đã trở thành đề tài nóng hổi nổi tiếng cả nước.

Tình hình đêm đó, các ý kiến đều không giống nhau, chi tiết tình huống thế nào, sợ rằng chỉ có người trong cuộc tránh mặt mới rõ ràng.

Trận chiến kia mặc dù kéo dài không lâu, ngắn ngủi không tới mấy phút đồng hồ, nhưng kết quả cũng rất thảm thiết.

Trương Giản Lượng bị đánh gãy mũi, răng cửa rụng một cái, chấn động não nhẹ, cùng với toàn thân bị ngoại thương nhiều chỗ.

Chung Ân Nghiêu mũi cũng bị gãy, thái dương sưng lên một cục, khoeo mắt bị rách, đầu lưỡi trong lúc đánh nhau không cẩn thận cũng bị cắn nát. Cùng với toàn thân nhiều chỗ có mấy khối màu sắc sẫm.

Nếu không phải có người tiến đến tách hai người ra, thì có khả năng bọn họ sẽ giống như gà chọi đến khi đối phương ngã xuống mới thôi.

Còn lại Thư Muội Dao bị kinh hách nghiêm trọng, không có ngoại thương gì.

Sau sự việc cô nhìn thấy Chung Ân Nghiêu toàn thân cao thấp đầy vết thương thê thảm, liền ném chuyện của mình ra sau đầu, kiên cường chịu trách nhiệm chăm sóc bạn trai.

Kết quả cô không khóc, ngược lại Chung Ân Nghiêu ôm cô chảy xuống lệ nam nhi (nước mắt đàn ông), khóc rống một hồi.

Anh ôm cô, rơi nước mắt, không ngừng hối hận tự trách đã không bảo vệ tốt cho cô. Thư Muội Dao đành phải không ngừng an ủi trấn an, cũng tự trách mình không nên tự ý rời đi, cố gắng giảm bớt sự tự trách của bạn trai.

“Không nghĩ tới cậu thật đúng là quả đấm sáng.” Ở trong phòng bệnh viện, Tiền Quán Kiệt tới thăm bệnh phát ra tiếng chắc chắc tư nghị. “Đề nghị của A Dã đích xác đúng.”

“Chiến dịch Thần thánh.” Cao Diệc Tường khó có được lúc không mang Laptop, đứng ở một bên, trên mặt lộ ra nụ cười hiếm thấy.

Đương sự từ nhỏ lúc năm, sáu tuổi cùng hấn đánh lộn này, ở trong nhận định của Cao Diệc Tường là vô cùng giỏi chiến đấu. Hấn dâng lên sự ngưỡng mộ cao nhất của mình đối với người bạn thân này.

“Tớ có thể sửa linh kiện của Elena giúp cậu.” Có thể được hấn giúp đỡ không phải là chuyện tốt mỗi ngày đều có.

“Không cần.” Người đàn ông nằm trên giường bệnh đáp, xin miễn “Ý tốt” của hấn. “Hai người các cậu không có việc gì thì về đi, tớ trong nửa khắc còn chưa chết được.” Chung Ân Nghiêu uể oải nói.

Đã nằm viện đến ngày thứ ba, cũng sắp ra viện rồi, hai tên này mới biết đến thăm anh. Anh không biết nên cảm thấy bị ai vì có bạn bè như thế, hay là cảm tạ bọn họ không có tới quấy rầy thế giới của mình cùng bạn gái.

“Chắc, mới xuất hiện không lâu đã vội vã đuổi người, hai ngày trước không tới là chính xác.” Tiền Quán Kiệt lắc đầu, biết hai ngày trước cặp đôi ngu ngốc này khẳng định còn hăm trong thế giới riêng. “Đúng rồi, tư liệu tới tay đầy đủ.” Hấn dương dương tự đắc tự mình mang đến túi giấy da.

“Ồ, cảm ơn.” Chung Ấn Nghiêu nhận lấy cái túi dày cộp, cuối cùng cũng có tinh thần, ngồi dậy, mở tư liệu ra xem.

“Đây là cái gì?” Thư Muội Dao tò mò tiến lên.

“Một ít tư liệu.”

Chung Ấn Nghiêu giải thích nội dung đơn giản một lần, cô nghe mà ánh mắt ngày càng tròn lớn.

“Anh lấy danh nghĩa của em mở blog?”

Khó trách ngày đó Trương Giản Lượng nói gì cô nghe hoàn toàn không hiểu!

Lúc trước bạn trai có nhắc tới, cô nghĩ anh chỉ muốn giúp cô đối mặt với vết thương đã qua, mới đưa tư liệu của cô lên mạng, để bạn học trước kia liên lạc, sau khi bị anh thuyết phục liền đồng ý, mặc anh xử lí, kết quả dĩ nhiên là tình huống này!

“Như vậy là trái pháp luật?” Cô ngây ra như phỗng.

“Ai kĩ thuật cao, sẽ không bị bắt được.” Anh nhún vai, nói rất thoải mái.

Lấy được những tư liệu kinh hãi, lại từ đó bắt được nhược điểm của hắn để kích thích đối phó, dẫn đối phương đuổi theo con mồi. Những chuyện này, Chung Ấn Nghiêu đã hoàn toàn vứt bỏ tiêu chuẩn đạo đức.

Lần đầu nhìn thấy bạn trai sử dụng thủ đoạn, có mặt công kích này, Thư Muội Dao khiếp sợ thật lâu nói không nên lời nói.

Nhưng đây mới chỉ là mở đầu, chuyện còn chưa chấm dứt.

Sáng sớm hôm sau, trước khi Chung Ấn Nghiêu xuất viện, đã biết được tin tức, Trương Giản Lượng bởi vì phá hoại, chiếm dụng tài sản của công ty để sử dụng vào mục đích riêng và một số lí do khác đã bị đuổi việc. Không lâu sau lại xâm nhập vào máy tính người khác, ăn trộm trên mạng, vi phạm hình luật trộm cắp, bị người bí mật truy tố.

Rõ ràng, bắt đầu chỉ là mấy tội trạng đơn giản, sau lại như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn. Trương Giản Lượng cũng bởi vậy mà phải trả giá bồi thường rất nhiều, thậm chí khiến hắn không kiếm được việc làm, thật vất vả tìm được việc mới, không bao lâu lại bởi vì những sơ xuất khó hiểu mà lại bị sa thải.

Hắn nghĩ hết biện pháp, cuối cùng ở gần Ngải Bảo ngăn Thư Muội Dao lại. Mà cô cũng bởi vậy mới biết được những chuyện xảy ra đó.

Cô tìm bạn trai để hỏi rõ ràng.

“Ai bảo hắn ức hiếp em.” Đây là Chung Ấn Nghiêu trả lời.

“Chuyện đã qua rồi mà!” Thư Muội Dao thiếu chút nữa té xỉu.

Còn nhớ lúc giữa trưa nhìn thấy bộ dáng của Trương Giản Lượng, nguyên bản một thân ngạo khí toàn bộ đã biến mất, chỉ còn lại vẻ mệt mỏi chán chường, hai gò má hóp xuống như bị bệnh nặng, hắn chật vật làm cô sợ, đồng thời cũng hiểu được cô làm hại đối phương.

Tuy hắn trước đây có sai, nhưng cô không hy vọng có hành động trả thù gì.

Trải qua liên tiếp chuyện, trong lòng cô cũng không còn bóng ma.

Cô đem suy nghĩ của mình nói cho bạn trai, nhưng cái khó là động phải cơn giận hiềm gặp của anh, giống như than hồng bùng lên, lách tách bắn ra những tia lửa.

“Buông tha hắn? Hừ, nghĩ mà hay thế.” Anh hừ.

Từ nhỏ đến lớn chuyện anh để ý không nhiều lắm, chỉ khi nào nhận định mới đặc biệt dị thường cố chấp.

Thích máy móc mô hình là một chuyện, vị trí của bạn gái luôn ở phía trên, anh đã hạ quyết tâm phải bảo vệ cô không để chịu thương tổn gì, là tên kia không biết thức thời, vượt đường, anh tuyệt đối sẽ dốc hết khả năng để phản kích, chinh chết hắn!

“Nhưng em không thích anh như vậy.” Thư Muội Dao làm nũng không nể mặt.

Người đàn ông vẽ mặt vốn đang trẻ con giận dữ, nhìn bạn gái vài lần, không vài giây, liền ngoan ngoãn biến trở về dáng vẻ bé ngoan.

“Nhưng anh rất tức giận.” Anh chen đến bên cạnh bạn gái, bày ra bộ mặt làm nũng.

“Anh có thời gian tức giận với người khác, không bằng đem chú ý lên em đi.”

“Anh có nha, nếu không phải trưa nay có việc, anh mới không cho tên kia có cơ hội tìm đến em.” Nghĩ đến bản thân lại làm bạn gái đi lạc [tuy rằng là giữa trưa], làm cô gặp tên kia, anh liền một bụng khó chịu.

“Được rồi, vậy em hỏi anh.” Cô ở trên giường ngồi chồm hổm, ôm lấy mặt anh, hai người mặt đối mặt. “Anh rốt cục làm gì hấn?” Cô nghĩ anh chỉ là cùng hấn đánh một trận, cộng thêm hại hấn đánh mất bát cơm, nhưng trên thực tế hình như không chỉ có vậy.

Vì sao mỗi lần có cái gì cô cũng đều biết cuối cùng!

Chung Ấn Nghiêu bĩu môi. “Không có gì nha, chỉ là khi hấn lợi dụng mạng lưới công ty, liền trực tiếp phá vỡ tường lửa của hấn, đem mấy thứ kinh hãi của hấn chuyển sang máy của khách thôi.” (aoi: đoạn này kh chặc lặc)

Để máy tính của hấn mở rộng, tự nhiên sẽ có người thông qua máy móc đi theo, nếu có người bị hại, lần theo dấu vết điều tra tự nhiên họ cũng sẽ tìm đến, chỉ là một đồng điều tra không thể giải thích được không ngừng xuất hiện, chờ kiện tụng, cũng đủ làm tên kia sứt đầu mẻ trán.

Mà mạng lưới phòng máy công ty hấn, cũng bởi vậy dễ dàng trở thành mục tiêu công kích của hacker, nhẹ thì lưu lượng quá tải, nặng thì ăn kiện cáo. Đầu não công ty đương nhiên sẽ chỉ điểm về hấn.

Thư Muội Dao nghĩ thầm, bản thân trước kia thực sự quá coi thường uy lực trạch nam báo thù, bạn trai thân ái của cô tức giận không cần dựa vào nắm đấm, dùng đầu cũng có thể khiến đối phương bị thảm hề hề, thương tổn tạo thành so với cơ thể đau đớn thậm chí còn nghiêm trọng hơn, gần như phải đem cả cuộc đời bồi vào.

Giờ phút này, cô đồng tình với Trương Giản Lượng.

Mà không thể tránh được, vẫn có một tia tội lỗi từ đáy lòng phát ra nha.

“Chuyện quá khứ em đã không thêm để ý, anh như vậy làm em cảm thấy chính mình đã làm hại anh ta.” Cô mếu máo, làm nũng với bạn trai.

“Không liên quan đến em, là hành vi của hấn có vấn đề.” Chung Ấn Nghiêu vội vàng giúp cô minh oan.

Lúc trước anh chẳng qua bày cái cần câu, ném chút mồi, lại đâu có ai bắt hấn mắc câu. Gặp mồi liền cắn, là chính tên kia có vấn đề.

“Vậy anh rốt cục có muốn quên chuyện này đi hay không!” Đây mới là đáp án cô muốn.

Người đàn ông trước mặt vẽ mặt không tự nhiên, sau đó quay đầu qua một bên.

“Em đi tìm Elena chơi.” Thư Muội Dao đứng dậy.

“Được rồi được rồi được rồi!” Gần như cả người dựng lên ngăn bạn gái rời đi, Chung Ấn Nghiêu phản kháng lần này không đến mười giây, tuyên cáo đầu hàng.

Về mặt anh ai oán.

“Elena đâu có tốt như anh.” Rõ ràng anh mới là chủ nhân, mới là người sáng tạo, hiện tại lại khiến bản thân với cái vật nhỏ thân cao không đủ tiêu chuẩn thu phí tranh thủ tình cảm, anh như thế có đáng thương hay không nha? “Hơn nữa nó là tiểu sắc quỷ, em đừng cho nó chiếm nhiều tiện nghi.”

Thư Muội Dao khóe môi khẽ nhếch lên, ở lại như anh mong muốn.

“Nhưng là Elena cầu hôn em nha.”

“Cái gì, cái gì?!”

“A, không! Elena gần đây giống như xem phim, đọc lời thoại với em.” Cô không chỉ một lần nghe Elena nói với cô “Học trưởng Thiên Thu, xin hãy kết hôn với tôi.”

Hình như Elena hiện tại khôi phục thân con gái, đem cô trở thành con trai?

Thư Muội Dao vốn chỉ nói đùa nhắc tới mấy chuyện thú vị của Elena, ai ngờ Chung Ấn Nghiêu nghe vậy kích động từ giường nhảy dựng lên.

“Không được! Không được không được không được! Em không được đáp ứng nó!” Anh lao ra khỏi phòng tìm áo khoác tây trang của mình, không tới vài giây liền vọt trở về.

Mà trên tay có thêm một chiếc nhẫn kim cương.

“Tiểu Dao, gả cho anh!” Anh nhảy về giường ngồi chồm hổm.

Không thể tưởng được chuyện cầu hôn này cũng bị giành trước, anh khó nén kích động mùi thuốc súng.

Thư Muội Dao bị khí thế của anh làm cho chấn động, vẻ mặt kinh ngạc chớp mắt nhìn anh.

Sau vài giây phát hiện giọng điệu của mình rất hung ác, Chung Ấn Nghiêu vội vàng bỏ sung.

“Chiếc nhẫn này anh mua lâu rồi, anh tính đưa sau khi em vào công ty, nhưng lại sợ cầu hôn quá nhanh dọa em chạy.....”

Xác thực quá nhanh rồi, khi đó bọn họ kết giao còn chưa đến nửa tháng nha? Thư Muội Dao chớp mắt mấy cái.

“Dù sao thứ anh thích không nhiều lắm, cái đồ chơi mô hình trong phòng kia, là anh giữ lại từ năm lớp 2 đến giờ, Elena..... Tuy rằng nó thực bướng bỉnh, nhưng nó cũng sẽ theo anh mãi cho đến khi anh quả đồi (xuống mồ), trở thành truyền gia chi bảo (vật gia truyền). Anh..... À..... Lúc trước anh nói muốn theo đuổi em..... Kỳ thật, anh đã muốn xem em thành vợ tương lai mà đối xử.....” Cho nên anh mới có thể..... Tiến độ nhanh chóng mãnh liệt như thế.

Quá trình không có chút hoài nghi.

Đã lâu không gặp lại vẻ ngưỡng ngùng rồi, nói xong, phảng phất nhớ lại lần hai người mới quen không lâu, anh gãi gãi hai má đỏ ửng.

Thư Muội Dao nhìn anh chăm chú, cảm giác nhảy nhót quen thuộc lại tập kích trái tim. Không chỉ trái tim, mà toàn thân cô đều mềm mại.

“Cái này anh vẫn luôn mang theo người, muốn tìm cơ hội đưa em.....” Vẻ mặt của anh, còn rất nghiêm túc, rất ôn nhu. “Tiểu Dao, gả cho anh được không?”

Đại sự cầu hôn quan trọng cả một đời người như thế, tay anh đang cầm nhẫn khê run, cũng không khỏi căng thẳng.

Thư Muội Dao cảm động, mũi cay cay.

Không cần rục rỏ, cũng không cần phô trương, trái tim thành ý của bạn trai, chính là thứ cảm động nhất, đánh động đến khối kim cương là cô.

Cô nhớ tới, trước khi Trương Giản Lượng rời đi, cũng nói những lời này với cô.

Hắn nói cô rất dễ dàng mắc câu, nếu Chung Ấn Nghiêu cũng giống hắn nói câu đầu tiên liền lừa được cô, dễ dàng đến tay rồi thì sẽ không còn quý trọng nữa, muốn cô thừa dịp còn chưa bị tổn thương lần nữa mà quay đầu.

Không phủ nhận, cô nghe vậy mà tâm trạng vô cùng không tốt. Bởi vì tốc độ tử trận của bản thân, quả thật chỉ có thể dùng từ nhanh chóng để hình dung, mới một chút liền rơi vào.

Nhưng, rơi quá nhanh thì sao? Người đàn ông tốt như thế, chẳng lẽ muốn cô từ chối đẩy xa vạn dặm, rồi để cho người phụ nữa khác nhặt đi sao?

Cô mới không cần!

“Em đồng ý.” Cô cười, dùng sức nhào lên ôm anh.

Sống bao lâu này, tư lịch (tư cách, sự từng trải) trạch nam còn dài hơn những người đàn ông khác, cô đối với anh một lòng tin tưởng.

Chung Ẩn Nghiêu sau một giây tiếp được bạn gái, lập tức giống con gấu Koala, gắt gao ôm chặt cô không buông.

Trong ngực, trong lòng, vì người trước mặt mà vô cùng ấm áp, người đàn ông này thay đổi quá khứ của cô, vì cô mà mang đến tất cả điều tốt đẹp, Thư Muội Dao học động tác hôn môi của anh, ôm hai má anh, hôn lên.

Hôn xong rồi, cô kích động vòng qua cổ anh, chớp mũi nhẹ vuốt ve, ngọt ngào lại thận trọng, đem tâm ý chưa từng nói, nhấn nhủ rõ ràng cho anh.

“Nghiêu, em yêu anh.”

Anh đã làm cho cô quá nhiều.

Sau này đổi lại là cô, mang hạnh phúc tràn đầy tới cho anh.

– Hết trọn bộ –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-chien-trach-nam>